

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea extinsă)

27 septembrie 2018*

„Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive luate având în vedere situația din Egipt – Înghetarea fondurilor – Admisibilitate – Obiective – Criterii de includere a persoanelor vizate – Reînnoirea desemnării reclamanților pe lista persoanelor vizate – Bază factuală – Excepție de nelegalitate – Temei juridic – Proporționalitate – Dreptul la un proces echitabil – Presumția de nevinovăție – Dreptul la o bună administrare – Eroare de drept – Eroare vădită de apreciere – Drept de proprietate – Dreptul la apărare – Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă”

În cauza T-288/15,

Ahmed Abdelaziz Ezz, cu domiciliul în Giza (Egipt),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, cu domiciliul în Cairo (Egipt),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, cu domiciliul în Giza,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, cu domiciliul în Giza,

reprezenți inițial de J. Lewis, B. Kennelly, QC, de J. Pobjoy, barrister, de J. Binns, de S. Rowe, solicitors, și de J.-F. Bellis, avocat, ulterior de B. Kennelly, de J. Pobjoy, de S. Rowe și de H. de Charette, avocat,

reclamanți,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de M. Bishop și de I. Gurov, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se urmărește anularea, în primul rând, a Deciziei (PESC) 2015/486 a Consiliului din 20 martie 2015 de modificare a Deciziei 2011/172/PESC privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Egipt (JO 2015, L 77, p. 16), în al doilea rând, a Deciziei (PESC) 2016/411 a Consiliului din 18 martie 2016 de modificare a Deciziei 2011/172/PESC privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Egipt (JO 2016, L 74, p. 40) și, în al treilea rând, a Deciziei (PESC) 2017/496 a Consiliului din 21 martie 2017 de modificare a Deciziei 2011/172/PESC privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Egipt (JO 2017, L 76, p. 22), în măsura în care aceste acte se referă la reclamanți,

* Limbile de procedură: engleza și franceza.

TRIBUNALUL (Camera a cincea extinsă),

compus din domnul D. Gratsias (raportor), președinte, doamna I. Labucka, și domnii A. Dittrich, I. Ulloa Rubio și P. G. Xuereb, judecători,

grefier: L. Grzegorzcyk, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 4 iulie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

I. Istoricul cauzei și cadrul factual

A. Acte adoptate de Consiliu cu privire la reclamații

- 1 În urma evenimentelor politice survenite în Egipt începând din luna ianuarie a anului 2011, Consiliul Uniunii Europene a adoptat, la 21 martie 2011, în temeiul articolului 29 TUE, Decizia 2011/172/PESC privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Egipt (JO 2011, L 76, p. 63).
- 2 Considerentele (1) și (2) ale Deciziei 2011/172 au următorul cuprins:
  - „(1) La 21 februarie 2011, Uniunea Europeană și-a declarat disponibilitatea de a sprijini tranziția pașnică și organizată către un sistem de guvernare civil și democratic în Egipt, bazat pe statul de drept, cu respectarea deplină a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și de a sprijini eforturile pentru crearea unei economii care favorizează coeziunea socială și promovează creșterea.
  - (2) În acest context, ar trebui impuse măsuri restrictive împotriva persoanelor care au fost identificate ca răspunzătoare de însușirea ilegală de fonduri ale statului egiptean, care privează astfel populația Egiptului de beneficiile dezvoltării durabile ale economiei și ale societății și subminează dezvoltarea democrației în această țară.”
- 3 Articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum a fost modificat prin rectificarea deciziei menționate (JO 2014, L 203, p. 113), prevede:

„Se îngheață toate fondurile și resursele economice care aparțin, sunt deținute, păstrate sau controlate de persoane care au fost identificate ca răspunzătoare de însușirea ilegală de fonduri ale statului egiptean, precum și de către persoanele fizice sau juridice, entitățile sau organismele asociate acestora, astfel cum figurează pe lista din anexă.”
- 4 Articolul 5 al doilea paragraf din Decizia 2011/172, în versiunea sa inițială, a prevăzut că această decizie a fost aplicabilă până la 22 martie 2012. Al treilea paragraf al acestui articol prevede că această decizie se reexaminează permanent și se reinnoiește sau se modifică, după caz, în situația în care Consiliul apreciază că obiectivele acesteia nu au fost atinse. În aplicarea acestei din urmă dispoziții, Consiliul a reinnoit decizia menționată de câteva ori pentru o perioadă de un an, prin adoptarea succesivă a Deciziei 2012/159/PESC din 19 martie 2012 (JO 2012, L 80, p. 18), a Deciziei 2013/144/PESC din 21 martie 2013 (JO 2013, L 82, p. 54), a Deciziei 2014/153/PESC din 20 martie 2014 (JO 2014, L 85,

p. 9), a Deciziei (PESC) 2015/486 din 20 martie 2015 (JO 2015, L 77, p. 16), a Deciziei (PESC) 2016/411 din 18 martie 2016 (JO 2016, L 74, p. 40) și a Deciziei (PESC) 2017/496 din 21 martie 2017 (JO 2017, L 76, p. 22).

- 5 Reclamanții, domnul Ahmed Abdelaziz Ezz și doamnele Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin și Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, erau desemnați, de la adoptarea Deciziei 2011/172, la al șaptelea, al optulea, al nouălea și, respectiv, al zecelea rând al listei prevăzute în anexa la această decizie. Datele de identificare privindu-i pe fiecare dintre aceștia, care figurau pe această listă, erau, în ceea ce îl privește pe primul reclamant, „Fost membru al Parlamentului; Data nașterii: 12.01.1959; Bărbat”, în ceea ce o privește pe cea de a doua reclamantă, „Soție a domnului Ahmed Abdelaziz Ezz; Data nașterii 31.01.1963; Femeie”, în ceea ce o privește pe cea de a treia reclamantă, „Soție a domnului Ahmed Abdelaziz Ezz; Data nașterii 25.05.1959; Femeie” și, în ceea ce o privește pe cea de a patra reclamantă, „Soție a domnului Ahmed Abdelaziz Ezz; Data nașterii: 09.10.1969; Femeie”. Decizia 2017/496 a adus o modificare în ceea ce privește numele celei de a doua reclamante.
- 6 Motivul desemnării reclamanților, astfel cum a fost modificat prin rectificarea Deciziei 2011/172, era următorul: „Persoană care face obiectul unor proceduri judiciare desfășurate de autoritățile egiptene în legătură cu însușirea ilegală a unor fonduri de stat, în temeiul Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției”. Acest motiv a rămas identic cu ocazia reînnoirilor succesive ale deciziei menționate. În special, modificările referitoare la motivul desemnării, introduse prin Decizia 2017/496, nu îi priveau pe reclamanți, ci doar pe alte persoane desemnate în aceeași listă.
- 7 În temeiul articolului 215 alineatul (2) TFUE și al Deciziei 2011/172, Consiliul a adoptat Regulamentul (UE) nr. 270/2011 din 21 martie 2011 privind măsuri restrictive împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Egipt (JO 2011, L 76, p. 4). Acest regulament reia în esență dispozițiile Deciziei 2011/172 și lista prevăzută în anexa I la acesta este identică cu cea atașată acestei decizii. Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/491 al Consiliului din 21 martie 2017 privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 270/2011 (JO 2017, L 76, p. 10) a modificat lista prevăzută în anexa I la regulamentul menționat, corespunzătoare celor introduse prin Decizia 2017/496.

B. Procedurile introduse de reclamanți în fața instanțelor Uniunii anterior sau concomitent cu prezentul litigiu

- 8 Printr-o acțiune introdusă la 20 mai 2011, înregistrată la grefa Tribunalului sub numărul T-256/11, reclamanții au solicitat anularea Deciziei 2011/172 și a Regulamentului nr. 270/2011, în măsura în care aceste acte îi privesc.
- 9 La 24 mai 2013, reclamanții au introdus o nouă acțiune, înregistrată la grefa Tribunalului sub numărul T-279/13, prin care au solicitat anularea Deciziei 2011/172, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2013/144, și a Regulamentului nr. 270/2011, „reînnoit printr-o decizie a Consiliului care le-a fost notificată prin scrisoarea din 22 martie 2013”, în măsura în care aceste acte îi privesc.
- 10 Acțiunea reclamanților în cauza T-256/11 a fost respinsă prin Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93). La 5 mai 2014, reclamanții au formulat recurs împotriva acestei hotărâri.
- 11 La 30 mai 2014, reclamanții au introdus, fiecare în ceea ce îl privește, patru acțiuni diferite împotriva Deciziei 2014/153, în măsura în care această decizie îi vizează (cauzele T-375/14, Al Naggar/Consiliul, T-376/14, Yassin/Consiliul, T-377/14, Ezz/Consiliul și T-378/14, Salama/Consiliul).

- 12 Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a respins recursul reclamantilor vizat la punctul 10 de mai sus.
- 13 La 29 mai 2015, reclamantii au depus o cerere de adaptare având ca obiect extinderea concluziilor inițiale ale acțiunii acestora în cauza T-279/13 la „Decizia (PESC) 2015/485 a Consiliului din 20 martie 2015 de modificare a Deciziei 2011/172/PESC privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Egipt”.
- 14 Prin Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul (T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78), pronunțată în temeiul articolului 126 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a fost respinsă acțiunea reclamantilor în cauza respectivă. Pe de o parte, Tribunalul a respins ca vădit inadmisibile concluziile memoriului în adaptare vizat la punctul 13 de mai sus din motive de litispendență. Astfel, Tribunalul a considerat că a existat o identitate de părți, de motive și de obiect între prezenta acțiune și acest memoriu în adaptare și că cel din urmă fusese depus ulterior acțiunii menționate (Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul, T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78, punctele 22-30). Pe de altă parte, acesta a respins concluziile cererii ca vădit lipsite de orice temei de drept (Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul, T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78, punctele 43-79).
- 15 Prin Ordonanța din 21 martie 2016 a președintelui Camerei a opta a Tribunalului, cauzele T-375/14, T-376/14, T-377/14 și T-378/14 au fost radiate din registru ca urmare a renunțării reclamantilor (Ordonanța din 21 martie 2016, Al Naggar/Consiliul, T-375/14, nepublicată, EU:T:2016:185, Ordonanța din 21 martie 2016, Yassin/Consiliul, T-376/14, nepublicată, EU:T:2016:186, Ordonanța din 21 martie 2016, Ezz/Consiliul, T-377/14, nepublicată, EU:T:2016:187, și Ordonanța din 21 martie 2016, Salama/Consiliul, T-378/14, nepublicată, EU:T:2016:188).
- 16 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 26 mai 2016, înregistrată la grefa Tribunalului sub numărul T-268/16, primul reclamant a introdus o acțiune împotriva Deciziei 2016/411, în măsura în care această decizie îl vizează. Printr-o cerere separată, înregistrată în aceeași zi la grefa Tribunalului sub numărul T-269/16, cea de a doua, cea de a treia și cea de a patra reclamantă au introdus acțiuni împotriva Deciziei 2016/411, în măsura în care această decizie le vizează.
- 17 La 12 septembrie 2016, Tribunalul a respins, prin ordonanță, ca vădit inadmisibile acțiunile reclamantilor menționate la punctul 16 de mai sus pentru motive de litispendență, având în vedere depunerea memoriului în adaptare al reclamantilor în cadrul prezentei acțiuni îndreptate împotriva Deciziei 2016/411, care este menționat la punctul 22 de mai jos (Ordonanța din 12 septembrie 2016, Ezz/Consiliul, T-268/16, nepublicată, EU:T:2016:606, punctul 15, și Ordonanța din 12 septembrie 2016, Salama și alții/Consiliul, T-269/16, nepublicată, EU:T:2016:607, punctul 15).

II. Procedura și concluziile părților

- 18 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 mai 2015, reclamantii au introdus prezenta acțiune. Potrivit primei pagini și punctului 1 din cererea introductivă, reclamantii solicită anularea „Deciziei (PESC) 2015/485 a Consiliului din 20 martie 2015 de modificare a Deciziei 2011/172/PESC privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Egipt”, în măsura în care această decizie îi privește. De asemenea, aceștia solicită obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 19 Într-o scrisoare trimisă la grefa Tribunalului în data de 24 august 2015, reclamantii au indicat că cererea introductivă trebuie interpretată ca referindu-se la Decizia 2015/486, mențiunea „2015/485” fiind rezultatul unei erori materiale.

- 20 La 15 februarie 2016, Consiliul a depus memoriul în apărare. În memoriul respectiv, acesta solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
  - obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.
- 21 Replica și duplica au fost depuse la 31 martie 2016 și, respectiv, la 27 mai 2016.
- 22 La 25 mai 2016, în temeiul articolului 86 din Regulamentul de procedură, reclamanții au prezentat un memoriu în adaptare, în care aceștia solicită Tribunalului:
- anularea Deciziei 2016/411 în măsura în care această decizie îi privește;
  - obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 23 La 30 iunie 2016, Consiliul și-a prezentat observațiile cu privire la memoriul în adaptare, în care acesta declară că își menține concluziile din memoriul în apărare.
- 24 La 25 iulie 2016, reclamanții au solicitat organizarea unei ședințe.
- 25 Prin Decizia din 4 octombrie 2016, cauza a fost repartizată Camerei a cincea.
- 26 La 31 martie 2017, în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, Tribunalul a invitat părțile să îi transmită un anumit număr de documente.
- 27 Reclamanții și Consiliul au răspuns la aceste solicitări la 11 și, respectiv, la 21 aprilie 2017.
- 28 La propunerea Camerei a cincea, Tribunalul a trimis cauza, prin Decizia din 5 aprilie 2017, Camerei a cincea extinsă.
- 29 La 18 mai 2017, în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, Tribunalul, pe de o parte, a solicitat părților să îi transmită informații suplimentare și, pe de altă parte, le-a adresat întrebări cu privire la incidența, în prezenta cauză, a unora dintre deciziile sale anterioare.
- 30 La 26 mai 2017 reclamanții au depus un al doilea memoriu în adaptare, în care aceștia solicită Tribunalului să anuleze, pe de o parte, Decizia 2017/496 și, pe de altă parte, Regulamentul de punere în aplicare 2017/491, în măsura în care aceste acte îi privesc.
- 31 Părțile au răspuns la solicitările Tribunalului menționate la punctul 29 de mai sus prin scrisorile din 1 și din 8 iunie 2017.
- 32 Printr-un act de procedură din 8 iunie 2017, reclamanții au solicitat Tribunalului să adopte, în temeiul articolului 92 alineatul (1), al articolului 93 alineatul (1) și al articolului 94 din Regulamentul de procedură, o măsură de cercetare judecătorească care să vizeze audierea, în calitate de martor, a reprezentantului legal al acestora în Egipt. La 19 iunie 2017, Consiliul și-a prezentat observațiile cu privire la această cerere de măsură de cercetare judecătorească.
- 33 La 26 iunie 2017, Consiliul a depus observații cu privire la al doilea memoriu în adaptare, în care acesta declară că își menține concluziile din memoriul în apărare.
- 34 Ședința de audiere a pledoariilor a avut loc la 4 iulie 2017. La cererea reclamanților, aceasta s-a desfășurat, după ascultarea Consiliului, cu ușile închise. Cu toate acestea, reclamanții au precizat că această cerere nu implica tratamentul confidențial al anumitor informații în decizia Tribunalului prin

care se pune capăt judecății. [*confidențial*]¹.

- 35 La 19 septembrie 2017, Tribunalul a redeschis faza orală a procedurii și a invitat părțile să își exprime poziția cu privire la eventuala incidență în cadrul prezentei acțiuni a Hotărârii din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583). Părțile au transmis răspunsul lor Tribunalului la 4 octombrie 2017.

III. În drept

A. Cu privire la admisibilitatea concluziilor din cererea introductivă

- 36 În memoriul în apărare, Consiliul invocă mai multe motive de inadmisibilitate împotriva concluziilor din cererea introductivă prin care se urmărește anularea „Deciziei (PESC) 2015/485 a Consiliului din 20 martie 2015 de modificare a Deciziei 2011/172/PESC privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Egipt”, în măsura în care această situație îi privește pe reclamanți. Mai întâi, Consiliul consideră că aceste concluzii se referă fie la un act inexistent, fie la un act împotriva căruia reclamanții în mod evident nu au calitate procesuală activă. În plus, acesta consideră că, în măsura în care rectificarea adusă de reclamanți în scrisoarea lor din 24 august 2015 a intervenit după expirarea termenului de două luni prevăzut pentru acțiunile întemeiate pe articolul 263 TFUE, acțiunea împotriva Deciziei 2015/486 este tardivă. În sfârșit, acesta arată că, în cazul în care se dovedește că prezenta acțiune a fost depusă ulterior memoriului în adaptare din cauza T-279/13, introdus de reclamanți în aceeași zi, această acțiune trebuie declarată inadmisibilă pe motiv de litispendență.
- 37 În replică, reclamanții susțin că mențiunea „2015/485” constituie doar o eroare de redactare, care ar fi fost confirmată de Tribunal în Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul (T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78). În plus, aceștia contestă existența unei situații de litispendență cu privire la această ordonanță.
- 38 În această privință, în ceea ce privește, mai întâi, primul motiv de inadmisibilitate, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, cerința potrivit căreia, în temeiul articolului 76 din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să conțină obiectul litigiului presupune ca această indicație să fie suficient de clară și precisă pentru a permite părâtului să își prezinte apărarea și Tribunalului să statueze asupra acțiunii, dacă este cazul, fără a se baza pe alte informații (a se vedea Hotărârea din 13 septembrie 2013, Anbouba/Consiliul, T-592/11, nepublicată, EU:T:2013:427, punctul 33 și jurisprudența citată).
- 39 Cu toate acestea, identificarea actului atacat poate rezulta în mod implicit din mențiunile reluate în cererea introductivă (a se vedea în acest sens Ordonanța din 13 aprilie 2011, Planet/Comisia, T-320/09, EU:T:2011:172, punctul 23 și jurisprudența citată). Pe de altă parte, Curtea și Tribunalul au admis deja posibilitatea de a recalifica concluziile care indică în mod imprecis sau eronat actul sau actele atacate, cu condiția ca conținutul cererii introductive și contextul faptic și juridic să permită identificarea în mod neechivoc a acestor acte (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 7 iulie 1993, Spania/Comisia, C-217/91, EU:C:1993:293, punctele 14-16, și Hotărârea din 13 septembrie 2013, Anbouba/Consiliul, T-592/11, nepublicată, EU:T:2013:427, punctul 24).
- 40 În speță, dacă, astfel cum s-a arătat la punctul 18 de mai sus, reclamanții, pe prima pagină și la punctul 1 din cererea introductivă, se referă la mențiunea „2015/485” pentru a desemna decizia atacată în cererea introductivă, trebuie să se constate că, în schimb, aceștia se referă la denumirea completă a Deciziei 2015/486. Pe de altă parte, dispozițiile citate de reclamanți în conținutul cererii

1 Date confidențiale oculte.

introdutive sunt cele ale Deciziei 2015/486, și nu cele ale Deciziei (PESC) 2015/485 a Consiliului din 20 martie 2015 de prelungire a mandatului reprezentantului special al Uniunii Europene în Kosovo (JO 2015, L 77, p. 12). În plus, reclamantii au anexat la cererea introductivă o copie a Deciziei 2015/486, și nu a Deciziei 2015/485.

- 41 Astfel, după cum au confirmat reclamantii, în fond, în scrisoarea acestora către grefa Tribunalului din 24 august 2015 (a se vedea punctul 19 de mai sus), trebuie să se considere că prezenta acțiune urmărește anularea Deciziei 2015/486, în măsura în care acest act îi privește, mențiunea „2015/485” din cererea introductivă constituind o simplă eroare materială fără incidență cu privire la admisibilitatea acestei acțiuni. În consecință, nu trebuie să se considere că prezenta acțiune privește un act inexistent, nici că privește un act împotriva cărora reclamantii nu ar avea calitate procesuală activă.
- 42 În ceea ce privește, în continuare, a doua cauză de inadmisibilitate, contrar celor susținute de Consiliu, pentru a aprecia respectarea, în speță, a termenului de introducere a acțiunii împotriva Deciziei 2015/486, este necesar să se rețină data depunerii cererii introductive, și anume 29 mai 2015, și nu data depunerii scrisorii reclamantilor din 24 august 2015. Astfel, după cum rezultă de la punctele 40 și 41 de mai sus, conținutul cererii introductive și al anexelor sale permite, prin el însuși, identificarea fără dificultate a acestei decizii ca cea care formează obiectul acțiunii. Or, având în vedere data de 24 august 2015 care figurează pe scrisoarea prin care Consiliul a notificat decizia menționată reclamantilor, depunerea cererii introductive la 29 mai 2015 respectă termenul de introducere a acțiunii împotriva aceleiași decizii, în conformitate cu dispozițiile articolului 263 al șaselea paragraf TFUE și ale articolului 60 din Regulamentul de procedură.
- 43 În sfârșit, în ceea ce privește a treia cauză de inadmisibilitate, astfel cum a admis Consiliul, în fond, în cererea introductivă, Tribunalul a constatat, la punctele 22-30 din Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul (T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78), că depunerea memoriului în adaptare prezentat în cauza T-279/13 în vederea adaptării concluziilor și a motivelor cererii introductive la Decizia 2015/486 a fost ulterioară depunerii prezentei cereri introductive și că, în consecință, acest memoriu în adaptare trebuie respins ca vădit inadmisibil din cauza litispendenței. În consecință, concluziile cererii introductive nu sunt inadmisibile din acest motiv.
- 44 În consecință, cauzele de inadmisibilitate prevăzute la punctul 36 de mai sus trebuie respinse.

B. Cu privire la fond

- 45 În cadrul prezentei acțiuni, reclamantii solicită anularea deciziilor Consiliului prin care, în contextul adoptării Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496, a fost reînnoită desemnarea acestora în anexa la Decizia 2011/172 în anul 2015, respectiv în anul 2016 și în anul 2017 (denumite în continuare „deciziile atacate”). În susținerea acestor concluzii, aceștia invocă cinci motive. În cadrul primului motiv, aceștia invocă o excepție de nelegalitate a articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum a fost reînnoit prin Decizia 2015/486, prin Decizia 2016/411 și prin Decizia 2017/496, și a articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011, întemeiată în esență pe lipsa unui temei juridic și pe încălcarea principiului proporționalității. Cel de al doilea, cel de al treilea, cel de al patrulea și cel de al cincilea motiv sunt întemeiate pe încălcarea de către Consiliu a articolului 6 TUE coroborat cu articolul 2 și cu articolul 3 alineatul (5) TUE, și a articolelor 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), întrucât Consiliul nu s-a asigurat că procedurile judiciare din Egipt referitoare la reclamanți au respectat drepturile fundamentale, respectiv pe încălcarea criteriilor generale precizate de dispozițiile sus-menționate ale Deciziei 2011/172 și ale Regulamentului nr. 270/2011, pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă și pe restrângerea nejustificată și disproporționată a dreptului de proprietate al reclamantilor și pe o atingere adusă reputației acestora.

- 46 Cu titlu introductiv, trebuie analizat argumentul Consiliului conform căruia în Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), și, în urma recursului împotriva acestei hotărâri, în Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul (C-220/14 P, EU:C:2015:147), au fost deja examinate și respinse motive identice, cel puțin în esență, cu motivele precizate la punctul 45 de mai sus. Consiliul concluzionează că prezenta acțiune trebuie respinsă, prin ordonanță, ca vădit nefondată, în temeiul articolului 126 din Regulamentul de procedură.
- 47 În această privință, pe de o parte, trebuie arătat că, în cadrul primului și al celui de al doilea motiv, reclamantii critică Consiliul pentru faptul că a omis să ia în considerare o anumită cantitate de informații cu privire la evoluțiile politice și judiciare survenite după adoptarea Deciziei 2011/172 și care dezvăluie, în termeni generali, încălcări de către autoritățile egiptene ale statului de drept și ale drepturilor fundamentale și în special încălcări ale dreptului la un proces echitabil și nerespectarea prezumției de nevinovăție a primului reclamant, în contextul procedurilor penale în curs aplicabile acestuia. Reclamantii susțin că au adus la cunoștința Consiliului aceste informații, în special în cadrul scrisorii acestora din 23 decembrie 2014. În memoriile în adaptare, aceștia susțin că au prezentat Consiliului informații suplimentare de aceeași natură anterior reînnoirii desemnării lor în anul 2016 și în anul 2017.
- 48 Or, în Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), și în Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul (T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78), prin care s-au soluționat acțiunile reclamantilor precizate la punctele 8 și 9 de mai sus, această critică nu a fost examinată de Tribunal. Pe de altă parte, reclamantii și-au retras acțiunile în cursul procedurii în cauzele T-375/14-T-378/14.
- 49 Pe de altă parte, trebuie amintit că articolul 2 alineatul (3) din Decizia 2011/172 dispune că, în cazul în care sunt transmise observații sau sunt prezentate dovezi substanțiale noi, Consiliul își reexaminează decizia și informează în consecință persoana, entitatea sau organismul în cauză. Pe de altă parte, conform articolului 5 al treilea paragraf din decizia menționată, aceasta se reexaminează permanent și se reînnoiește sau se modifică, după caz, în situația în care Consiliul apreciază că obiectivele acesteia nu au fost atinse.
- 50 Din combinarea acestor dispoziții rezultă că Consiliul poate, cu ocazia oricărei reexaminări prealabile a reînnoirii Deciziei 2011/172 sau în orice moment, să verifice, în funcție de elementele materiale de probă sau de observațiile care îi sunt prezentate, dacă situația de fapt s-a schimbat de la desemnarea inițială a reclamantilor sau de la o reexaminare precedentă, într-o asemenea măsură încât desemnarea acestora nu mai este justificată (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 46).
- 51 În speță, nu se poate exclude, fără a efectua o analiză a acestora, faptul că elementele prezentate de reclamantii în cadrul corespondenței lor cu Consiliul înainte de adoptarea deciziilor atacate au avut un caracter substanțial de natură să repună în discuție reînnoirea desemnării acestora în contextul deciziilor.
- 52 Pe de altă parte, este adevărat că în deciziile Tribunalului și ale Curții vizate la punctul 46 de mai sus au fost deja examinate motive similare celui de al treilea, celui de al patrulea și celui de al cincilea motiv. În consecință, în cadrul acestor din urmă motive, reclamantii nu au dreptul să repună în discuție legalitatea desemnării lor inițiale sau reînnoirea desemnării lor prin Decizia 2013/144, prin faptul de a prezenta Tribunalului probleme deja soluționate prin deciziile sus-menționate ale instanțelor Uniunii Europene, o astfel de contestație încălcând autoritatea relativă de lucru judecat atașată nu numai dispozitivului deciziilor menționate, ci de asemenea motivelor care constituie sprijinul necesar al acestuia [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iunie 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) și Diputación Foral de Vizcaya/Comisia, C-442/03 P și C-471/03 P, EU:C:2006:356, punctele 39-41, Hotărârea din 15 mai 2008, Spania/Consiliul, C-442/04, EU:C:2008:276, punctul 25, și Hotărârea din 5 septembrie 2014, Éditions Odile Jacob/Comisia, T-471/11, EU:T:2014:739,

punctul 117]. Pe de altă parte, critici sau argumente invocate împotriva deciziilor atacate, care se întemeiază pe aceleași elemente de fapt și de drept precum cele deja examinate de instanțele Uniunii în cadrul căilor de atac anterioare ale reclamantilor, sunt susceptibile să fie respinse ca vădit neîntemeiate (a se vedea în acest sens și prin analogie Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul, T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78, punctul 41 și jurisprudența citată).

- 53 Cu toate acestea, nimic nu permite să se prezume, fără o analiză pe fond a elementelor de fapt și de drept prezentate în cadrul prezentei acțiuni în susținerea acestor motive, că elementele menționate au fost deja examinate de instanța Uniunii (a se vedea în acest sens Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul, T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78, punctul 41).
- 54 În consecință, prezenta acțiune nu poate fi respinsă de Tribunal ca vădit neîntemeiată fără să fie analizată argumentația prezentată de reclamant în susținerea motivelor acestei acțiuni.
- 55 Trebuie analizate, mai întâi, primul și cel de al doilea motiv, care se întemeiază pe critica precizată la punctul 47 de mai sus.

1. Cu privire la primul și al doilea motiv, întemeiate, pe de o parte, pe o excepție de nelegalitate a articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum a fost reînnoit prin Decizia 2015/486, prin Decizia 2016/411 și prin Decizia 2017/496, și a articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011 și, pe de altă parte, pe încălcarea de către Consiliu a articolului 6 TUE în coroborare cu articolul 2 și cu articolul 3 alineatul (5) TUE și a articolelor 47 și 48 din cartă

a) Considerații introductive

- 56 Cu titlu introductiv, trebuie să se determine, pe de o parte, dacă regimul măsurilor restrictive din Decizia 2011/172 poate necesita luarea în considerare de către Consiliu a unor circumstanțe precum cele invocate de reclamant în susținerea criticii menționate la punctul 47 de mai sus și, pe de altă parte, contextul factual în care reclamantul a informat Consiliul cu privire la aceste circumstanțe și modul în care acesta din urmă a prelucrat informațiile respective.

1) Cadrul legal

- 57 Mai întâi, trebuie amintit că articolul 2 TUE și articolul 3 alineatul (5) TUE obligă instituțiile Uniunii să promoveze, în special în cadrul relațiilor internaționale, valorile și principiile pe care aceasta se întemeiază, și anume în special respectarea demnității umane, statul de drept și drepturile fundamentale.
- 58 În plus, astfel cum a reamintit Curtea, respectarea acestor valori și a principiilor pe care se întemeiază Uniunea se impune în cazul oricărei acțiuni a Uniunii, inclusiv în domeniul politicii externe și de securitate comune (PESC), așa cum reiese din coroborarea dispozițiilor articolului 21 alineatul (1) primul paragraf TUE, ale articolului 21 alineatul (2) litera (b) TUE, ale articolului 21 alineatul (3) TUE și ale articolului 23 TUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iunie 2016, Parlamentul/Consiliul, C-263/14, EU:C:2016:435, punctul 47).
- 59 În special, articolul 21 alineatul (1) TUE prevede că acțiunea Uniunii pe scena internațională intenționează să promoveze în lumea întreagă printre altele statul de drept, universalitatea și indivizibilitatea drepturilor omului și respectarea dreptului internațional.

- 60 În sfârșit, în special cu privire la dreptul la un proces echitabil și la respectarea prezumției de nevinovăție, a cărei încălcare este invocată în speță, trebuie să se țină cont de faptul că, potrivit Curții Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „CEDO”), dreptul la un proces echitabil, consacrat la articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „Convenția EDO”), căruia îi corespund în ordinea juridică a Uniunii articolele 47 și 48 din cartă, ocupă, în special în materie penală, o poziție preeminentă într-o societate democratică (CEDO, 7 iulie 1989, Soering împotriva Regatului Unit, CE:ECHR:1989:0707JUD 001403888, § 113).
- 61 În mod similar, trebuie subliniat că principiile independenței și imparțialității sistemului judiciar, precum și dreptul la un control jurisdicțional efectiv constituie norme esențiale pentru respectarea statului de drept, care formează, el însuși, una dintre principalele valori pe care se sprijină Uniunea, astfel cum rezultă din articolul 2 TUE, din preambulul Tratatului UE și al cartei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, Klyuyev/Consiliul, T-340/14, EU:T:2016:496, punctele 87 și 88).
- 62 După cum a afirmat CEDO în esență, cerințele care decurg din dreptul la un proces echitabil și respectarea prezumției de nevinovăție au ca scop, în special în materie penală, garantarea faptului că decizia prin care se va statua în mod definitiv cu privire la temeinicia acuzațiilor îndreptate împotriva persoanei în cauză este fiabilă și evitarea faptului ca aceasta să fie viciată de denegare de dreptate sau de arbitrar, ceea ce ar constitui însăși negarea statului de drept [a se vedea în acest sens și prin analogie CEDO, Hotărârea din 17 ianuarie 2012, Othman (Abu Qatada) împotriva Regatului Unit, CE:ECHR:2012:0117JUD 000813909, § 260, și Hotărârea din 21 iunie 2016, Al-Dulimi și Montana Management Inc. împotriva Elveției, CE:ECHR:2016:0621JUD 000580908, § 145 și 146].
- 63 În speță, caracteristicile regimului Deciziei 2011/172 nu justifică o excepție de la obligația generală a Consiliului, atunci când adoptă măsuri restrictive, să respecte drepturile fundamentale care fac parte integrantă din ordinea juridică a Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 25 și jurisprudența citată), excepție care ar avea drept consecință exonerarea acestuia de orice verificare a protecției drepturilor fundamentale asigurată în Egipt.
- 64 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, aceasta are drept obiectiv înghețarea activelor persoanelor răspunzătoare de însușirea ilegală de fonduri publice ale statului egiptean, precum și ale persoanelor asociate acestora, ale căror nume figurează în anexa la decizia menționată. Astfel cum rezultă din considerentul (1), această decizie se înscrie în cadrul unei politici de susținere a autorităților egiptene, întemeiată în special pe obiectivele consolidării și susținerii democrației, statului de drept, drepturilor omului și principiilor dreptului internațional prevăzute la articolul 21 alineatul (2) litera (b) TUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctul 44). Înghețarea activelor dispusă prin această decizie are ca obiect unic să faciliteze constatarea de către autoritățile egiptene a însușirilor ilegale de fonduri publice săvârșite și să conserve posibilitatea acestor autorități de a recupera produsul acestor deturnări. În consecință, aceasta are o natură pur conservatoare și este lipsită de conotație penală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctele 77, 78 și 206, și Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctele 62 și 64).
- 65 Astfel, în vederea desemnării unei persoane pe lista anexată Deciziei 2011/172 sau a reînnoirii acestei desemnări, revine Consiliului sarcina să verifice, pe de o parte, faptul că elementele de probă de care dispune permit să se stabilească că această persoană face obiectul uneia sau mai multor proceduri judiciare în curs, referitoare la fapte susceptibile să intre sub incidența însușirii ilegale de fonduri publice și, pe de altă parte, faptul că această procedură sau aceste proceduri permit calificarea persoanei menționate în conformitate cu criteriile stabilite la articolul 1 alineatul (1) din Decizia

2011/172 (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 14 aprilie 2016, Ben Ali/Consiliul, T-200/14, nepublicată, EU:T:2016:216, punctul 156, și Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 65).

- 66 Din cele de mai sus rezultă că, în cadrul cooperării cu autoritățile egiptene, nu este de competența Consiliului, în principiu, să aprecieze acuratețea și relevanța elementelor pe care se bazează procedurile judiciare egiptene (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 66 și jurisprudența citată), această competență revenind autorităților menționate. Curtea a statuat, în această privință, că Consiliului sau Tribunalului nu îi revenea sarcina de a verifica temeinicia anchetelor cu privire la reclamant, ci numai sarcina de a verifica temeinicia deciziei de înghețare a fondurilor din perspectiva cererii de asistență judiciară a autorităților egiptene (Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punctul 77). Cu toate acestea, Consiliul poate fi obligat, având în vedere în special observațiile reclamantului, să solicite aceluiași autorități clarificări cu privire la elementele menționate, dacă aceste observații îl fac să se îndoiască de caracterul suficient al probelor pe care acestea le-au furnizat deja (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 68 și jurisprudența citată).
- 67 Astfel, autoritatea competentă a Uniunii este cea care, în caz de contestare, are sarcina să demonstreze temeinicia motivelor reținute împotriva persoanei vizate, aceasta din urmă neavând obligația să facă dovada negativă a netemeinicii motivelor menționate. Cu toate acestea, în măsura în care Consiliul a furnizat dovezi privind existența unor proceduri judiciare împotriva reclamantului, îi revine acestuia din urmă să furnizeze elemente concrete, cel puțin pertinente și credibile, în sprijinul afirmațiilor sale (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctele 72-75 și jurisprudența citată).
- 68 În consecință, pe de o parte, în măsura în care Decizia 2011/172 se înscrie în cadrul unei politici de susținere a autorităților egiptene întemeiate în special pe obiectivele consolidării și susținerii democrației, statului de drept, drepturilor omului și principiilor dreptului internațional, nu poate fi exclusă complet ipoteza că această decizie este vădit inadecvată în raport cu aceste obiective, din cauza existenței unor încălcări grave și sistematice ale drepturilor fundamentale. În plus, scopul acestei decizii, menționat la punctul 64 de mai sus, nu are relevanță, având în vedere în special aceste obiective, în cazul în care constatarea de către autoritățile egiptene a însușirii ilegale de fonduri publice comise este afectată de denegare de dreptate sau de arbitrar.
- 69 Pe de altă parte, în cazul în care, astfel cum rezultă de la punctele 65 și 66 de mai sus, existența procedurilor judiciare în curs de desfășurare în Egipt constituie, în principiu, o bază factuală suficient de solidă pentru desemnarea unor persoane pe lista anexată Deciziei 2011/172, precum și pentru reînnoirea acesteia, nu aceasta este situația în cazul în care Consiliul poate presupune în mod rezonabil că decizia adoptată în urma acestor proceduri nu va fi fiabilă, cu atât mai mult cu cât nu este de competența Consiliului, în principiu, să aprecieze acuratețea și relevanța elementelor pe care se bazează aceste proceduri.
- 70 În consecință, în cadrul unui regim de măsuri restrictive, precum cel al Deciziei 2011/172, nu se poate exclude obligația Consiliului de a verifica dacă procedurile judiciare pe care acesta se bazează pot fi considerate drept întemeiate, având în vedere elementele prezentate de persoanele în cauză privind încălcări ale statului de drept și ale drepturilor fundamentale, în special ale dreptului la un proces echitabil, cu condiția să fie vorba de elemente obiective, întemeiate, precise și concordante, de natură să ridice semne de întrebare legitime cu privire la respectarea acestui drept.
- 71 În fond, în pofida caracterului său asiguratoriu, înghețarea activelor dispusă în cadrul regimului Deciziei 2011/172 are o incidență negativă importantă asupra libertăților și drepturilor persoanelor vizate, astfel încât, pentru asigurarea unui echilibru just între obiectivul acestei înghețări a activelor și cel al protecției acestor drepturi și libertăți, este indispensabil faptul ca Consiliul să poată, dacă este

necesar, să evalueze în mod adecvat, sub supravegherea instanței Uniunii, riscul producerii unor astfel de încălcări (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctele 131 și 132).

- 72 Această analiză nu este repusă în discuție de elementele prezentate de Consiliu în cadrul prezentei acțiuni.
- 73 În primul rând, trebuie arătat că Consiliul nu contestă, în cadrul prezentului litigiu, faptul că luarea în considerare a afirmațiilor reclamantilor privind încălcarea drepturilor fundamentale în contextul politic și judiciar egiptean poate fi relevantă în cadrul reexaminării anterioare adoptării deciziilor atacate. [*confidențial*]. În mod similar, în cadrul răspunsului său scris către Tribunal din 4 octombrie 2017, Consiliul a indicat că, cu ocazia reexaminării desemnării reclamantilor pe lista anexată Deciziei 2011/172 în anul 2016 și în anul 2017, a ținut seama în mod corespunzător de afirmațiile reclamantilor privind încălcări grave ale drepturilor fundamentale în contextul procedurilor judiciare din Egipt.
- 74 În al doilea rând, argumentația Consiliului care tinde să demonstreze că nu îi revine acestuia sarcina de a verifica dacă în cadrul procedurilor judiciare egiptene sunt asigurate garanții echivalente celor oferite de dreptul Uniunii în materia drepturilor fundamentale se referă la domeniul de aplicare al obligației de evaluare a respectării drepturilor fundamentale în contextul politic și judiciar egiptean, dar nu repune în discuție existența acestei obligații. [*confidențial*].
- 75 Această interpretare este confirmată de trimiterea făcută de Consiliu la punctul 175 din Hotărârea din 7 iulie 2017, Azarov/Consiliul (T-215/15, atacată cu recurs, EU:T:2017:479), care a vizat, astfel cum rezultă de la punctul 166 din aceeași hotărâre, respingerea unui argument al reclamantului din această cauză întemeiat pe faptul că, înainte de adoptarea deciziei atacate în speță, Consiliul trebuia să verifice dacă ordinea juridică ucraineană garanta o protecție a drepturilor fundamentale cel puțin echivalentă celei garantate în cadrul Uniunii.
- 76 În al treilea rând, prin faptul de a se întemeia pe Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul (C-220/14 P, EU:C:2015:147), și pe Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), pentru a susține în esență că afirmațiile reclamantilor tind doar să repună în discuție temeinicia procedurilor judiciare, și nu existența lor, astfel încât nu ar fi afectată legalitatea înghețării activelor acestora, Consiliul nu ține seama de evoluțiile ulterioare ale respectivei jurisprudențe, citate în special la punctul 66 de mai sus.
- 77 În această privință, trebuie subliniat că, în contextul similar al Deciziei 2011/72/PESC a Consiliului din 31 ianuarie 2011 privind măsuri restrictive îndreptate împotriva anumitor persoane și entități având în vedere situația din Tunisia (JO 2011, L 28, p. 62), Tribunalul a statuat că nu a reieșit din documentele prezentate de reclamant că lipsa independenței sistemului judiciar tunisian în raport cu puterea politică, afirmată de către acesta din urmă, a fost de natură să afecteze în mod concret procedurile judiciare îndreptate împotriva sa și nici că această disfuncționalitate prezenta un caracter sistemic (Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 73). Astfel, Tribunalul a analizat, așadar, deja aspectul dacă Consiliul trebuie să ia în considerare observații care tind să repună în discuție fundamentul procedurilor judiciare îndreptate împotriva reclamantului, în special prin invocarea unor lacune grave ale sistemului judiciar în cauză care afectează garanțiile oferite de acesta din urmă în materie de drepturi fundamentale.
- 78 În fond, argumentația Consiliului menționată la punctul 76 de mai sus este dificil de conciliat cu faptul că [*confidențial*].
- 79 În al patrulea și ultimul rând, faptul că, astfel cum susține Consiliul, acesta nu a adoptat Decizia 2011/172 și deciziile subsecvente în temeiul unei decizii a unei autorități competente egiptene, ci în vederea îndeplinirii obiectivelor PESC și în cadrul competenței autonome de care acesta dispune în

această privință confirmă analiza Tribunalului. Astfel, revine chiar Consiliului, în cadrul exercitării acestei competențe autonome, să examineze cu atenție și imparțialitate toate elementele relevante ale speței, printre care figurează afirmațiile reclamantilor referitoare la încălcări ale drepturilor fundamentale privind procedurile judiciare care constituie baza factuală a desemnării acestora în anexa la Decizia 2011/172.

- 80 În consecință, în cadrul examinării primului și a celui de al doilea motiv, este de competența Tribunalului, luând în considerare intensitatea controlului jurisdicțional pe care îl implică fiecare dintre aceste motive, să se pronunțe cu privire la aspectul dacă afirmațiile reclamantilor privind încălcări ale statului de drept și ale drepturilor fundamentale în Egipt constituiau elemente obiective, fiabile, precise și concordante, de natură să ridice întrebări legitime, și dacă Consiliul a ținut seama în mod suficient de acestea.

2) Elemente factuale

i) Cu privire la elemente referitoare la procedurile judiciare care îi vizează pe reclamanți în Egipt

- 81 În primul rând, trebuie amintit că, astfel cum a constatat deja Tribunalul, reclamanții au fost desemnați inițial în anexa la Decizia 2011/172 pe baza documentelor emise de autoritățile egiptene care evidențiază, pe de o parte, faptul că primul reclamant a făcut obiectul, în Egipt, al unor proceduri penale pentru fapte care pot fi calificate drept deturnare de fonduri publice și, pe de altă parte, că toți reclamanții au făcut obiectul unei ordonanțe de aplicare a sechestrului asupra activelor acestora aflate în legătură cu procedurile penale menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctele 132-134 și 137-140). Din documentele aflate la dosar reiese că această desemnare inițială s-a bazat în special pe informații prevăzute în documente anexate la scrisorile autorităților egiptene din 13 și din 24 februarie 2011.
- 82 În al doilea rând, din documentele de la dosar rezultă că aceste informații au fost completate și reactualizate ulterior, printr-o scrisoare a autorităților egiptene din 13 februarie 2014, la care a fost anexat un tabel actualizat al procedurilor penale privind primul reclamant.
- 83 Se menționează șapte proceduri penale în documentul din 13 februarie 2014. Primele două proceduri penale (cauzele cu nr. 38 și nr. 107 din anul 2011) se referă la fapte de profit ilicit, iar cea de a treia procedură penală (cauza nr. 291 din anul 2011) se referă la fapte de spălare de bani legate de faptele vizate în cadrul primelor două proceduri. Cea de a patra, cea de a cincea, cea de a șasea și cea de a șaptea procedură penală (cauzele nr. 457 și nr. 541 din anul 2011, precum și nr. 156 și nr. 376 din anul 2013) se referă la fapte de evaziune fiscală, respectiv fapte de abuz de poziție dominantă, din nou, fapte de evaziune fiscală și, în sfârșit, fapte de spălare de bani.
- 84 În al treilea rând, astfel cum rezultă din răspunsul Consiliului la solicitarea Tribunalului, în cadrul măsurii de organizare a procedurii din 31 martie 2017, de a-i transmite toate informațiile aflate la dispoziția sa cu privire la reclamanți, documentele care i-au fost transmise de autoritățile egiptene în perspectiva adoptării Deciziei 2015/486 au inclus în special un memorandum al biroului procurorului general al Egiptului (denumit în continuare „memorandumul PGO”) din 9 februarie 2015. Reclamanții susțin că acest document nu le-a fost comunicat niciodată.
- 85 După cum se precizează la începutul memorandumului PGO din 9 februarie 2015, acesta urmărește să răspundă la o solicitare de clarificare exprimată în cadrul grupului de lucru al Consiliului „Maghreb/Mashreq”, în urma întrebărilor din partea anumitor state membre. Această solicitare de clarificare s-a referit la procedurile legale care trebuie respectate în cauze precum cele referitoare la persoanele desemnate pe lista anexată la Decizia 2011/172, precum și la termenul legal în care acestea trebuie soluționate.

- 86 Memorandumul PGO din 9 februarie 2015 subliniază în special existența căilor de atac prevăzute de procedura penală egipteană, care permit persoanelor în cauză să supună, într-o primă instanță, controlului Curții de Casație a Republicii Arabe Egipt (denumită în continuare „Curtea de Casație a Egiptului”) hotărârea din primă instanță prin care s-a pronunțat condamnarea acestora și, într-o a doua instanță, hotărârea prin care s-a pronunțat din nou o condamnare în privința acestora, ca urmare a anulării primei hotărâri și a retrimiterii cauzei spre rejudecare. În plus, în respectivul memorandum se indică faptul că, în această din urmă ipoteză, Curtea de Casație a Egiptului statuează în mod definitiv asupra litigiului, fie prin respingerea acțiunii, fie pronunțându-se ea însăși cu privire la fond.
- 87 În rest, rezultă din răspunsul scris al Consiliului din 21 aprilie 2017 că celelalte documente transmise prin intermediul memorandumului PGO în luna februarie a anului 2015 au constituit doar o actualizare a informațiilor deja furnizate cu privire la stadiul procedurilor penale în ceea ce privește primul reclamant, actualizare care nu a evidențiat evoluții ale procedurilor menționate în raport cu indicațiile din documentul din 13 februarie 2014.
- 88 În al patrulea și ultimul rând, rezultă din documentele de la dosar că, anterior reînnoirii desemnării reclamantilor în anul 2016 și în anul 2017, autoritățile egiptene au transmis informații actualizate cu privire la stadiul procedurilor judiciare îndreptate împotriva primului reclamant. În special, aceste informații au evidențiat, pe de o parte, închiderea investigațiilor în cauza nr. 156 din anul 2013 ca urmare a soluționării administrative a litigiului și, pe de altă parte, existența a trei proceduri suplimentare în cauzele nr. 4 și nr. 5482 din anul 2011, precum și nr. 244 din anul 2015, cu privire la acuzații de încălcări comise în cadrul direcției de finanțe a societății El-Dekheila, respectiv fapte de profit ilicit și fapte de spălare de bani. Pe de altă parte, un memorandum din 5 decembrie 2016, provenind de la Comitetul Național Egiptean pentru Recuperarea Activelor Situate în Străinătate (denumit în continuare „NCRAA”), a fost comunicat Consiliului la 6 ianuarie 2017. Cu toate acestea, conținutul acestui memorandum este identic cu cel al memorandumului PGO din 9 februarie 2015. În răspunsul lor la întrebările Tribunalului din 1 iunie 2017, reclamantii au recunoscut că au luat cunoștință de acest document la 27 ianuarie 2017, adică anterior reînnoirii desemnării acestora prin Decizia 2017/496.

ii) Cu privire la elementele transmise de reclamantii anterior reînnoirii desemnării acestora pentru anii 2015, 2016 și 2017

- 89 Mai întâi, trebuie arătat că, în scrisoarea acestora din 23 decembrie 2014 adresată Consiliului, la care reclamantii fac referire în contextul criticii menționate la punctul 47 de mai sus, aceștia și-au exprimat în special temerile că procedurile penale referitoare la primul reclamant nu au fost inițiate cu bună-credință și pe bază de probe și că acestea sunt neîntemeiate și sunt motivate politic. Ei au sprijinit aceste temeri referindu-se la contextul în care procedurile respective au fost inițiate și la analiza acestor proceduri de către Curtea de Casație a Egiptului și au considerat că acestea au fost sprijinite de o serie de documente referitoare, pe de o parte, la respectarea dreptului la un proces echitabil al primului reclamant și, pe de altă parte, la respectarea statului de drept în Egipt în urma plecării, în luna februarie a anului 2011, a președintelui Republicii Arabe Egipt în funcție la acea dată, domnul Mohammed Hosni Mubarak.
- 90 Reclamantii au anexat la scrisoarea acestora din 23 decembrie 2014 documentele care sprijină aceste temeri, care au fost anexate cererii introductive. [*confidențial*].
- 91 În primul rând, este vorba de două rapoarte ale International Bar Association’s Human Rights Institute (IBAHRI), datate noiembrie 2011 și februarie 2014, cu privire la situația profesiilor juridice în Egipt. Raportul IBAHRI din 2011, intitulat „Justice at a Crossroads: the Legal profession and the Rule of Law in the New Egypt”, a fost stabilit ca urmare a unei anchete a acestei organizații nonguvernamentale în Egipt pe parcursul lunii iunie a anului 2011. Acesta are ca obiect, pe de o parte, să examineze dificultățile pe care avocații le-au întâmpinat în această țară cu respectarea statului de drept și a

drepturilor fundamentale înainte de evenimentele din anul 2011 și în perioada imediat următoare acestora și, pe de altă parte, să emită recomandări în vederea asigurării respectării acestor principii. Raportul IBAHRI din anul 2014, intitulat „Separating Law and Politics: Challenges to the Independence of Judges and Prosecutors in Egypt”, care se bazează pe o anchetă întreprinsă în Egipt între lunile iunie și noiembrie ale anului 2013, urmărește, la rândul său, să asigure urmarea recomandărilor din raportul IBAHRI din anul 2011 și se concentrează în special pe obstacolele în calea independenței puterii judiciare egiptene.

- 92 În al doilea rând, reclamantul a comunicat un raport al domnului D., membru al unui cabinet de avocatură cu sediul în Regatul Unit, din 27 iulie 2011 și un raport al domnului M., avocat la Geneva, din 4 februarie 2013, referitoare la mai multe proceduri penale cu privire la primul reclamant. Din aceste rapoarte rezultă că domnii D. și M. au fost mandatați, în calitate de observatori, de către reprezentanții legali din Egipt ai primului reclamant în scopul de a evalua respectarea dreptului la un proces echitabil al acestuia din urmă în cadrul procedurilor penale îndreptate împotriva sa în Egipt.
- 93 În ceea ce privește raportul domnului D., acesta se referă la investigații ale procurorului general al Republicii Arabe Egipt (denumit în continuare „procurorul general al Egiptului”) și la ședințele care au avut loc de la 7 la 12 mai și de la 11 la 15 iunie 2011 în cadrul primei proceduri penale cu privire la reclamant, care, astfel cum reiese din documentele de la dosar, corespunde procedurii nr. 107 din anul 2011 în documentele furnizate de autoritățile egiptene. Conform indicațiilor din acest raport, li se impută fostului ministru al industriei, unui înalt funcționar din ministerul industriei și primului reclamant faptul de a se fi concertat pentru a permite celui din urmă să obțină licențe de energie pentru două întreprinderi din grupul acestuia, cu încălcarea normelor care reglementează procedura publică de atribuire a acestor licențe sectorului siderurgic.
- 94 Conținutul raportului domnului D. este întemeiat pe interpretarea dosarului de învinuire, la care a avut acces autorul acestuia, și pe observațiile directe cu ocazia diferitor ședințe la care acesta a asistat. Acest raport cuprinde o descriere a elementelor care figurează în dosarul de învinuire, astfel cum reies acestea din actul de trimitere în fața tribunalului penal din 28 februarie 2011, un proces-verbal al ședințelor, în special cea consacrată audierii martorilor, precum și o analiză critică a elementelor incriminatoare adunate de organele de urmărire penală.
- 95 În raportul său, domnul D. critică, pe de o parte, graba de care au dat dovadă, potrivit acestuia, autoritățile egiptene în soluționarea cauzei respective și, pe de altă parte, condițiile în care s-au derulat ședințele la care acesta a asistat, care constituie, după părerea sa, o sursă a încălcărilor prezumției de nevinovăție și dreptului la apărare ale primului reclamant. Din perspectiva acestor observații, acesta concluzionează în raportul său că, „având în vedere modul în care tribunalul penal al condus ședințele, există temerea că acesta nu va reuși să pronunțe o decizie corectă în această cauză [și] că, sub presiunea [opinie publice], acesta se simte obligat să [condamne acuzații, lăsând Curții de Casație egiptene sarcina de a casa verdictul]”.
- 96 În ceea ce privește raportul domnului M., acesta se referă la ședințele care au avut loc în anul 2012 în cadrul celor două proceduri penale îndreptate împotriva primului reclamant, una referitoare, potrivit raportului, la acuzații de achiziționare frauduloasă de acțiuni ale societății El-Dekheila și cealaltă referitoare la presupuse fapte de spălare de bani legate de aceste acuzații, care corespund, în lumina documentelor din dosar, cauzelor nr. 38 și nr. 291 din anul 2011 în documentele furnizate de autoritățile egiptene.
- 97 Evaluarea efectuată de către domnul M. în raportul său se bazează, pe de o parte, pe rapoartele întocmite de către doamna A., un avocat egiptean mandatat să asiste, în numele acestuia la ședințe, domnul M., indicând faptul că a ales, într-o primă etapă, să nu asiste personal la ședințe din cauza „riscului ridicat pentru siguranța sa personală, [determinat] de manifestații care se desfășoară în fața

palatului de justiție” „pe parcursul întregii perioade a desfășurării procesului [primului reclamant]”, și, pe de altă parte, pe observarea directă de către acesta a uneia dintre ședințe în cadrul cauzei nr. 38 din anul 2011.

- 98 Raportul domnului M. conține, în prima sa parte, o descriere a sălii de ședință, astfel cum a observat-o el însuși, și analizează, în a doua parte, diferitele puncte în care acesta a identificat, în rapoartele doamnei A., potențiale încălcări ale drepturilor fundamentale, și anume prezența unei cuști metalice pentru detenția acuzaților, prezența gardienilor în sala de ședință, dificultățile în a auzi, atitudinea considerată insuficient de imparțială a tribunalului penal și prejudiciile rezultate din acoperirea mediatică. Având în vedere aceste observații, acesta concluzionează că, „în raport cu normele internaționale în materie de drepturi fundamentale, este posibil să fi fost încălcate drepturile [primului reclamant] și în special dreptul la un proces echitabil”. În plus, „[f]ie în cazul procesului pentru profit ilicit, fie în cazul procesului pentru spălare de bani, există un risc semnificativ [de a se ajunge] la condamnări fragile [din punct de vedere juridic]”.
- 99 În al treilea rând, reclamantii au invocat în fața Consiliului trei hotărâri ale Curții de Casație egiptene, din 2 decembrie 2012, din 12 mai 2013 și, respectiv, din 14 decembrie 2013. În aceste hotărâri, Curtea de Casație egipteană, pe de o parte, a anulat hotărârile de primă instanță, prin care s-a reținut, în fiecare dintre cauzele respective, răspunderea acuzaților, în special a primului reclamant, și aceștia au fost condamnați la diferite pedepse, printre care amenzi și pedepse cu închisoarea, și, pe de altă parte, a retrimis cauzele la instanța de fond în scopul de a se pronunța din nou. Astfel cum rezultă din documentul autorităților egiptene menționat la punctul 82 de mai sus, aceste trei hotărâri au fost pronunțate în cadrul procedurilor penale în cauzele nr. 107 din anul 2011 (licențe de energie acordate în mod ilegal), nr. 291 din anul 2011 (spălare de bani) și, respectiv, nr. 38 din anul 2011 (achiziționarea frauduloasă de acțiuni la compania El-Dekheila).
- 100 În al patrulea rând, reclamantii au invocat o hotărâre a Tribunalului Penal al Confederației Elvețiene (denumit în continuare „Tribunalul Penal Federal al Elveției”) din 12 decembrie 2012 și două hotărâri ale Curții Constituționale a Principatului Liechtenstein (denumită în continuare „Curtea Constituțională din Liechtenstein”) din 28 august 2012 și din 30 septembrie 2013. Aceste hotărâri se referă la proceduri de asistență judiciară internațională, ca urmare a unor solicitări ale autorităților egiptene. Prima dintre aceste hotărâri a anulat o decizie a autorităților elvețiene de a le acorda acces la dosarul unei proceduri penale referitoare, în special pentru fapte de spălare de bani, la cetățeni egipteni.
- 101 În hotărârea din 12 decembrie 2012, Tribunalul Penal Federal al Elveției s-a întemeiat pe o serie de informații publice disponibile în rapoarte ale organizațiilor internaționale sau în presă pentru a considera că, „independent de problematica respectării drepturilor omului [în Egipt], [această țară] se confruntă în prezent cu o tranziție internă incertă, caracterizată prin instabilitate instituțională și [aparenta repunere în discuție] a independenței și respectului existente între puteri [le executivă și judiciară]”. Având în vedere aceste informații, instanța în cauză a considerat că „există riscul unui prejudiciu imediat și ireparabil [pentru reclamantii]”.
- 102 Cele două hotărâri ale Curții Constituționale din Liechtenstein, din 28 august 2012 și din 30 septembrie 2013, au anulat două decizii jurisdicționale prin care s-a respins apelul unei societăți deținute de către primul reclamant împotriva unei ordonanțe de înghețare a activelor sale ca urmare a procedurilor penale îndreptate împotriva acestuia în Egipt. Astfel, această instanță a considerat că sursele de informare pe care s-a bazat respectiva societate, care au inclus în special raportul IBAHRI din anul 2011 și raportul domnului M., au fost suficiente pentru a se considera că aceasta a „[demonstrat] existența pericolului unor încălcări ale drepturilor fundamentale [ale primului reclamant în Egipt]”, dat fiind că era necesar doar să se stabilească caracterul plauzibil al acestui pericol.

- 103 Rezultă din actele de la dosar că documentele în cauză, cu excepția raportului IBAHRI din anul 2014 sus-menționat, fuseseră deja comunicate de către reclamantii, în vederea susținerii în special a primului și a celui de al doilea motiv din acțiunile acestora în cauzele T-375/14-T-378/14 și că, prin urmare, Consiliul, care a prezentat un memoriu în apărare în care a răspuns la motivele menționate, luase deja cunoștință de motive în acest context.
- 104 În cadrul corespondenței cu Consiliul care a precedat prelungirea desemnării reclamantilor în anul 2016 și în anul 2017, aceștia au prezentat anumite elemente suplimentare referitoare la respectarea drepturilor fundamentale în Egipt.
- 105 Pe de o parte, reclamantii au atașat la anexa la scrisoarea acestora către Consiliu din 29 februarie 2016 o scrisoare a reprezentanților legali egipteni ai acestora referitoare la diferitele proceduri judiciare îndreptate împotriva primului reclamant, menționate de autoritățile egiptene în documentele din 2 ianuarie 2016. În special, în ceea ce privește trei dintre aceste proceduri (cauzele nr. 4 din anul 2011, nr. 274 din anul 2012 și nr. 376 din anul 2013), reprezentanții legali menționați au susținut că nu au fost niciodată informați de existența unor investigații „oficiale” și că solicitarea lor de acces la dosar a fost respinsă de autoritățile egiptene. În plus, în scrisoarea acestora din 14 martie 2016, reclamantii, bazându-se pe opinia unui jurist egiptean atașată scrisorilor menționate, au susținut că nu a fost respectat dreptul lor de a fi ascultați înainte de pronunțarea ordonanței de înghețare a activelor, adaptată de autoritățile egiptene cu privire la aceștia.
- 106 Pe de altă parte, într-o scrisoare din 7 martie 2017, reclamantii au atras atenția Consiliului asupra plasării în detenție preventivă a primului reclamant, în vigoare începând cu data respectivă, pe care aceștia au considerat-o drept o încălcare a garanțiilor consacrate în special la articolul 5 din Convenția EDO.

iii) Cu privire la tratarea de către Consiliu a elementelor furnizate de către reclamantii

- 107 Mai întâi, rezultă din actele din dosar că Consiliul a răspuns la scrisoarea reclamantilor din 23 decembrie 2014 în scrisoarea sa din 24 martie 2015. Această ultimă scrisoare nu conține o referire explicită la afirmațiile reclamantilor care repun în discuție respectarea drepturilor fundamentale în Egipt și în special la dreptul la un proces echitabil al primului reclamant, nici la documentele menționate la punctele 91-102 de mai sus, care susțin aceste afirmații. Cu toate acestea, Consiliul a răspuns la temerile reclamantilor referitoare la temeiul procedurilor penale inițiate împotriva primului reclamant, care au fost susținute în special prin aceste afirmații, în sensul că: „Consiliul nu împărtășește poziția dumneavoastră, potrivit căreia împrejurările în care au fost inițiate proceduri împotriva clientului dumneavoastră demonstrează că acestea nu se bazează pe nicio probă și că sunt motivate politic”.
- 108 *[confidențial]*
- 109 Pe de altă parte, nu reiese din înscrisurile aflate la dosar că analiza observațiilor reclamantilor și a documentelor efectuată de către Consiliu a condus la verificări ad-hoc în fața autorităților egiptene.
- 110 În consecință, din toate cele precedente rezultă că, în cadrul reexaminării desemnării reclamantilor, anterioară adoptării Deciziei 2015/486, Consiliul a considerat, în mod implicit, dar necesar, că observațiile și documentele în cauză, independent de relevanța și credibilitatea acestora, nu au fost susceptibile să repună în discuție reinnoirea Deciziei 2011/172. În special, în lumina memorandumului PGO din 9 februarie 2015 și a explicațiilor Consiliului, trebuie să se considere că acesta din urmă a considerat că observațiile și documentele în cauză nu au repus în discuție evaluarea respectării drepturilor fundamentale în Egipt efectuată în special pe baza memorandumului menționat și că, prin urmare, acestea nu au necesitat verificări suplimentare.

- 111 După cum arată scrisorile din 21 martie 2016 și din 22 martie 2017, adresate de către Consiliu primului reclamant, această poziție în ceea ce privește afirmațiile reclamantilor privind atingerile aduse statului de drept și drepturilor fundamentale în Egipt nu a evoluat cu ocazia reînnoirii desemnării acestora în anul 2016 și în anul 2017.
- 112 Astfel, pe de o parte, în scrisoarea sa din 21 martie 2016, Consiliul a indicat că criticile reclamantilor cu privire la modul în care autoritățile egiptene au gestionat cauzele referitoare la primul reclamant trebuie soluționate în cadrul sistemului juridic și al procedurilor egiptene. Pe de altă parte, în scrisoarea sa din 22 martie 2017, acesta a afirmat că a analizat observațiile primului reclamant cu privire la nivelul de protecție a drepturilor sale fundamentale în cadrul procedurilor judiciare din Egipt și că a concluzionat că era rezonabil să continue să sprijine eforturile autorităților egiptene pentru recuperarea sumelor pierdute de statul egiptean.
- 113 În această privință, este necesar să se arate că, prin critica menționată la punctul 47 de mai sus, reclamantii susțin în esență că această poziție reflectă necunoașterea, din partea Consiliului, a domeniului de aplicare al informațiilor care i-au fost prezentate, precum și a obligațiilor care rezultă pentru acesta. În cadrul primului motiv, aceștia susțin că erorile respective determină nelegalitatea Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496, în măsura în care acestea reînnoiesc regimul măsurilor restrictive ale Deciziei 2011/172 în ansamblu. În cadrul celui de al doilea motiv, aceștia susțin că deciziile atacate, în măsura în care reînnoiesc desemnarea lor, nu sunt în conformitate cu obligația Consiliului de a respecta drepturile fundamentale, în temeiul articolului 6 TUE, în coroborare cu articolul 2 și cu articolul 3 alineatul (5) TUE și al articolelor 47 și 48 din cartă. În consecință, revine Tribunalului, în cadrul analizei acestor motive, să se pronunțe cu privire la temeinicia poziției Consiliului în ceea ce privește elementele care i-au fost prezentate de către reclamantii, în lumina datelor referitoare la situația din Egipt de care acesta a dispus în afara acestora.

b) În ceea ce privește primul motiv, întemeiat pe excepția de nelegalitate a Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496 și a Regulamentului nr. 270/2011

- 114 Prezentul motiv cuprinde două aspecte, întemeiate pe excepția de nelegalitate a Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496, în măsura în care acestea reînnoiesc articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, și pe excepția de nelegalitate a articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011.

1) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe excepția de nelegalitate a Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496, în măsura în care acestea reînnoiesc articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172

- 115 Potrivit reclamantilor, chiar presupunând că articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 a putut fi întemeiat pe obiectivele menționate în considerentul (1) al acestei decizii cu ocazia adoptării sale, acest lucru nu a mai fost valabil la data adoptării Deciziei 2015/486, din cauza evoluției contextului politic și judiciar în Egipt, reflectat de elementele pe care reclamantii le-au transmis Consiliului anterior acestei date. Astfel, aceștia susțin că Decizia 2015/486 nu se poate baza pe obiectivul susținerii noilor autorități egiptene, ca urmare, în primul rând, a destituirii acestor autorități intervenite ulterior adoptării Deciziei 2011/172, în al doilea rând, a instabilității contextului politic egiptean, marcat de încălcări ale drepturilor fundamentale și ale statului de drept, și, în al treilea rând, a faptului că Consiliul a luat cunoștință, prin intermediul acestora, de informații care stabilesc că autoritățile egiptene nu au garantat un tratament judiciar corect, imparțial și independent al primului reclamant, nici respectarea statului de drept în ceea ce îl privește. În cel de al doilea memoriu în adaptare, aceștia susțin, în plus, că elementele pe care le-au prezentat pentru a stabili lipsa de temei juridic a articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 demonstrează de asemenea caracterul disproportionat al acestor dispoziții în raport cu obiectivele urmărite de către Consiliu.

116 Consiliul contestă posibilitatea reclamanților de a invoca o excepție de nelegalitate împotriva articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 și a articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011, care, potrivit acestuia, pot face, la rândul lor, obiectul unei acțiuni întemeiate pe articolul 263 TFUE. În plus, acesta consideră, în mod general, că argumentele prezentate de reclamanți în cadrul prezentului motiv au fost respinse deja de către Tribunal și de către Curte. Pe de altă parte, potrivit acestuia, încălcarea criteriilor de înscriere nu este relevantă pentru analiza caracterului adecvat al temeiului juridic. De asemenea, acesta susține că diferitele circumstanțe invocate de reclamanți în cadrul prezentului motiv, și anume schimbările politice intervenite în Egipt, situația drepturilor fundamentale în această țară și pretinsa încălcare a drepturilor fundamentale ale primului reclamant, nu prezintă relevanță pentru aprecierea legalității măsurilor adoptate în cadrul Deciziei 2011/172.

117 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în cadrul prezentului aspect, reclamanții invocă două critici distincte. Pe de o parte, aceștia invocă lipsa de temei juridic a articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum a fost reînnoit prin Decizia 2015/486, prin Decizia 2016/411 și prin Decizia 2017/496, prin faptul că dispozițiile acestuia nu ar mai răspunde obiectivelor PESC. Pe de altă parte, aceștia invocă, în mod implicit în cadrul cererii introductive și al primului memoriu în adaptare și în mod expres în cadrul celui de al doilea memoriu în adaptare, încălcarea de către Consiliu a principiului proporționalității, având în vedere caracterul vădit neadecvat al reînnoirii acestor dispoziții în lumina evoluției situației din Egipt.

i) Cu privire la critica întemeiată pe lipsa de temei juridic

118 Mai întâi, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, controlul temeiului juridic al unui act permite să se verifice competența autorului actului, precum și dacă procedura de adoptare a acestui act este afectată de neregularități. În plus, alegerea temeiului juridic al unui act al Uniunii trebuie să fie fondată pe elemente obiective, care pot fi supuse controlului jurisdicțional, printre care figurează în special finalitatea și conținutul actului (a se vedea Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punctul 42 și jurisprudența citată, Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul, T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78, punctul 47).

119 În cadrul prezentei critici, reclamanții contestă aplicarea în speță a raționamentului prin care Tribunalul, la punctul 47 din Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul (T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78), a considerat că „evoluțiile sociale și juridice” intervenite după desemnarea lor inițială, de care aceștia s-au prevalat în cadrul unui motiv întemeiat de asemenea pe lipsa de temei juridic, pot avea incidență numai asupra temeiniciei motivelor deciziilor atacate și nu pot fi analizate în cadrul controlului alegerii temeiului juridic al actelor menționate.

120 Astfel, potrivit reclamanților, ar rezulta din jurisprudență că, în cazul în care obiectivul și conținutul unui act se sprijină pe un anumit context social și juridic, controlul temeiului juridic al acestuia ar trebui să includă în mod necesar o analiză a evoluției acestui context.

121 Cu toate acestea, trebuie să se constate că raționamentul Tribunalului criticat de către reclamanți poate fi transpus în speță.

122 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum a statuat Tribunalul în Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93, punctul 44), în ceea ce privește de Decizia 2011/172, este suficient ca acest act să urmărească obiective care au legătură cu cele enunțate la articolul 21 TUE pentru a se considera că se încadrează în domeniul de aplicare al PESC. În plus, astfel cum a statuat Curtea, având în vedere întinderea vastă a scopurilor și a obiectivelor PESC, astfel cum sunt exprimate la articolul 3 alineatul (5) TUE și la articolul 21 TUE, precum și în dispozițiile specifice referitoare la PESC, în special articolele 23 TUE și 24 TUE, contestarea temeiniciei actului

- menționat în raport cu obiectivele definite la articolul 21 TUE nu este de natură să stabilească lipsa de temei juridic a acestui act (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punctul 46).
- 123 Același raționament este aplicabil și în contextul Deciziei 2015/486, al Deciziei 2016/411 și al Deciziei 2017/496, care s-au limitat să reînnoiască Decizia 2011/172, și se înscriu în cadrul aceleiași politici care urmărește, după cum arată considerentul (1) al acestei din urmă decizii, susținerea procesului de stabilizare politică și economică a Egiptului, cu respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale.
- 124 Chiar presupunând că situația din Egipt cu privire la care Consiliul a adoptat Decizia 2011/172 s-ar fi schimbat, inclusiv într-un sens contrar procesului de democratizare pe care urmărește să îl susțină politica în al cărei cadru se înscrie această decizie, această circumstanță nu poate, în orice caz, să aibă drept efect afectarea competenței acestei instituții de a reînnoi această decizie în temeiul articolului 29 TFUE. Astfel, în pofida acestei circumstanțe, obiectivele urmărite de Decizia 2015/486, de Decizia 2016/411 și de Decizia 2017/496 și de normele a căror validitate acestea o reînnoiesc nu s-ar încadra mai puțin în domeniul de aplicare al PESC, fapt care este suficient pentru a respinge, în speță, critica reclamanților (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iunie 2016, Parlamentul/Consiliul, C-263/14, EU:C:2016:435, punctele 45-54).
- 125 Jurisprudența citată de reclamanți nu poate repune în discuție aceste considerente.
- 126 În ceea ce privește, în primul rând, Hotărârea din 8 iunie 2010, Vodafone și alții (C-58/08, EU:C:2010:321), este suficient să se arate că în cadrul acesteia Curtea nu a analizat faptul dacă o dispoziție din Tratatul UE referitoare la PESC constituie un temei juridic adecvat, ci dacă acesta a fost cazul în ceea ce privește articolul 95 alineatul (1) CE [devenit articolul 114 alineatul (1) TFUE], ceea ce implică o analiză a contextului general și a împrejurărilor specifice ale materiei armonizate prin actul adoptat în acest temei, astfel cum s-au prezentat ele la momentul adoptării sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iunie 2010, Vodafone și alții, C-58/08, EU:C:2010:321, punctele 32-35 și 39-47). În consecință, raționamentul Curtii în această hotărâre nu este aplicabil în speță.
- 127 În ceea ce privește, în al doilea rând, punctele 191-193 din Hotărârea din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul (T-47/03, nepublicată, EU:T:2007:207), aceste puncte se referă la analiza de către Tribunal a unui motiv întemeiat pe lipsa de motivare, și nu a unui motiv întemeiat pe lipsa de temei juridic. În consecință, acestea nu sunt relevante.
- 128 În ceea ce privește, în al treilea rând, punctul 110 din Hotărârea din 22 aprilie 2015, Tomana și alții/Consiliul și Comisia (T-190/12, EU:T:2015:222), este necesar să se arate că acest punct trebuie interpretat în contextul raționamentului Tribunalului în care acesta se înscrie. Prin acest raționament, Tribunalul nu a încercat să controleze temeinicia aprecierilor aduse de către Consiliu asupra evoluției situației din Zimbabwe și asupra necesității menținerii măsurilor restrictive adoptate în raport cu această evoluție, ci numai să verifice dacă, prin aceste măsuri, Consiliul a intenționat să urmărească obiective care intră în domeniul de aplicare al PESC (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 aprilie 2015, Tomana și alții/Consiliul și Comisia, T-190/12, EU:T:2015:222, punctele 93-111).
- 129 Astfel, critica întemeiată pe lipsa de temei juridic trebuie respinsă.
- ii) Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului proporționalității*
- 130 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în mod general, Consiliul dispune de o largă putere de apreciere pentru a adopta acte în cadrul PESC, care constituie un domeniu ce implică din partea acestuia alegeri de natură politică, economică și socială și în care este chemat să efectueze aprecieri complexe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Manufacturing

Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punctul 120 și jurisprudența citată). În mod similar, jurisprudența recunoaște Consiliului o largă marjă de apreciere pentru definirea criteriilor generale care delimitează cercul de persoane susceptibile să facă obiectul unor măsuri restrictive, în raport cu obiectivele pe care se întemeiază aceste măsuri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 aprilie 2015, Anboubă/Consiliul, C-605/13 P, EU:C:2015:248, punctul 41, și Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 48). În consecință, trebuie recunoscută Consiliului o largă marjă de apreciere similară în ceea ce privește reînnoirea aplicării acestor criterii.

- 131 Astfel, Tribunalul nu are competența să se pronunțe, în cadrul prezentei acțiuni, asupra temeiniciei politicii Consiliului de susținere a procesului de stabilizare politică în Egipt, menționată în considerentul (1) din Decizia 2011/172, în cadrul căreia se înscriu această din urmă decizie și deciziile subsecvente.
- 132 În mod similar, Tribunalul nu are competența să substituie prin aprecierea sa pe cea a Consiliului în ceea ce privește contextul geografic sau politic la care se raportează Decizia 2011/172 și necesitatea reînnoirii acesteia în raport cu contextul respectiv. Tribunalul are numai competența de a analiza dacă, în evaluarea acestei necesități, Consiliul nu a apreciat în mod vădit greșit importanța și gravitatea elementelor privind contextul politic și judiciar egiptean invocate de către reclamantii, în lumina altor informații aflate la dispoziția sa și a obiectivelor acestei decizii.
- 133 În lumina acestor considerații, este necesar să se examineze diferitele argumente invocate de reclamantii în susținerea prezentului motiv.

– Cu privire la primul argument, întemeiat pe destituirea „noilor autorități egiptene” susținute de către Consiliu

- 134 Mai întâi, argumentul reclamantilor potrivit căruia Decizia 2011/172 nu ar mai putea fi considerată ca înscriindu-se în cadrul unei „politici de susținere a noilor autorități egiptene”, în conformitate cu punctul 44 din Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), ca urmare a destituirii acestor autorități, se bazează pe premise eronate.
- 135 Astfel, pe de o parte, având în vedere scopul Deciziei 2011/172, menționat la punctul 64 de mai sus, măsurile restrictive dispuse în acest cadru trebuie, în principiu, să fie menținute până la finalizarea procedurilor judiciare din Egipt, pentru conservarea efectului util al acestora. În consecință, prelungirea acestor măsuri nu poate depinde de schimbările succesive de guvern intervenite în cadrul procesului de tranziție politică care a urmat plecării, în luna februarie a anului 2011, a domnului Mubarak.
- 136 Pe de altă parte, reiese de la punctul 44 din Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), că, prin expresia „politici de susținere a noilor autorități egiptene”, Tribunalul a înțeles să desemneze „politica de a sprijini tranziția pașnică și organizată către un sistem de guvernare civil și democratic în Egipt, bazat pe statul de drept, cu respectarea deplină a drepturilor omului și a libertăților fundamentale”, care este menționată în considerentul (1) al Deciziei 2011/172. Este adevărat că, astfel cum rezultă în special din raportul IBAHRI din anul 2014, președintele Republicii ales în Egipt în luna iunie a anului 2012 în cadrul procesului de tranziție democratică, domnul Mohammed Morsi, a fost demis din funcțiile sale în luna iunie a anului 2013. Cu toate acestea, contrar afirmației reclamantilor, formularea considerentului menționat nu sugerează că politica de susținere a acestui proces a fost limitată la susținerea guvernului format de acest conducător, care a fost primul guvern civil numit în urma unor alegeri, ca urmare a plecării domnului Mubarak în anul 2011. În orice caz, în conformitate cu indicațiile de la punctul 131 de mai sus, nu este de competența Tribunalului să se pronunțe cu privire la aspectul dacă această politică de susținere și-a păstrat relevanța ulterior încetării funcțiilor domnului Morsi.

137 În mod evident, aceste considerații nu pot fi repuse în discuție [*confidențial*]. Astfel, este suficient să reamintim că, după cum s-a arătat la punctul 135 de mai sus, aceste măsuri trebuie, în principiu, să fie menținute până la finalizarea procedurilor judiciare din această țară, pentru a le menține efectele utile.

138 În consecință, argumentul întemeiat pe destituirea „noilor autorități” egiptene trebuie respins.

– *Cu privire la al doilea argument, întemeiat pe riscurile cauzate de instabilitatea contextului politic egiptean și pe pretensele încălcări ale statului de drept și ale drepturilor fundamentale*

139 Mai întâi, trebuie arătat că, astfel cum susțin reclamantii, elementele pe care aceștia le-au prezentat, în special cele care rezultă din rapoartele IBAHRI, indică o instabilitate politică și instituțională importantă în Egipt ca urmare a plecării domnului Mubarak la 11 februarie 2011, care, astfel cum reiese din răspunsul reclamantilor la întrebările Tribunalului din 1 iunie 2017, a persistat până la adoptarea unei noi constituții în luna ianuarie a anului 2014 și alegerea domnului Al-Sissi în funcția de președinte al Republicii, câteva luni mai târziu. De asemenea, rezultă din aceste documente că contextul politic din această perioadă a fost marcat de tensiuni importante între autorități și oponenții politici, care au cauzat o serie de pierderi de vieți omenești.

140 În ceea ce privește contextul judiciar, documentele în cauză sugerează că tensiunile politice menționate la punctul 139 de mai sus s-au tradus în special printr-o politică penală represivă îndreptată împotriva opozanților politici, care a asigurat un nivel insuficient de protecție a drepturilor fundamentale. De asemenea, în acestea se menționează ingerințe sau tentative repetate de ingerință a puterii executive în prerogativele autorităților judiciare, cel puțin în timpul mandatului domnului Morsi. În mod similar, aceste documente reflectă mediatizarea intensă a procedurilor penale îndreptate împotriva vechilor conducători și apropiaților acestora, în special cele referitoare la domnul Mubarak și la primul reclamant, și presiunile opiniei publice, dornică să vadă recunoscută responsabilitatea acestor persoane și preocupată ca acest proces să nu fie compromis de deficiențele sistemului judiciar.

141 Aceleași documente conțin de asemenea o descriere a funcționării sistemului judiciar egiptean în perioada analizată. Astfel, aceste documente se referă la caracteristici ale acestui sistem care, potrivit autorilor acestora, fragilizează protecția drepturilor fundamentale de către autoritățile judiciare egiptene care este, în principiu, asigurată de cadrul legal obligatoriu pentru acestea. Printre aceste caracteristici sunt menționate în special competențele conferite executivului pentru nominalizarea procurorilor și pentru cariera judecătorilor, precum și disfuncționalități referitoare la modul de recrutare și instruirea judecătorilor, în special în materia normelor internaționale referitoare la drepturile fundamentale. În plus, acestor caracteristici li se adaugă condițiile materiale de desfășurare a ședințelor în materie penală descrise în rapoartele domnilor D. și M., dintre care unele par, potrivit acestor rapoarte, a nu fi specifice ședințelor descrise și care, potrivit autorilor rapoartelor, indică faptul că nu sunt asigurate toate garanțiile care rezultă din dreptul la un proces echitabil.

142 Pe de altă parte, rezultă de asemenea din documentele menționate că, pe de o parte, în hotărârea sa din 12 decembrie 2012, Tribunalul Penal Federal al Elveției s-a întemeiat pe elemente privind instabilitatea politică dominantă în Egipt în anul 2012, precum și pe elementele care fac dovada ingerințelor executivului în cauzele judiciare, constatate pe baza a diferite surse publice, și că, pe de altă parte, în hotărârea sa din 28 august 2012 și în hotărârea din 30 septembrie 2013, Curtea Constituțională din Liechtenstein a considerat că elementele din raportul IBAHRI din anul 2011 privind sistemul judiciar egiptean, precum și elementele din raportul domnului M. au fost de natură să indice riscul încălcării drepturilor fundamentale ale primului reclamant în Egipt.

143 Cu toate acestea, chiar presupunând că toate circumstanțele menționate de documentele în cauză pot fi considerate drept stabilite, acestea nu pot, în orice caz, să demonstreze că reînnoirea, prin Decizia 2015/486, a Deciziei 2011/172 a fost vădit contrară obiectivelor menționate în considerentul (1) al acestei din urmă decizii.

- 144 În primul rând, aceste circumstanțe nu permit să se ajungă la concluzia că instabilitatea politică și instituțională care a caracterizat contextul politic egiptean între anii 2011 și 2014 ar fi avut ca efect faptul de a compromite orice capacitate a sistemului judiciar egiptean de a garanta respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale și că înghețarea activelor dispusă prin Decizia 2011/172 în cadrul unei politici care urmărește în special respectarea acestor principii ar fi devenit, prin urmare, vădit neadecvată.
- 145 Desigur, reiese din documentele în cauză că instabilitatea politică și instituțională din Egipt a putut fi un factor de incertitudine, în special în anul 2012, în ceea ce privește riscul de ingerință a puterii executive în cauzele aflate pe rol, astfel încât să justifice, din punctul de vedere al unei instanțe europene, anularea măsurilor de asistență judiciară.
- 146 Cu toate acestea, această instabilitate nu putea fi suficientă pentru a justifica nereînnoirea de către Consiliu a Deciziei 2011/172, având în vedere informațiile pe care acesta le-a avut la dispoziție la data adoptării Deciziei 2015/486. Astfel, mai întâi, [confidențial]. În al doilea rând, niciunul dintre elementele furnizate de către reclamanti nu sugerează că procedurile penale îndreptate în Egipt împotriva persoanelor menționate în Decizia 2011/172 au fost alterate de această instabilitate. În sfârșit, Consiliul a avut la dispoziție, în momentul adoptării Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496, o prezentare actualizată a procedurilor penale în cauză (a se vedea punctele 87 și 88 de mai sus) îndreptate împotriva persoanelor desemnate în anexa la Decizia 2011/172, care nu a reflectat o astfel de alterare, procedurile menționate părând că și-au urmat în mod normal cursul sau că s-au finalizat în anumite cazuri fie cu închiderea cauzei în lipsă de probe, fie cu anularea de către Curtea de Casație din Egipt a condamnărilor impuse acestor persoane.
- 147 Pe de altă parte, nu s-ar putea trage o concluzie diferită din încălcările presupuse ale drepturilor fundamentale care ar fi fost comise în Egipt pe parcursul perioadei luate în considerare, în contextul confruntărilor între autorități și manifestanți, în special opoziții politici, și din politica penală represivă la adresa acestora din urmă. Astfel, nu reiese din elementele furnizate de reclamanti că aceste încălcări, chiar presupunându-le dovedite, ar fi putut avea o influență asupra procedurilor penale referitoare la responsabilii prezumați de detournare de fonduri publice cu privire la care a fost adoptată Decizia 2011/172. În ceea ce privește elementele referitoare la aceste proceduri penale, trebuie să se constate că, în cazul în care aceștia sugerează că derularea unora dintre ele a putut fi afectată de presiunea opiniei publice, nu se poate deduce din acest fapt riscul ca ansamblul acestor proceduri să fi fost afectat în mod sistematic de încălcări ale dreptului la un proces echitabil și ale respectării prezumției de nevinovăție.
- 148 Aceste considerații nu sunt repuse în discuție de elementele privind funcționarea sistemului judiciar care reies în special din raportul IBAHRI, din cel al domnului D. și din cel al domnului M. Astfel, desigur, aceste rapoarte se referă la lacune în protecția independenței autorităților judiciare din partea cadrului legal egiptean și la disfuncționalități practice susceptibile să slăbească punerea în aplicare concretă a respectării drepturilor fundamentale în cadrul acestui sistem. Totuși, acestea nu sugerează că circumstanțele respective ar compromite în mod sistematic capacitatea autorităților judiciare egiptene de a garanta respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale în cadrul unor proceduri penale precum cele pe care s-a bazat Consiliul în contextul Deciziei 2011/172.
- 149 Aceste considerații nu sunt repuse în discuție nici de hotărârea din 12 decembrie 2012 a Tribunalului Penal Federal al Elveției și de hotărârea din 28 august 2012 și de hotărârea din 30 septembrie 2013 ale Curții Constituționale din Liechtenstein, invocate de către reclamanti. Astfel, chiar în ipoteza în care măsurile judiciare anulate de către aceste instanțe ar fi comparabile cu măsurile adoptate în cadrul Deciziei 2011/172, reiese, în orice caz, din hotărârile menționate că acestea au fost pronunțate având în vedere circumstanțe de fapt și de drept diferite de cele care sunt relevante în cadrul prezentului motiv. Astfel, pe de o parte, este necesar să se arate că, în aceste hotărâri, instanțele în cauză s-au pronunțat cu privire la fapte care au putut fi luate în considerare în anul 2012 și, respectiv, în anul 2013, și nu cu privire la fapte intervenite ulterior. Pe de altă parte, măsurile anulate au constituit nu

un regim de măsuri, ci măsuri individuale și nu a fost necesar pentru a pune capăt acestor măsuri să se demonstreze, precum în speță, riscul unor încălcări sistematice ale drepturilor fundamentale în contextul judiciar egiptean.

- 150 În sfârșit, documentele complementare referitoare la situația generală a statului de drept și a drepturilor fundamentale prezentate de reclamantii în anul 2016 și în anul 2017 nu justifică o analiză diferită în ceea ce privește Decizia 2016/411 și Decizia 2017/496.
- 151 Pe de o parte, declarațiile efectuate în numele Uniunii între anii 2011 și 2016, de care se prevalează reclamanții în cadrul primului memoriu în adaptare, nu se referă la procedurile judiciare pe care s-a bazat Consiliul în cadrul Deciziei 2011/172. Pe de altă parte, faptul că autoritățile ale Uniunii își exprimă îngrijorarea cu privire la încălcări ale drepturilor fundamentale și la atingeri aduse statului de drept în Egipt sau solicită autorităților egiptene să se abțină de la astfel de încălcări sau atingeri, inclusiv în context judiciar, nu împiedică, în sine, Consiliul să acorde asistență aceluiași autorități în cadrul anumitor proceduri judiciare. În special, trebuie arătat că, în cadrul unei politici care urmărește în special respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale în Egipt, asistența acordată autorităților egiptene în vederea luptei împotriva deturnării de fonduri publice nu este în contradicție cu exprimarea unor îngrijorări sau a unor cereri de respectare a acestor principii de către înseși autoritățile respective, ci constituie, dimpotrivă, o completare.
- 152 Pe de altă parte, în ceea ce privește raportul comisiei internaționale de juriști din septembrie 2016, intitulat „Egypt’s judiciary: A Tool of Repression, Lack of Effective Guarantee of Independence and Accountability”, nu reiese din niciun element din dosar că reclamanții ar fi comunicat acest raport Consiliului anterior adoptării Deciziei 2017/496. În consecință, nu se poate reproșa Consiliului faptul de a fi omis să ia în considerare elementele conținute în acest raport pentru a determina dacă prorogarea Deciziei 2011/172 a fost sau nu conformă obiectivelor de politică în care se înscrie aceasta. În fond, desigur, aceste elemente sunt convergente cu cele conținute în rapoartele IBAHRI cu privire la funcționarea sistemului judiciar egiptean, inclusiv pentru perioada ulterioară celei cuprinse în aceste din urmă rapoarte. Cu toate acestea, aceste elemente nu se referă la procedurile penale pe care s-a bazat Consiliul și nu sugerează faptul că capacitatea sistemului judiciar menționat de a asigura respectarea drepturilor fundamentale ar fi compromisă în mod sistematic în ceea ce privește aceste proceduri.
- 153 În al doilea rând, elementele furnizate de către reclamantii nu demonstrează că Consiliul ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că a avut la dispoziție suficiente elemente pentru a aprecia ca rezonabil să continue cooperarea întreprinsă cu autoritățile egiptene în cadrul Deciziei 2011/172, fără a fi necesar ca acesta să efectueze verificări suplimentare.
- 154 Astfel, reclamanții nu demonstrează că, prin faptul de a realiza o astfel de apreciere în mod implicit, dar cu necesitate, Consiliul ar fi efectuat o evaluare comparativă vădit eronată a diferitor elemente relevante pentru continuarea acestei cooperări, fapt care a implicat în special luarea în considerare, pe de o parte, a scopului acestei cooperări și, pe de altă parte, a obiectivelor politicii în care s-a înscris aceasta, și anume susținerea procesului de stabilizare politică și economică a Egiptului, cu respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale.
- 155 În această privință, în măsura în care regimul măsurilor restrictive dispus prin Decizia 2011/172 are ca unic obiectiv să faciliteze constatarea de către autoritățile egiptene a însușirii ilegale de fonduri publice comise și să conserve posibilitatea autorităților respective de a recupera produsul acestei însușiri ilegale, nu poate fi exclus faptul că reînnoirea acestui regim își menține relevanța, inclusiv în ipoteza unor evoluții politice și judiciare defavorabile în ceea ce privește progresul democrației, statul de drept sau respectarea drepturilor fundamentale. Astfel, Consiliul are competența de a aprecia dacă, în raport cu elementele de care dispune, acesta poate considera în mod rezonabil că faptul de a continua

asistența acordată autorităților egiptene în lupta împotriva însușirii ilegale de fonduri publice a rămas, inclusiv într-un astfel de context, un mijloc adecvat de promovare a obiectivelor stabilității politice și respectării statului de drept în această țară.

156 Or, pe de o parte, după cum s-a constatat la punctele 144-152 de mai sus, elementele furnizate de către reclamantii nu permit, prin ele însele, să se concluzioneze că capacitatea autorităților judiciare egiptene de a garanta respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale în cadrul procedurilor judiciare pe care se bazează Decizia 2011/172 ar fi definitiv compromisă de evoluțiile politice și judiciare menționate.

157 Pe de altă parte, Consiliul a putut lua în considerare existența garanțiilor oferite de cadrul legal egiptean. Astfel, a rezultat în special din rapoartele IBAHRI faptul că, pe de o parte, Egiptul este parte la Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, precum și la instrumentele de drept internațional regionale referitoare la protecția drepturilor fundamentale și că, pe de altă parte, independența puterii judiciare este garantată de Constituția Egiptului, progrese în acest domeniu fiind aduse, de altfel, prin noua Constituție adoptată în luna februarie a anului 2014. Pe de altă parte, a rezultat din indicațiile memorandumului PGO din 9 februarie 2015 menționate la punctul 86 de mai sus, referitoare la căile de atac puse la dispoziție de procedura penală egipteană persoanelor desemnate prin Decizia 2011/172, că aceste proceduri s-au înscris într-un cadru legal care oferă garanții în ceea ce privește protecția jurisdicțională efectivă a persoanelor vizate. În plus, după cum s-a subliniat la punctul 146 de mai sus, a rezultat din starea actualizată a procedurilor penale în cauză, furnizată de asemenea de către autoritățile egiptene în vederea adoptării Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496, că anumite persoane desemnate în anexa la Decizia 2011/172 au obținut anularea condamnării lor.

158 În această privință, în ceea ce privește în special memorandumul PGO din 9 februarie 2015, reclamantii nu s-ar putea prevala de inadmisibilitatea acestuia în cadrul prezentului motiv, în măsura în care acesta urmărește anularea Deciziei 2015/486, în condițiile în care este cert că Consiliul s-a putut baza pe conținutul său pentru adoptarea acestei decizii. În plus, după cum s-a constatat la punctul 88 de mai sus, conținutul acestui memorandum a fost preluat în memorandumul NCRAA din 5 decembrie 2016, comunicat reclamantilor anterior adoptării Deciziei 2017/496. Pe de altă parte, în răspunsul său scris din 21 aprilie 2017 la o măsură de organizare a procedurii, Consiliul a depus la dosarul cauzei aceste memorandumuri. În consecință, reclamantii au fost în măsură să prezinte observații cu privire la conținutul acestui document, în special în cadrul răspunsului scris al acestora din 1 iunie 2017 la întrebările Tribunalului și în ședință.

159 În sfârșit, după cum s-a subliniat la punctul 151 de mai sus, faptul că Consiliul acordă asistență autorităților egiptene în cadrul luptei împotriva însușirii ilegale de fonduri publice nu este în contradicție cu exprimarea unor îngrijorări și solicitări din partea autorităților Uniunii în ceea ce privește eventuale încălcări ale drepturilor fundamentale și ale statului de drept săvârșite în Egipt.

160 În consecință, Consiliul nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că a avut la dispoziție suficiente elemente de probă cu privire la contextul politic și judiciar egiptean pentru a continua cooperarea cu autoritățile egiptene întreprinsă în cadrul Deciziei 2011/172 și că elementele de probă prezentate de reclamantii nu au justificat efectuarea de verificări suplimentare anterior prorogării acestei decizii.

– *Cu privire la al treilea argument, întemeiat pe riscul ca dreptul la un proces echitabil al primului reclamant să nu fie respectat în cadrul procedurilor penale îndreptate împotriva acestuia în Egipt*

161 În ceea ce privește prezentul argument, trebuie arătat că, chiar în ipoteza în care elementele de probă prezentate de reclamantii ar indica un risc ca autoritățile egiptene să nu garanteze respectarea dreptului primului reclamant la un proces echitabil, această circumstanță ar fi numai de natură să afecteze, după

caz, legalitatea reînnoirii desemnării reclamanților în anexa la Decizia 2011/172. În schimb, aceasta nu este susceptibilă să afecteze legalitatea reînnoirii regimului de înghețare a activelor prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din această decizie.

162 Astfel, criteriile stabilite la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 prevăd, în mod general și abstract, desemnarea persoanelor responsabile de însușirea ilegală de fonduri publice egiptene și a persoanelor asociate acestora. Aceste criterii nu implică existența unei legături între desemnarea acestor persoane și procedurile penale specifice cărora le face obiectul primul reclamant.

163 Pe de altă parte, riscul încălcării dreptului la un proces echitabil al primului reclamant nu poate să constituie, prin el însuși, indiciul unor încălcări sistematice ale acestui drept susceptibile să afecteze drepturile tuturor persoanelor desemnate în anexa la Decizia 2011/172.

164 În consecință, în măsura în care susține o excepție de nelegalitate a articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum a fost reînnoit prin Decizia 2015/486, prezentul argument este inoperant. Acest argument poate fi relevant numai în cadrul celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea prin deciziile atacate a obligației de a respecta drepturile fundamentale. În consecință, va fi necesară examinarea sa în acest context.

165 În consecință, rezultă din tot ceea ce precedă că reclamanții nu au demonstrat caracterul vădit neadecvat al reînnoirii, prin Decizia 2015/486, prin Decizia 2016/411 și prin Decizia 2017/496, a articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, în raport cu situația din Egipt și, în consecință, existența unei încălcări a principiului proporționalității. Prin urmare, primul aspect al prezentului motiv trebuie respins în întregime, fără a fi necesară examinarea cauzei de inadmisibilitate invocate de Consiliu în memoriul în apărare împotriva excepției de nelegalitate pe care se bazează aspectul menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctul 54 și jurisprudența citată).

2) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe lipsa temeiului juridic al articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011

166 Reclamanții invocă lipsa de temei juridic a Regulamentului nr. 270/2011, care, potrivit acestora, nu se poate întemeia nici pe articolul 215 alineatul (3) TUE, în lipsa unei decizii valabile, nici pe alineatul (2) al aceluiași articol, în absența unei legături între aceștia și guvernul unei țări terțe.

167 În această privință, este suficient să se arate, pe de o parte, că, astfel cum rezultă de la punctele 118-165 de mai sus, prezenta excepție de nelegalitate, în măsura în care se referă la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum a fost reînnoit prin Decizia 2015/486, prin Decizia 2016/411 și prin Decizia 2017/496, trebuie respinsă și, pe de altă parte, că Tribunalul a statuat, în cadrul acțiunilor reclamanților în cauzele T-256/11 și T-279/13, că Regulamentul nr. 270/2011 a fost întemeiat în mod legal pe articolul 215 alineatul (2) TFUE, această dispoziție permițând adoptarea unor măsuri restrictive cu privire la orice persoană, cu condiția ca aceasta să fi fost prevăzută printr-o decizie adoptată în cadrul PESC (Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctele 30-33, și Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul, T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78, punctul 49). Astfel, prezenta excepție de nelegalitate este nefondată și trebuie respinsă, fără a fi necesară examinarea admisibilității acesteia.

168 În consecință, este necesar să se respingă prezentul aspect și, prin urmare, primul motiv în totalitate.

c) În ceea ce privește al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea de către Consiliu a articolului 6 TUE în coroborare cu articolele 2 și 3 TUE și a articolelor 47 și 48 din cartă

169 Al doilea motiv cuprinde două aspecte.

- 170 În cadrul primului aspect, reclamanții susțin că, în temeiul articolului 6 TUE în coroborare cu articolul 2 și cu articolul 3 alineatul (5) TUE Consiliul are obligația să promoveze drepturile fundamentale. Aceștia susțin că Consiliul, pe de o parte, a omis să se asigure că drepturile lor fundamentale au fost respectate și, pe de altă parte, s-a întemeiat pe o prezumție absolută că autoritățile egiptene ar asigura acest respect, contrar exigențelor jurisprudenței (Hotărârea din 21 decembrie 2011, N. S. și alții, C-411/10 și C-493/10, EU:C:2011:865, punctele 105 și 106, și Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 139). Or, aceștia consideră că dreptul lor la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție, consacrate de articolele 47 și 48 din cartă, au fost încălcate în cadrul procedurilor judiciare care i-au vizat în Egipt. În răspunsul acestora din 4 octombrie 2017 la întrebarea Tribunalului privind incidența, în prezenta cauză, a Hotărârii din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), aceștia susțin că hotărârea respectivă le consolidează poziția.
- 171 Pe de altă parte, astfel cum s-a arătat la punctul 164 de mai sus, se referă de asemenea la prezentul motiv argumentul invocat de reclamanți în cadrul primului aspect al primului motiv, întemeiat pe faptul că obiectivele Deciziei 2011/172 menționate în considerentul (1) al acesteia se opun prelungirii desemnării lor, având în vedere riscul, indicat prin elementele de probă care au fost furnizate Consiliului, ca autoritățile egiptene să nu îi garanteze primului reclamant respectarea dreptului său la un proces echitabil. Acest argument, care se sprijină pe un temei distinct al argumentației reclamanților în susținerea primului aspect al prezentului motiv, trebuie considerat că constituie cel de al doilea aspect al acestui motiv.
- 172 Consiliul contestă domeniul de aplicare pe care reclamanții înțeleg să îl acorde, în cadrul prezentului motiv, obligației sale de a lua în considerare afirmațiile acestora privind încălcarea drepturilor fundamentale ale primului reclamant în cadrul procedurilor penale îndreptate împotriva acestuia.
- 173 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că dezbaterile între părți, în cadrul prezentului motiv, nu se referă, precum în cadrul primului aspect al primului motiv, la problema dacă omisiunea Consiliului de a efectua verificări cu privire la respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale în Egipt a afectat, în totalitate, legalitatea reînnoirii regimului măsurilor restrictive, adoptată în cadrul Deciziei 2011/172. Acesta se referă la problema dacă necunoașterea, invocată de Consiliu, a încălcărilor dreptului primului reclamant la un proces echitabil în cadrul procedurilor penale îndreptate împotriva acestuia a afectat legalitatea măsurilor individuale de reînnoire, pe de o parte, a înghețării activelor acestuia și, pe de altă parte, ale celei de a doua, celei de a treia și celei de a patra reclamante.
- 174 Pe de altă parte, tot cu titlu introductiv, trebuie arătat că reclamanții, cel puțin în cadrul cererii introductive, nu invocă încălcări ale dreptului la un proces echitabil și ale prezumției de nevinovăție a celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante în cadrul procedurilor judiciare îndreptate împotriva acestora. Or, acestea din urmă sunt desemnate în anexa la Decizia 2011/172 pe motiv că fac obiectul unor proceduri judiciare conexe procedurilor judiciare îndreptate împotriva primului reclamant. În consecință, trebuie să se deducă faptul că reclamanții consideră că invaliditatea desemnării primului reclamant, rezultată din încălcările drepturilor fundamentale ale acestuia, o implică pe cea a desemnării celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante.
- 175 Trebuie analizat, mai întâi, cel de al doilea aspect.

1) Cu privire la cel de al doilea aspect, întemeiat pe faptul că reînnoirea desemnării reclamanților este contrară obiectivelor menționate în considerentul (1) al Deciziei 2011/172

- 176 Trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctul 68 de mai sus, obiectul Deciziei 2011/172, și anume facilitarea constatării de către autoritățile egiptene a însușirilor ilegale de fonduri publice comise și menținerea posibilității acestor autorități de a recupera produsul respectivelor deturnări, nu are nicio relevanță în ceea ce privește în special obiectivele de promovare a democrației, a statului de drept și a

drepturilor fundamentale, menționate în considerentul (1) al acestei decizii, la care contribuie înghețarea activelor, în cazul în care constatarea și recuperarea menționate sunt afectate de o denegare de dreptate sau de arbitrarium.

- 177 În caz contrar, o astfel de înghețare nu ar putea, în mod evident, nici să contribuie la lupta autorităților egiptene împotriva însușirii ilegale de fonduri publice și nici chiar, *a fortiori*, să contribuie la obiectivele politicii de promovare a democrației, a statului de drept și a drepturilor omului și ale politicii în cadrul căreia se înscrie Decizia 2011/172 și, în consecință, ar fi vădit disproporționată în raport cu aceste obiective.
- 178 Cu toate acestea, în cadrul prezentului aspect, reclamantii susțin că elementele de probă pe care le-au prezentat Consiliului demonstrează că acesta din urmă trebuia să se aștepte ca autoritățile egiptene să nu îi acorde primului reclamant un tratament echitabil, independent și imparțial, în cadrul procedurilor penale îndreptate împotriva acestuia. În consecință, pentru a fi admisă această argumentație, este necesar ca elementele furnizate de reclamantii să se refere, în mod evident, la încălcări suficient de grave ale dreptului la un proces echitabil și ale prezumției de nevinovăție ale primului reclamant, pentru a conduce Consiliul la concluzia că din acestea ar rezulta probabil un prejudiciu ireversibil pentru cel din urmă în cadrul procedurii penale în cauză și că finalizarea acesteia s-ar traduce probabil printr-o denegare de dreptate. În consecință, aceste elemente trebuie să fie suficient de concludente pentru a convinge Consiliul, doar pe baza analizei lor, că nu mai poate reînnoi în continuare înghețarea activelor reclamantilor, altfel decât adoptând o decizie vădit neadecvată în raport cu obiectivele acesteia.
- 179 În această privință, din moment ce prezentul aspect se referă la reînnoirea Deciziei 2011/172 în anul 2015, trebuie amintit că, anterior Deciziei 2015/486, reclamantii au furnizat, în special Consiliului, rapoartele domnilor D. și M., descrise la punctele 92-98 de mai sus, care se ocupă în mod direct de problema încălcărilor dreptului la un proces echitabil și prezumției de nevinovăție ale primului reclamant în cadrul anumitor proceduri penale. De asemenea, trebuie reamintit că, astfel cum reiese de la punctele 99 și 103 de mai sus, Consiliul a putut de asemenea, la acea dată, să ia cunoștință de motivele hotărârilor Curții de Casație a Egiptului, care a statuat în cadrul respectivelor proceduri penale, aceste motive putând fi relevante pentru aprecierea afirmațiilor reclamantilor privind încălcările menționate. În sfârșit, elementele referitoare la sistemul judiciar egiptean, menționate la punctele 140-142 de mai sus, au putut să constituie elemente contextuale în vederea aprecierii probabilității riscului ca finalitatea procedurilor penale îndreptate împotriva primului reclamant să fie modificată de astfel de încălcări.
- 180 Mai întâi, trebuie arătat că rapoartele domnilor D. și M. conțin o serie de elemente care sugerează că diferitele componente ale dreptului la un proces echitabil nu au fost respectate în etapele procedurii penale observate în aceste rapoarte și concluzionează ambele în sensul unui risc de fragilitate juridică a deciziilor prin care se statuează asupra temeiniciei acuzațiilor aduse împotriva primului reclamant.
- 181 În primul rând, rapoartele în cauză conțin o serie de observații care sugerează că condițiile în care s-au desfășurat ședințele pe care le descriu nu au fost pe deplin adecvate pentru exercitarea dreptului la apărare al acuzaților, inclusiv al primului reclamant, în primul rând, din cauza dificultății pentru avocați și cu atât mai mult pentru primul reclamant să urmărească desfășurarea ședinței și să participe la aceasta în condiții normale, în al doilea rând, din cauza dificultății avocaților primului reclamant de a comunica cu acesta și, în al treilea rând, din cauza limitărilor impuse de către tribunalul penal în ce privește posibilitatea acuzaților și a reprezentanților acestora de a prezenta elemente de probă și de a înfățișa martori în apărare, precum și de a contesta în mod util elementele de probă și martorii înfățișați de acuzare sau, pentru acuzații înșiși, de a lua cuvântul.
- 182 În al doilea rând, rapoartele în cauză, în special raportul domnului D., susțin în esență că temerile primului reclamant legate de lipsa de imparțialitate sunt justificate în mod obiectiv. Pe de o parte, potrivit raportului domnului D., perioada relativ scurtă a investigațiilor procurorului și neanchetarea

- altor industriași egipteni care au beneficiat de licențe de energie gratuite constituie indicii ale unei atitudini părtinitoare defavorabile din partea acestei persoane, care afectează investigațiile menționate. În mod similar, autorul acestui raport consideră că o atitudine părtinitoare similară din partea instanței s-a tradus pe parcursul ședințelor prin atitudinea contrastantă a tribunalului penal cu privire, pe de o parte, la diferitele intervenții incriminatoare sau chiar acțiuni ostile determinate de mărturii dezincriminatoare și, pe de altă parte, la intervenții ale avocaților apărării și ale acuzaților. Pe de altă parte, raportul domnului M. deduce o lipsă de imparțialitate din partea instanței penale în cauză, atât din proximitatea în spațiu a membrilor completului de judecată cu procurorul, cât și din intervențiile președintelui acestuia care au părut să denote voința de a favoriza acuzarea.
- 183 În al treilea rând, rezultă din rapoartele acestora că domnul D. și domnul M. au considerat că nu au fost întrunite condițiile pentru respectarea prezumției de nevinovăție a primului reclamant. În ceea ce îl privește pe domnul D., acesta invocă, pe de o parte, cercetarea insuficientă a probelor în cadrul investigațiilor acuzării, desfășurate, potrivit acestuia, în mod expeditiv și, pe de altă parte, avantajul acordat acuzării de către tribunalul penal, ca urmare a unei gestiuni a desfășurării ședinței care a lăsat impresia, potrivit acestuia, că tribunalul penal se temea „să fie acuzat de o atitudine ostilă față de cetățeni”. În ceea ce îl privește pe domnul M., acesta consideră că, pe de o parte, măsurile de izolare fizică luate cu privire la acuzați în ședință și, pe de altă parte, acoperirea mediatică a ședinței, considerată invazivă, sunt susceptibile să aducă atingere respectării acestui principiu.
- 184 În al patrulea și ultimul rând, în raportul său, domnul D., își exprimă îndoielile cu privire la independența, în speță, a autorităților judiciare, pe baza aceluiași indicii care l-au condus să repună în discuție imparțialitatea acestora. Acesta subliniază în special incidența probabilă, în opinia sa, a temerii față de opinia publică asupra aprecierii de către instanță a vinovăției primului reclamant.
- 185 În continuare, rezultă din ambele hotărâri ale Curții de Casație a Egiptului că, în cadrul procedurilor penale în cauzele nr. 38 și 291 din anul 2011, această instanță a constatat neluarea în considerare, pe de o parte, a obiecțiilor reclamantilor și, pe de altă parte, a cererilor acestora de suspendare. Pe de altă parte, trebuie arătat că, în cele trei proceduri penale în cauză (cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011), judecătorul de primă instanță a fost criticat în special pentru faptul de a nu fi demonstrat că vinovăția acuzaților s-a sprijinit pe elemente de probă clare și, în cauza nr. 291 din anul 2011, pentru faptul de a fi prezumat vinovăția primului reclamant în ceea ce privește fapte de însușire ilegală de fonduri publice menționate în celelalte două cauze, care a constituit o condiție prealabilă necesară pentru stabilirea vinovăției acestuia în cazul faptelor de spălare de bani care formau obiectul litigiului.
- 186 În sfârșit, trebuie arătat că rapoartele IBAHRI au identificat anumite trăsături și anumite disfuncționalități inerente sistemului judiciar egiptean, de natură să afecteze independența autorităților judiciare (a se vedea punctele 140 și 141 de mai sus).
- 187 În aceste condiții, trebuie arătat că, indiferent de relevanța elementelor conținute în documentele în cauză în aprecierea existenței unor încălcări ale dreptului la un proces echitabil și ale respectării prezumției de nevinovăție ale primului reclamant, acestea nu au fost, în orice caz, de natură să conducă, prin ele însele, Consiliul la concluzia că fiabilitatea procedurilor penale îndreptate împotriva acestei persoane ar fi probabil afectată în mod ireversibil de încălcări grave ale drepturilor menționate și, în consecință, să îl oblige să pună capăt în mod definitiv desemnării reclamantilor. Astfel, luând în considerare toate informațiile de care a dispus Consiliul în momentul adoptării Deciziei 2015/486, ipoteza că aceste proceduri ar putea conduce, dimpotrivă, la o decizie finală care să nu fie afectată de astfel de încălcări nu era lipsită de plauzibilitate.
- 188 În această privință, la data adoptării Deciziei 2015/486, rezulta din informațiile furnizate de autoritățile egiptene cu privire la starea procedurilor penale îndreptate împotriva primului reclamant (a se vedea punctele 82, 83 și 87 de mai sus) că, ca urmare a anulării de către Curtea de Casație a Egiptului a hotărârilor de primă instanță, cauzele au fost retrimise în fața instanței de fond și și-au urmat cursul.

- S-a precizat, în plus, că în cauza nr. 107 din anul 2011 a fost solicitată o expertiză și că în cauza nr. 291 din anul 2011 a fost suspendată procedura în așteptarea soluționării definitive a cauzelor nr. 38 și nr. 107 din anul 2011.
- 189 În consecință, pe baza acestor informații, Consiliul poate în mod rezonabil să considere că instanța egipteană competentă ar fi în măsură să statueze din nou asupra fondului, ca urmare a trimiterii din partea Curții de Casație a Egiptului, în condiții care nu sunt afectate de circumstanțele invocate în rapoartele domnilor D. și M. ca fiind de natură să încalce dreptul primului reclamant la un proces echitabil și că, în consecință, aceste condiții ar permite evitarea riscului ca deciziile acesteia să nu fie fiabile.
- 190 În special, aceste informații sugerează că, în cauzele în discuție, anumite considerații pe care se sprijină decizia de anulare pronunțată de Curtea de Casație a Egiptului au fost luate în considerare în cadrul procedurii de trimitere. Astfel, nu poate fi exclus ca expertiza solicitată în cadrul cauzei nr. 107 din anul 2011 să aibă ca obiect faptul de a extrage consecințele din concluzia acestei instanțe potrivit căreia nu s-a reținut rezoluțiunea infracțională a acuzaților. În mod similar, suspendarea procedurii în cauza nr. 291 din anul 2011 pare să răspundă concluziei aceleiași instanțe potrivit căreia, pentru a putea statua în această cauză, judecătorul de primă instanță a prezumat vinovăția primului reclamant în ceea ce privește faptele de deturnare de fonduri publice la care s-au referit cauzele nr. 38 și nr. 107 din anul 2011.
- 191 Pe de altă parte, la data adoptării Deciziei 2015/486, reclamantii nu au prezentat elemente de probă care să sugereze că dreptul la un proces echitabil și la respectarea prezumției de nevinovăție ale primului reclamant au fost încălcate în cadrul retrimiterii cauzelor nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011 în fața instanței de fond, ulterior deciziilor Curții de Casație a Egiptului.
- 192 În orice caz, Consiliul putea deduce din memorandumul PGO din 9 februarie 2015 faptul că primul reclamant ar avea posibilitatea să prezinte în fața Curții de Casație a Egiptului o nouă acțiune împotriva deciziei viitoare a judecătorului de primă instanță, care, dacă este necesar, ar statua definitiv cu privire la fond, în cazul în care ar admite recursul. Or, reclamantii nu au contestat exactitatea acestor informații în fața Tribunalului.
- 193 În consecință, este necesar să se concluzioneze că, la data adoptării Deciziei 2015/486, informațiile de care dispunea Consiliul nu au permis să se prezume că primul reclamant ar fi probabil condamnat pe baza unor încălcări ale dreptului acestuia la un proces echitabil și la respectarea prezumției de nevinovăție și că aceste încălcări ar determina cel mai probabil un prejudiciu ireversibil pentru reclamantii. În consecință, decizia de reînnoire a desemnării reclamantilor în anexa la Decizia 2011/172 nu a fost vădit neadecvată în raport cu obiectivele, pe de o parte, al înghețării activelor acestora și, pe de altă parte, al politicii de susținere a autorităților egiptene în cadrul căreia s-a înscris înghețarea menționată.
- 194 Elementele de probă prezentate de reclamantii anterior adoptării Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496 nu au fost de natură să justifice faptul că, în anul 2016 și în anul 2017, Consiliul și-a schimbat poziția cu privire la aspectul dacă era necesară reînnoirea desemnării acestora.
- 195 Pe de o parte, în cadrul primului memoriu în adaptare, reclamantii invocă trei elemente, și anume, în primul rând, un aviz juridic al reprezentanților legali egipteni ai acestora din 10 martie 2016, din care ar reieși faptul că decizia instanței egiptene din 23 februarie 2011 de validare a ordonanței de înghețare a activelor acestora dispusă de procurorul general al Egiptului la 21 februarie 2011 ar fi fost adoptată cu încălcarea dreptului lor la un proces echitabil, în al doilea rând, durata totală cumulată a diferitelor pedepse cu închisoarea aplicate primului reclamant, care ar constitui un tratament inuman și degradant în sensul articolului 4 din cartă și al articolului 3 din Convenția EDO, și, în al treilea rând,

faptul că, în scrisoarea lor din 2 februarie 2016, autoritățile egiptene fac referire la mai multe anchete judiciare de care primul reclamant și reprezentantul său legal din Egipt nu ar fi fost informați, potrivit unui document din 28 februarie 2016 emis de aceștia din urmă.

- 196 În ceea ce privește primul element, și anume un aviz juridic din 10 martie 2016 al reprezentanților legali egipteni ai reclamantilor, nu se contestă faptul că reclamantii l-au atașat scrisorii din 14 martie 2016, trimisă de fiecare dintre aceștia Consiliului.
- 197 În această privință, trebuie arătat că, mai întâi, astfel cum rezultă din scrisoarea autorităților egiptene din 14 martie 2016, deciziile jurisdicționale de validare a ordonanțelor de înghețare a activelor dispuse de procurorul general al Egiptului pot fi contestate într-un termen de trei luni. Aceste informații nu sunt repuse în discuție de reclamanti. Or, în avizul juridic al reprezentanților legali ai acestora din Egipt, de care reclamantii s-au prevalat, nu se face mențiune cu privire la o acțiune împotriva deciziei instanței egiptene din 23 februarie 2011 sau la conținutul unei eventuale hotărâri de soluționare a unei astfel de acțiuni. În consecință, chiar presupunând că afirmațiile conținute în acest aviz juridic sunt îndeajuns de concludente, nu reiese nicidecum din acestea că protecția jurisdicțională prevăzută de dreptul egiptean cu privire la decizii precum cea din 23 februarie 2011 nu a fost efectivă.
- 198 În continuare, reclamantii nu contestă faptul că ordonanța de înghețare a activelor din 21 februarie 2011, validată prin decizia jurisdicțională din 23 februarie 2011, este justificată de existența unei proceduri penale aflate în curs în cauza nr. 38 din anul 2011, cu privire la fapte calificate de procurorul general al Egiptului drept însușire ilegală de fonduri publice și de necesitatea de a preveni, ca măsură de precauție, evaziunea fondurilor eventual deturnate. În consecință, independent de temeinicia calificării penale a faptelor menționate, care nu este invocată în cadrul prezentului motiv, încălcările presupuse în avizul juridic din 10 martie 2016 nu pot fi, în orice caz, de natură să repună în discuție temeinicia ordonanței menționate și aplicarea acesteia activelor tuturor reclamantilor. Pe de altă parte, nu se contestă faptul că, astfel cum rezultă din aceeași scrisoare a autorităților egiptene, cea de a patra reclamantă a obținut din partea procurorului general al Egiptului, la solicitarea acesteia, excluderea din câmpul de aplicare, în special, al ordonanței de înghețare a activelor din 21 februarie 2011 a anumitor active care i-au aparținut anterior căsătoriei. În consecință, se pare că decizia de validare a ordonanței de înghețare a activelor din 23 februarie 2011 nu aduce atingere posibilității în special a celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante de a prezenta cereri de excludere a unora dintre bunurile acestora din câmpul de aplicare al ordonanței menționate și de a limita, astfel, incidențele negative ale acesteia asupra dreptului lor de proprietate la ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor acestei ordonanțe. În consecință, Consiliul a fost în drept să considere că această ordonanță, pe care s-a bazat pentru a proceda la desemnarea acestor persoane, a fost fiabilă, în pofida afirmațiilor conținute în avizul juridic din 10 martie 2016.
- 199 În sfârșit, nu se contestă faptul că, astfel cum rezultă din scrisoarea autorităților egiptene din 14 martie 2016, s-au adoptat două alte ordonanțe de înghețare a activelor în privința tuturor reclamantilor în ceea ce privește cauzele nr. 107 și nr. 291 din anul 2011 și că aceste ordonanțe erau încă în vigoare la data respectivei scrisori. În consecință, chiar presupunând că afirmațiile conținute în avizul juridic din 10 martie 2016 pot repune în discuție posibilitatea Consiliului de a se baza pe ordonanța din 21 februarie 2011 pentru desemnarea celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante, acestea nu puteau, în orice caz, să îl oblige să pună capăt prelungirii acestei desemnări, ele putându-se sprijini, cel puțin, pe celelalte ordonanțe sus-menționate.
- 200 În ceea ce privește al doilea element, și anume durata totală a pedepselor cu închisoarea aplicate primului reclamant, presupunând că acest element este relevant în cadrul aprecierii încălcării dreptului primului reclamant la un proces echitabil și a prezumției de nevinovăție, nu rezultă din actele de la dosar că acesta a fost prezentat Consiliului anterior adoptării Deciziei 2016/411. În orice caz, este suficient să se arate că Hotărârea CEDO din 9 iulie 2013, Vinter și alții împotriva Regatului Unit (CE:ECHR:2013:0709JUD 006606909), citată de reclamanti în susținerea afirmațiilor acestora, nu permite să se concluzioneze că impunerea unei perioade de detenție cum ar fi cea care rezultă din

cumularea pedepselor impuse primului reclamant constituie, în sine, independent de condițiile de executare a acestor pedepse, o încălcare a interdicției tratamentelor inumane și degradante. În plus, durata totală cumulată de 54 de ani de închisoare invocată de către reclamant și a fost calculată pe baza condamnărilor pronunțate de judecătorul de primă instanță în cadrul procedurilor penale din cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011. Or, aceste decizii au fost anulate de Curtea de Casație a Egiptului și nu se poate presupune că, în cadrul procedurii de retrimiteră, vor fi pronunțate din nou în ceea ce privește primul reclamant pedepse cu închisoarea având o durată cumulată similară. În consecință, încălcarea afirmată este, în orice caz, pur ipotetică.

- 201 În ceea ce privește al treilea element, și anume anchetele judiciare de care nu au fost informați primul reclamant și reprezentanții săi legali, este necesar să se arate că acest element privește investigații în trei cauze referitoare, în cauza nr. 376 din anul 2013, la fapte de spălare de bani, în cauza nr. 4 din anul 2011, la fapte de profit ilicit și, în cauza nr. 274 din anul 2012 (devenită cauza nr. 244 din anul 2015), din nou, la fapte de spălare de bani. Or, spre deosebire de procedurile penale din cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011, nimic din mențiunea acestor cauze în scrisoarea autorităților egiptene din 2 ianuarie 2016 nu permite stabilirea unei legături între aceste investigații și fapte de însușire ilegală de fonduri publice în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172. În consecință, Consiliul nu a putut, în orice caz, să se bazeze pe aceste investigații pentru desemnarea reclamantilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 mai 2013, Al Matri/Consiliul, T-200/11, nepublicată, EU:T:2013:275, punctele 48 și 73), astfel încât încălcările despre care se pretinde că au fost săvârșite în cadrul acestor investigații nu ar putea, în orice caz, să aibă incidență asupra reînnoirii desemnării reclamantilor.
- 202 Pe de altă parte, în cel de al doilea memoriu în adaptare, reclamantii invocă, în plus, replasarea în arest preventiv a primului reclamant la 7 martie 2017, care, potrivit acestora, încalcă dispozițiile relevante din Constituția Egiptului și articolul 143 din Legea privind procedura penală egipteană, precum și garanțiile împotriva detenției arbitrare consacrate în articolul 5 din Convenția EDO.
- 203 Potrivit elementelor de probă furnizate de reclamantii, primul reclamant a fost plasat inițial în arest preventiv în cauza nr. 107 din anul 2011 pentru o durată de 30 de luni, până când s-a pus capăt arestului prin decizia tribunalului penal din 5 august 2013, perioada maximă de 18 luni prevăzută în acest scop de articolul 143 din Legea privind procedura penală egipteană expirând. Reclamantii consideră că plasarea în arest preventiv a acestei persoane la sfârșitul ședinței din 7 martie 2017 în aceeași cauză este contrară acestor dispoziții și nu se sprijină pe nicio justificare. În susținerea acestor afirmații, aceștia furnizează în special o copie a articolului 54 din Constituția Egiptului din 18 ianuarie 2014 și a articolului 143 din Legea privind procedura penală, avize ale juriștilor egipteni cu privire la aplicarea acestei dispoziții, cererea de eliberare imediată a primului reclamant depusă de reprezentanții legali ai acestuia în Egipt la 8 aprilie 2017, precum și jurisprudența CEDO cu privire la articolul 5 din Convenția EDO.
- 204 Cu toate acestea, trebuie arătat că, în scrisoarea sa din 7 martie 2017 către Consiliu, primul reclamant s-a limitat să susțină că plasarea sa în arest preventiv a intervenit, potrivit reprezentanților legali ai acestuia în Egipt, cu încălcarea dreptului acestuia la un proces echitabil și după ce fusese deja arestat pentru o perioadă mai lungă de trei ani, și că condamnărilor sale fuseseră anulate de către Curtea de Casație a Egiptului. În schimb, primul reclamant nu a precizat în această scrisoare elementele prezentate de reclamantii în fața Tribunalului în sprijinul afirmațiilor acestora de încălcare a dispozițiilor dreptului național egiptean și a garanțiilor împotriva detenției arbitrare, inclusiv copia după dispozițiile relevante de drept național egiptean. În plus, nu reiese din actele de la dosar că primul reclamant a prezentat Consiliului, anterior adoptării Deciziei 2017/496, elemente concrete care să permită susținerea afirmației sale potrivit căreia acesta a fost plasat în arest preventiv în mod efectiv la sfârșitul ședinței din 7 martie 2017.

- 205 Or trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act al Uniunii trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (a se vedea Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 4 septembrie 2015, NIOC și alții/Consiliul, T-577/12, nepublicată, EU:T:2015:596, punctul 112 și jurisprudența citată).
- 206 În consecință, legalitatea reînnoirii desemnării reclamanților în anul 2017 nu poate fi apreciată în lumina elementelor pe care reclamanții le-au prezentat pentru prima dată în cadrul celui de al doilea memoriu în adaptare, menționate la punctele 202 și 203 de mai sus. Astfel, aceste elemente nu pot fi, în orice caz, invocate în mod util pentru a demonstra o eroare a Consiliului în evaluarea elementelor aduse la cunoștința sa de către reclamanți anterior adoptării în special a Deciziei 2017/496.
- 207 În aceste condiții, chiar presupunând că plasarea în arest preventiv a primului reclamant este relevantă pentru aprecierea încălcărilor dreptului acestuia la un proces echitabil și ale prezumției de nevinovăție, informațiile furnizate Consiliului la data adoptării Deciziei 2017/496 nu au permis, în orice caz, să se concluzioneze în mod evident în sensul existenței sau numai al posibilității unei încălcări grave a drepturilor fundamentale ale primului reclamant, precum faptul că reînnoirea desemnării acestuia ar fi vădit contrară obiectivelor Deciziei 2011/172.
- 208 Astfel, pe de o parte, aceste afirmații nu au permis să se stabilească, într-o manieră suficient de concludentă, realitatea plasării în arest preventiv a primului reclamant și domeniul de aplicare efectiv al acesteia. Pe de altă parte, împrejurările în care primul reclamant a fost arestat anterior pentru o perioadă mai lungă de trei ani și în care au fost anulate pedepsele cu închisoarea care i-au fost aplicate nu au fost, în sine, de natură să demonstreze caracterul ilegal sau arbitrar al acestei plasări în arest preventiv. În consecință, aceste informații nu au putut obliga Consiliul să pună capăt desemnării primului reclamant.
- 209 Prin urmare, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

2) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că Consiliul nu a asigurat respectarea drepturilor fundamentale ale reclamanților și a aplicat o prezumție absolută de respectare de către autoritățile egiptene a acestor drepturi fundamentale

- 210 Reclamanții susțin în esență că, având în vedere dispozițiile din Tratatul UE și principiile de drept al Uniunii care guvernează obligațiile Consiliului privind respectarea drepturilor fundamentale, Consiliul nu putea, în prezența elementelor care i-au fost furnizate, să aplice în detrimentul acestora o prezumție absolută de respectare a dreptului la un proces echitabil și de respectare a prezumției de nevinovăție a primului reclamant și să se abțină, în consecință, de la efectuarea unor verificări. Potrivit acestora, prin reînnoirea desemnării lor, în special pe baza procedurilor penale privind această persoană, fără a face investigații, Consiliul a confirmat încălcarea drepturilor acesteia survenită în cadrul procedurilor menționate.
- 211 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul adoptării unor măsuri restrictive care au aplicabilitate individuală pentru persoanele în cauză, Consiliul este supus principiului bunei administrări, care impune în special ca acesta să examineze cu atenție și cu imparțialitate elementele de probă care i-au fost transmise, având în vedere în special observațiile și eventualele elemente dezincriminatoare prezentate de către aceste persoane (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctele 114, 115 și 119).
- 212 În consecință, eficacitatea controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă impune, în principiu, un control complet al legalității motivelor pe care se bazează o decizie de înscriere a numelui unei persoane pe lista persoanelor care fac obiectul unor măsuri restrictive. În special,

- instanța Uniunii trebuie să se asigure că această decizie, care are aplicabilitate individuală pentru persoana în cauză, se întemeiază pe o bază factuală suficient de solidă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 49 și jurisprudența citată).
- 213 În special, după cum a constatat Tribunal la punctul 69 de mai sus, în cadrul regimului măsurilor restrictive din Decizia 2011/172, existența unor proceduri judiciare în Egipt îndreptate împotriva persoanei în cauză nu poate constitui o bază factuală suficient de solidă în cazul în care se poate presupune că decizia adoptată ca urmare a acestor proceduri nu va fi fiabilă, cu alte cuvinte în special contrară exigențelor care decurg din dreptul la un proces echitabil și din respectarea prezumției de nevinovăție.
- 214 În consecință, în conformitate cu principiile generale sus-menționate, Tribunalul este obligat să exercite, în principiu, un control complet cu privire la aspectul dacă Consiliul și-a îndeplinit obligația de a analiza cu atenție și cu imparțialitate, asigurându-se că poate considera drept fiabile procedurile penale referitoare la primul reclamant. În special, acest control implică verificarea aspectului dacă Consiliul a constatat în mod întemeiat că a dispus de suficiente elemente pentru a considera că aceasta a fost situația în speță, în pofida afirmațiilor contrare ale reclamantilor.
- 215 Desigur, Consiliul nu poate fi obligat să solicite autorităților egiptene informații suplimentare, în absența unor elemente concrete de natură să susțină aceste afirmații. Totuși, acesta nu dispune de nicio marjă de apreciere pentru a determina dacă elementele furnizate de reclamantii îl obligau să facă aceste demersuri (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctele 68-73).
- 216 În speță, Tribunalul a constatat la punctele 110-112 de mai sus, în lumina documentelor aflate la dispoziția Consiliului și a explicațiilor furnizate de către acesta din urmă, că Consiliul a considerat că elementele furnizate de către reclamantii, independent de relevanța și credibilitatea acestora, nu au repus în discuție evaluarea făcută de acesta cu privire la respectarea drepturilor fundamentale garantate în cadrul procedurilor judiciare egiptene, în special pe baza memorandumului PGO din 9 februarie 2015, confirmat prin memorandumul NCRAA din 5 decembrie 2016. Pe de altă parte [*confidențial*].
- 217 În această privință, trebuie să se constate că, având în vedere elementele furnizate de către reclamantii și informațiile aflate la dispoziția Consiliului la data adoptării deciziilor atacate, Consiliul nu era obligat să efectueze verificări suplimentare.
- 218 Desigur, după cum ilustrează conținutul memorandumului PGO din 9 februarie 2015 la punctele 85 și 86, acest memorandum și cel al NCRAA din 5 decembrie 2016, care are un conținut identic, se limitează să expună cadrul juridic în care se înscriu procedurile penale îndreptate împotriva persoanelor desemnate în lista anexată Deciziei 2011/172 și să ofere asigurări generale cu privire la respectarea de către autoritățile judiciare egiptene a dreptului la un proces echitabil și a prezumției de nevinovăție. În schimb, acesta nu conține un răspuns concret la afirmațiile reclamantilor privind încălcarea drepturilor menționate în cadrul procedurilor penale îndreptate împotriva primului reclamant și la elementele în susținerea acestor afirmații, care rezultă în special din rapoartele domnului D. și domnului M.
- 219 Cu toate acestea, astfel cum s-a menționat la punctul 188 de mai sus, la data adoptării Deciziei 2015/486, Consiliul a dispus de o serie de informații cu privire la etapele ulterioare ale procedurilor penale cu privire la care au fost făcute afirmații de încălcare a drepturilor fundamentale.
- 220 În primul rând, Consiliul a fost informat, cel puțin din anul 2014, cu privire la anularea de către Curtea de Casație a Egiptului a condamnărilor pronunțate în primă instanță cu privire la primul reclamant. În consecință, Consiliul a putut considera în mod întemeiat că încălcarea dreptului la un proces echitabil

- și a prezumției de nevinovăție ale primului reclamant, care, în special potrivit rapoartelor domnului D. și domnului M., au afectat procedura care a condus la condamnările menționate, nu mai erau susceptibile, chiar presupunându-le stabilite, să altereze fiabilitatea procedurilor penale în cauză.
- 221 Conținutul hotărârilor în cauză ale Curții de Casație a Egiptului, de care, după cum s-a arătat la punctul 103 de mai sus, Consiliul a putut deja să ia cunoștință în cadrul acțiunilor reclamantilor în cauzele T-375/14-T-378/14, a confirmat această analiză. Astfel, rezultă din motivația acestor hotărâri că deciziile judecătorului de primă instanță nu au fost anulate doar ca urmare a neregulilor procedurale, ci din cauza erorilor de drept care au afectat în totalitate raționamentul aflat la baza acestor decizii și care s-au referit în special, după cum s-a constatat la punctul 185 de mai sus, la insuficiențe privind luarea în considerare a obiecțiilor acuzaților și demonstrarea vinovăției acestora. În consecință, s-a putut deduce că, în cadrul retrimiterii cauzei în fața judecătorului de primă instanță, acesta a avut competența de a reexamina în totalitate, pe fond, responsabilitatea acuzaților și, dacă este cazul, sancțiunile care rezultă din aceasta.
- 222 Pe de altă parte, Consiliul a putut să deducă în mod legitim din aceste hotărâri faptul că protecția jurisdicțională asigurată prin posibilitatea de a formula, în dreptul penal egiptean, o acțiune în fața Curții de Casație a Egiptului a fost efectivă în ceea ce îl privește pe primul reclamant și a constituit o garanție concretă pentru protecția dreptului acestuia la un proces echitabil și a prezumției de nevinovăție. Această analiză a putut fi coroborată de faptul că, în cadrul procedurilor penale în cauzele nr. 38 și nr. 291 din anul 2011, hotărârile în cauză ale acestei instanțe au dispus trimiterea cauzelor în fața unui alt complet de judecată și, în cadrul procedurii penale în cauza nr. 107 din anul 2011, trimiterea cauzei în fața unei alte instanțe.
- 223 În al doilea rând, astfel cum s-a menționat la punctul 190 de mai sus, s-a putut deduce din expertiza solicitată în cadrul cauzei nr. 107 din anul 2011 și din suspendarea procedurii în cadrul cauzei nr. 291 din anul 2011, în așteptarea pronunțării deciziei prin care să fie soluționate în mod definitiv cauzele nr. 38 și nr. 107 din anul 2011, fapte necontestate de reclamant, că considerațiile Curții de Casație a Egiptului care au condus la anularea condamnărilor primului reclamant au fost luate în considerare de către judecătorul de primă instanță.
- 224 În al treilea rând, posibilitatea, menționată în memorandumul PGO din 9 februarie 2015, de a formula, în cadrul cauzelor penale, un al doilea recurs în fața Curții de Casație a Egiptului, care să conducă, în cazul în care ar fi admis, la o decizie definitivă pe fond a acesteia din urmă, a constituit un element cu siguranță insuficient, în sine, pentru a evita orice risc de încălcare a drepturilor fundamentale ale primului reclamant, dar care a rămas totuși relevant în speță.
- 225 Astfel, în măsura în care, după cum s-a constatat la punctul 222 de mai sus, motivările hotărârilor Curții de Casație a Egiptului au reflectat existența unei protecții jurisdicționale efective, Consiliul a putut să presupună în mod rezonabil că, în cazul în care primul reclamant ar fi obligat să formuleze un al doilea recurs împotriva deciziilor judecătorului de primă instanță de soluționare a unei trimiteri spre rejudecare în procedurile penale în cauză, i s-ar acorda din nou o astfel de protecție jurisdicțională.
- 226 În al patrulea și ultimul rând, rezultă de la punctul 191 de mai sus că reclamantii, la data adoptării Deciziei 2015/486, nu au prezentat niciun element de natură să ridice semne de întrebare legitime cu privire la riscul ca dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție ale primului reclamant să fi fost încălcate de judecătorul de primă instanță, ca urmare a retrimiterii cauzelor respective de către Curtea de Casație a Egiptului.
- 227 În aceste condiții, trebuie să se constate că, având în vedere toate informațiile pe care le-a avut la dispoziție la data respectivă, Consiliul a considerat în mod întemeiat că a avut suficiente elemente relevante pentru a concluziona, pe de o parte, că pretensele încălcări ale drepturilor fundamentale ale primului reclamant, presupunând că au fost stabilite, nu au mai fost susceptibile să influențeze

- desfășurarea procedurilor penale în cauză și, pe de altă parte, că nu au existat motive legitime de preocupare că rezultatul acestor proceduri penale poate fi alterat prin producerea unor astfel de încălcări într-o etapă ulterioară. În consecință, Consiliul a putut să presupună în mod rezonabil, pe baza acestor elemente, că procedurile penale menționate au fost fiabile, fără să fie necesar să efectueze, în această privință, verificări suplimentare în fața autorităților egiptene.
- 228 În ceea ce privește elementele de probă furnizate de reclamantii cu privire la adoptarea Deciziei 2016/411 și Deciziei 2017/496, trebuie să se deducă din analiza acestora de la punctele 195-208 de mai sus că ele nu au fost de natură să repună în discuție această apreciere.
- 229 Astfel, pe de o parte, rezultă de la punctele 197-201 de mai sus că reclamantii nu au demonstrat că încălcările drepturilor fundamentale pe care le-au invocat în vederea contestării prorogării desemnării acestora în anul 2016 au fost susceptibile să influențeze fiabilitatea procedurilor penale pe care s-a putut baza Consiliul pentru a dispune această prorogare.
- 230 Pe de altă parte, rezultă de la punctele 204-208 de mai sus că elementele de probă furnizate Consiliului de către reclamantii înainte de adoptarea Deciziei 2017/496, care au fost insuficient fundamentate, nu au fost de natură, prin ele însele, să ridice întrebări legitime cu privire la riscul ca drepturile fundamentale ale primului reclamant să fie încălcate prin faptul presupusei plasări a acestuia în arest preventiv și că nu se poate reproșa Consiliului faptul că nu a luat în considerare elementele de probă pe care aceștia le-au prezentat pentru prima dată în fața Tribunalului în vederea demonstrării existenței unei astfel de încălcări. Consiliul are competența de a aprecia, acolo unde este cazul, dacă aceste din urmă elemente necesită obținerea unor informații suplimentare de la autoritățile egiptene în vederea unei eventuale reînnoiri ulterioare a desemnării reclamantilor.
- 231 Aceste considerații nu pot fi repuse în discuție prin hotărârea Tribunalului Penal Federal al Elveției din 12 decembrie 2012 și prin hotărârea din 28 august 2012 și hotărârea din 30 septembrie 2013 ale Curții Constituționale din Liechtenstein, citate de reclamantii în sprijinul afirmațiilor acestora. Astfel, desigur, după cum s-a menționat la punctele 101 și 102 de mai sus, aceste decizii au anulat măsuri de asistență judiciară adoptate cu privire la autoritățile egiptene, nu ca urmare a încălcărilor dreptului la un proces echitabil al persoanelor în cauză, ci ca urmare a riscului ca persoanele în cauză să sufere un prejudiciu prin astfel de încălcări. Pe de altă parte, în special în ceea ce privește ultimele două hotărâri sus-menționate, acestea s-au referit la o solicitare a autorităților egiptene întemeiată pe procedurile penale îndreptate împotriva primului reclamant și instanța în cauză s-a pronunțat în special având în vedere raportul IBAHRI și cel al domnului M., transmise de asemenea Consiliului. În aceste condiții, astfel cum s-a menționat la punctul 149 de mai sus, chiar presupunând că măsurile de asistență judiciară anulate de către aceste instanțe sunt comparabile cu măsurile privind reclamantii din speță, deciziile adoptate de instanțele menționate s-au bazat pe circumstanțe de fapt diferite de cele aduse la cunoștința Consiliului. Astfel, după cum s-a constatat la punctele 218-230 de mai sus, având în vedere toate informațiile de care a dispus la data deciziilor atacate, Consiliul a considerat în mod întemeiat că nu au existat motive legitime pentru a se teme că rezultatul procedurilor judiciare referitoare la reclamantii poate fi alterat prin încălcări ale dreptului acestora la un proces echitabil și ale prezumției de nevinovăție.
- 232 Rezultă din tot ceea ce precedă că, având în vedere ansamblul informațiilor aflate la dispoziția sa, Consiliul nu a săvârșit nicio eroare de apreciere a elementelor care i-au fost prezentate de către reclamantii privind încălcări ale drepturilor fundamentale săvârșite în contextul procedurilor judiciare îndreptate împotriva acestora în Egipt considerând că acestea nu au necesitat verificări complementare. În consecință, reclamantii afirmă în mod greșit că Consiliul a aplicat în detrimentul acestora o prezumție absolută de respectare a acestor drepturi de către autoritățile egiptene și a încălcat obligația sa de a asigura o astfel de respectare, în special în ceea ce privește drepturile consacrate de articolele 47 și 48 din cartă. În consecință, primul aspect al celui de al doilea motiv și, prin urmare, acest motiv în ansamblul său trebuie respinse.

2. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe nerespectarea criteriilor generale de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 și de la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011

- 233 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamantii susțin că reînnoirea desemnării acestora nu este conformă cu criteriile generale de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 și de la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011, pentru motivul că, pe de o parte, Consiliul nu a furnizat dovezi care să permită stabilirea faptului că aceștia au fost recunoscuți drept responsabili de însușirea ilegală de fonduri publice egiptene și, pe de altă parte, Consiliul nu a demonstrat că motivul pe care se bazează această reînnoire, și anume faptul că aceștia au făcut obiectul unor proceduri judiciare inițiate de autoritățile egiptene pentru însușirea ilegală de fonduri publice pe baza Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției (CNUCC), s-a sprijinit pe o bază factuală suficientă. Acest motiv cuprinde în esență patru aspecte. Prin intermediul primului aspect, reclamantii susțin că primul reclamant nu face obiectul unor proceduri judiciare pentru însușire ilegală de fonduri publice în sensul CNUCC, faptele care îi sunt imputate acestuia neputând primi o astfel de calificare. Prin intermediul celui de al doilea aspect, aceștia susțin că, astfel cum au demonstrat hotărârile Curții de Casație a Egiptului de anulare a condamnărilor penale ale primului reclamant, procedurile penale îndreptate împotriva acestuia din urmă nu se sprijină pe nicio dovadă. Prin intermediul celui de al treilea aspect, aceștia susțin că procedurile judiciare îndreptate împotriva primului reclamant sunt motivate politic. Prin intermediul celui de al patrulea aspect, aceștia susțin în esență că elementele de probă furnizate de autoritățile egiptene în ceea ce privește situația individuală a celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante nu constituie un temei suficient pentru desemnarea acestora.
- 234 În ceea ce îl privește, Consiliul răspunde că reclamantii se limitează să reia argumente care au fost respinse în mod expres de către Curte și Tribunal în Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul (C-220/14 P, EU:C:2015:147), și în Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), nerespectând principiul autorității de lucru judecat. În plus, în observațiile formulate cu privire la primul memoriu în adaptare, acesta susține că interpretarea noțiunii de deturnare de fonduri publice reținută în cadrul regimului măsurilor restrictive dispus în cadrul Deciziei 2011/172 trebuie să fie privilegiată în raport cu o interpretare diferită efectuată în cadrul unui alt regim de măsuri restrictive.

a) Considerații introductive

- 235 În primul rând, trebuie arătat că, în măsura în care deciziile atacate se referă la nerespectarea criteriilor prevăzute la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011, prezentul motiv este inoperant. Astfel, aceste decizii privesc numai reînnoirea desemnării reclamantilor în anexa la Decizia 2011/172. În consecință, aceste criterii nu sunt aplicabile în speță. Astfel, prezentul motiv trebuie analizat pe fond numai în măsura în care acesta se referă la încălcarea criteriilor prevăzute la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 și reînnoite prin Decizia 2015/486, prin Decizia 2016/411 și prin Decizia 2017/496.
- 236 În al doilea rând, astfel cum rezultă din jurisprudența menționată la punctele 64 și 65 de mai sus, ca urmare a naturii și obiectivului înghețării activelor reclamantilor, Consiliul are competența, având în vedere desemnarea reclamantilor, să verifice că, pe de o parte, elementele de probă de care acesta a dispus i-au permis să stabilească faptul că aceste persoane făceau obiectul uneia sau al mai multor proceduri judiciare în curs legate de fapte susceptibile să intre sub incidența deturnării de fonduri publice și că, pe de altă parte, această sau aceste proceduri au permis calificarea lor în conformitate cu criteriile de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172.

- 237 În această privință, este necesar să se constate că, astfel cum a subliniat Consiliul, Tribunalul și Curtea s-au pronunțat deja cu privire la aspectul dacă acesta s-a putut baza în mod întemeiat pe procedurile judiciare îndreptate împotriva reclamantilor pentru a realiza desemnarea inițială a acestora în raport de criteriile menționate în special la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172.
- 238 Astfel, pe de o parte, în Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), Tribunalul a considerat că Consiliul a inclus în mod întemeiat numele reclamantilor în anexa la Decizia 2011/172, pentru simplul fapt că aceștia au făcut obiectul unei proceduri judiciare în Egipt care a prezentat o legătură, oricare ar fi aceasta, cu anchetele referitoare la însușirea ilegală de fonduri publice. Astfel, criteriile definite la articolul 1 alineatul (1) din această decizie includ atât persoane urmărite penal pentru implicarea acestora, în diferite grade, în fapte de însușire ilegală de fonduri publice egiptene, cât și persoane asociate care fac obiectul unor proceduri conexe acestor urmăritori penale, în special măsuri asigurătorii menite să păstreze activele eventual însușite ilegal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctele 67, 95 și 97). Pe de altă parte, în soluționarea recursului împotriva acestei decizii în cauza C-220/14 P, Curtea a aprobat raționamentul Tribunalului (Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punctele 71-73).
- 239 Pe de altă parte, Tribunalul, în Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93, punctele 132-134 și 137-140), a considerat că elementele de probă furnizate Consiliului de către autoritățile egiptene au permis, pe de o parte, să se considere că faptele imputate reclamantului de către autoritățile respective au primit din partea acestora din urmă o calificare care a corespuns noțiunii de însușire ilegală de fonduri publice și, pe de altă parte, să se considere că cea de a doua, cea de a treia și cea de a patra reclamantă, care au fost vizate de o ordonanță de înghețare a activelor a procurorului general al Egiptului, admisă de către o instanță penală și conexă investigațiilor cu privire la fapte de însușire ilegală de fonduri publice, a făcut obiectul unei proceduri judiciare legate de investigații privind însușiri ilegale de fonduri publice. În ceea ce o privește, Curtea a considerat că acest raționament a fost lipsit de erori de drept (Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punctele 75-84).
- 240 În plus, este necesar să se constate că, în cauza T-279/13, Tribunalul, pronunțându-se cu privire la o acțiune îndreptată în special împotriva reînnoirii desemnării reclamantilor prin Decizia 2013/144, a respins ca vădit nefondat un motiv întemeiat pe nerespectarea criteriilor prevăzute în special la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum acesta a fost reînnoit prin Decizia 2013/144, pentru motivul că criticile exprimate în susținerea acestui motiv fuseseră deja respinse de Tribunal în cauza T-256/11 (Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul, T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78, punctele 54-64).
- 241 În consecință, conform jurisprudenței referitoare la autoritatea relativă de lucru judecat, menționată la punctul 52 de mai sus, reclamantii nu au dreptul, în cadrul prezentului motiv, să repună în discuție legalitatea desemnării inițiale a acestora sau a reînnoirii desemnării inițiale a acestora prin Decizia 2013/144, prezentând Tribunalului probleme deja soluționate prin motivațiile deciziilor Tribunalului și ale Curții menționate la punctele 238-240 de mai sus.
- 242 Pe de altă parte, critici sau argumente menționate în cadrul diferitor aspecte care compun acest motiv, care se sprijină pe aceleași elemente de fapt și de drept precum cele analizate de Tribunal și de Curte în motivele sus-menționate ale deciziilor acestora, pot fi doar respinse ca vădit neîntemeiate.
- 243 Cu toate acestea, astfel cum s-a arătat la punctul 53 de mai sus, Tribunalul are competența să verifice dacă reclamantii prezintă, în acest cadru, noi elemente de fapt și de drept pe care acesta încă nu le-a analizat și dacă acestea din urmă sunt de natură să repună în discuție conformitatea reînnoirii desemnării lor cu criteriile de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172.

- 244 În al treilea rând, trebuie arătat că, în principiu, în cadrul reînnoirii desemnării reclamanților, numai Consiliul are competența să verifice faptul că reclamanții continuă să facă obiectul aceluiași proceduri judiciare. Astfel, din moment ce, cu ocazia desemnării inițiale a acestora, Consiliul s-a putut asigura, în mod corespunzător cerințelor legale, că responsabilitatea acestor persoane în ceea ce privește fapte calificabile drept însușire ilegală de fonduri publice a fost, cel puțin, pusă în discuție în cadrul acestor proceduri sau, în mod alternativ, că acestea au făcut obiectul unor proceduri judiciare conexe în calitate de persoane asociate, acesta nu poate fi obligat să procedeze din oficiu la o astfel de verificare cu fiecare reînnoire a acestei desemnări. O astfel de obligație nu poate exista decât în prezența unor elemente noi care tind să repună în discuție implicarea acestor persoane sau calificarea faptelor menționate.
- 245 În această privință, astfel cum s-a amintit la punctul 66 de mai sus, Consiliul nu are, de principiu, competența să aprecieze acuratețea și relevanța elementelor pe care se întemeiază procedurile judiciare egiptene, această apreciere revenind autorităților egiptene. Consiliul este obligat doar, având în vedere în special observațiile reclamantului, să solicite autorităților egiptene lămuriri cu privire la elementele menționate, în cazul în care acesta are preocupări legitime cu privire la caracterul suficient al dovezilor deja furnizate de către aceste autorități.
- 246 Diferitele aspecte ale prezentului motiv trebuie examinate în lumina acestor considerații.

b) Cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe calificarea juridică eronată a procedurilor judiciare cu privire la primul reclamant

- 247 În sprijinul primului aspect al celui de al treilea motiv, reclamanții susțin că numai una dintre cauzele referitoare la primul reclamant, și anume cauza nr. 38 din anul 2011, se referă la fapte calificate de autoritățile egiptene drept însușire ilegală de fonduri publice. Aceștia susțin, în această privință, că faptele care îi sunt imputate nu pot fi calificate drept însușire ilegală de fonduri publice în sensul CNUCC, în special pentru că acestea sunt legate de activitățile unei societăți private, pe de o parte, și pentru că actele imputate acestui reclamant nu au fost îndeplinite în calitate de funcționar public, pe de altă parte. În contextul primului memoriu în adaptare, aceștia adaugă faptul că, printre cauzele referitoare la primul reclamant menționate în scrisoarea autorităților egiptene din 2 ianuarie 2016, doar patru dintre acestea privesc proceduri judiciare. În plus, aceștia contestă calificarea de însușire ilegală de fonduri publice în raport cu dreptul Uniunii și în special în raport cu jurisprudența Tribunalului și cu „dreptul internațional general”. De asemenea, aceștia susțin că Consiliul trebuie să se bazeze pe o definiție autonomă a acestei noțiuni, distinctă de domeniul de aplicare care îi este conferit de autoritățile egiptene. În cadrul celui de al doilea memoriu în adaptare, aceștia susțin că conformitatea cu definiția în dreptul Uniunii a noțiunii de însușire ilegală de fonduri publice trebuie apreciată având în vedere trei condiții, care să includă utilizarea ilicită a fondurilor sau a bunurilor deținute de o entitate publică sau plasate sub controlul său în scopuri contrare obiectului acestora, un prejudiciu suferit de către această entitate care să poată fi evaluat din punct de vedere financiar și necesitatea ca deturnările invocate să fi adus atingere respectării statului de drept în Egipt. Aceste condiții nu ar fi îndeplinite în speță, în ceea ce privește cauza nr. 38 din anul 2011. În sfârșit, reclamanții consideră că cauzele nr. 107, nr. 291 și nr. 639 din anul 2011 nu se referă la fapte de însușire ilegală de fonduri publice. Potrivit acestora, prima dintre cauzele respective se referă numai la încheierea unui acord ilicit pentru obținerea de licențe de energie, a doua la acuzații de spălare de bani și a treia la acuzații privind erori în calcularea plății impozitului datorat de societatea El-Dekheila.
- 248 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că documentele care au fost transmise inițial Consiliului de către autoritățile egiptene, anexate la cererea introductivă, au făcut referire, în ceea ce îl privește pe primul reclamant, doar la o singură procedură penală îndreptată împotriva acestuia în cauza nr. 38 din anul 2011. În schimb, astfel cum s-a menționat la punctul 83 de mai sus, informațiile actualizate furnizate de către autoritățile egiptene în anul 2014 și în anul 2015 au făcut referire la șapte proceduri penale (cauzele nr. 38, nr. 107, nr. 291, nr. 457, nr. 541 din anul 2011 și nr. 156 și nr. 376 din anul

2013). În sfârșit, după cum s-a arătat la punctul 88 de mai sus, informațiile transmise de autoritățile egiptene anterior adoptării Deciziei 2016/411 și Deciziei 2017/496 au menționat alte trei proceduri aflate în curs de desfășurare cu privire la primul reclamant în cauzele nr. 4 și nr. 5482 din anul 2011, precum și nr. 244 din anul 2015.

249 Tot cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în corespondența lor cu Consiliul anterioară reînnoirii desemnării acestora, în anul 2015, în anul 2016 și în anul 2017, reclamantii au invocat în esență critici și argumente prezentate în cadrul prezentei acțiuni în susținerea prezentului aspect al celui de al treilea motiv. În scrisorile sale din 24 martie 2015, din 21 martie 2016 și din 22 martie 2017, Consiliul a răspuns reclamantilor în sensul că primul reclamant făcea în continuare obiectul unor proceduri judiciare pentru însușire ilegală de fonduri publice și că instanțele egiptene aveau competența de a se pronunța cu privire la temeinicia acestor proceduri. În ceea ce privește, mai exact, cauza nr. 38 din anul 2011, Consiliul, în prima dintre scrisorile sale, a precizat în special faptul că noțiunea de însușire ilegală de fonduri publice egiptene poate să acopere fapte comise de un funcționar public care constă în a profita de fondurile publice și a le deteriora în mod intenționat. Acesta a subliniat că urmărirea penală îndreptată împotriva primului reclamant în această cauză s-a sprijinit pe postulatul că societatea El-Dekheila trebuie să fie calificată, la data faptelor, drept întreprindere publică, din moment ce statul egiptean a deținut o participație minoritară substanțială în aceasta și, în consecință, activele acestei societăți trebuie considerate drept fonduri publice și primul reclamant, președinte al consiliului de administrație al acestei societăți la data faptelor, trebuie considerat drept un funcționar public.

1) În ceea ce privește argumentele și criticile menționate în sprijinul concluziilor cererii introductive

250 Mai întâi, trebuie arătat că criticile și argumentele menționate de reclamantii în sprijinul concluziilor cererii introductive se referă numai la cauza nr. 38 din anul 2011, reclamantii susținând, fără să își dovedească afirmația, că numai faptele menționate în această cauză pot îndeplini criteriile de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172. În conformitate cu considerațiile precizate la punctul 244 de mai sus, aceste critici și aceste argumente trebuie analizate numai în raport cu elementele furnizate de autoritățile egiptene ulterior desemnării inițiale a reclamantilor. În schimb, în măsura în care aceste critici și aceste argumente tind să repună în discuție însăși această desemnare inițială, acestea trebuie respinse ca inadmisibile, conform punctului 241 de mai sus.

251 În această privință, trebuie arătat că în documentul din 13 februarie 2014 transmis de autoritățile egiptene se menționează că cauza nr. 38 din anul 2011 se referă la fapte de profit ilicit a căror comitere îi este imputată primului reclamant, în calitatea acestuia de președinte al consiliului de administrație al societății El-Dekheila, prin achiziționarea unei participații de 67 % din capitalul acestei societăți și prin modificarea prețurilor practicate de societatea respectivă în scopul de a vine produsele metalurgice fabricate de propria sa societate în calitate de produse ale uneia și aceleiași entități. Hotărârea Curții de Casație a Egiptului din 14 decembrie 2013, referitoare la recursul împotriva hotărârii de primă instanță din această cauză, confirmă în esență această descriere a faptelor imputate primului reclamant. Această hotărâre confirmă de asemenea faptul că s-a reținut în sarcina primului reclamant faptul că statul egiptean a avut o participație în cadrul societății în cauză, că aceasta a fost supusă unui control public și că, în calitatea sa de președinte al consiliului de administrație al acesteia, primul reclamant a fost considerat drept funcționar public. Pe de altă parte, această hotărâre indică faptul că, pe lângă aceste capete de acuzare, îi este imputat primului reclamant faptul că a provocat importante pierderi financiare pentru aceeași societate El-Dekheila, în cadrul unui contract de credit încheiat în numele acesteia din urmă.

- 252 Trebuie să se constate că aceste elemente nu pot conduce la repunerea în discuție a constatării efectuate de Tribunal la punctele 137-140 din Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), aprobată de către Curte, potrivit căreia informațiile furnizate Consiliului au permis să se considere că primul reclamant a făcut obiectul unei urmăriri penale pentru fapte care au primit o calificare corespunzătoare noțiunii de însușire ilegală de fonduri publice.
- 253 În această privință, în contextul analog al Deciziei 2011/72, privind situația din Tunisia, Tribunalul a statuat că noțiunea de însușire ilegală de fonduri publice, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, cuprinde orice utilizare ilicită a resurselor care aparțin colectivităților publice sau care sunt plasate sub controlul acestora în scopuri contrare celor prevăzute, în special în scopuri private, și din care rezultă un prejudiciu care poate fi evaluat din punct de vedere financiar pentru colectivitățile publice menționate (Hotărârea din 30 iunie 2016, CW/Consiliul, T-224/14, nepublicată, EU:T:2016:375, punctul 89, Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 98, și Hotărârea din 30 iunie 2016, CW/Consiliul T-516/13, nepublicată, EU:T:2016:377, punctul 69). Această interpretare poate fi transpusă în speță, articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/72 fiind redactat în esență în termeni identici dispozițiilor corespunzătoare din Decizia 2011/172 și urmărind obiective similare.
- 254 În speță, reiese din elementele care au fost la dispoziția Consiliului că autoritățile egiptene au considerat că primul reclamant, care, potrivit acestora, a exercitat atribuții de funcționar public, în calitatea sa de președinte al consiliului de administrație al unei societăți aflate sub control public și al cărei capital a fost deținut în parte, la momentul faptelor, de către statul egiptean, a utilizat aceste funcții pentru a realiza, în detrimentul intereselor financiare ale societății menționate, profituri ilicite, menite în special să aducă beneficii propriilor societăți private ale acestuia. Astfel, chiar dacă autoritățile egiptene nu au calificat în mod expres aceste fapte drept însușire ilegală de fonduri ale statului egiptean, calificarea reținută de către acestea corespunde noțiunii respective, astfel cum este definită de către jurisprudență.
- 255 În plus, trebuie arătat că reclamantii nu contestă faptul că autoritățile egiptene au realizat o calificare penală a faptelor imputate reclamantului în cauza nr. 38 din anul 2011 corespunzătoare noțiunii de însușire ilegală de fonduri publice. Astfel, criticile acestora în cadrul prezentului aspect se sprijină tocmai pe premisa că aceste autorități au considerat în mod greșit că faptele respective s-au încadrat în această noțiune, și că Consiliul nu ar fi trebuit să aprobe această poziție în scopul de a determina dacă procedura judiciară în cauza respectivă a permis să se considere că primul reclamant a îndeplinit criteriile de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172.
- 256 Or, astfel cum au statuat Tribunalul și Curtea, Consiliul a fost îndreptățit să procedeze la desemnarea reclamantului numai pe motivul că acesta a făcut obiectul unei proceduri judiciare în Egipt care a prezentat o legătură, oricare ar fi aceasta, cu investigații privind fapte de însușire ilegală de fonduri publice, și anume, astfel cum a reținut Tribunalul pe baza unei aprecieri considerate de către Curte ca fiind lipsită de eroare de drept, fapte care au primit din partea autorităților egiptene o calificare corespunzătoare acestei noțiuni. În consecință, în măsura în care informațiile referitoare la cauza nr. 38 din anul 2011 și reactualizate în anul 2014 și în anul 2015 nu repun în discuție analiza poziției autorităților egiptene efectuată de către Consiliu și de către Tribunal în ceea ce privește această cauză, Consiliul a putut, pentru același motiv, să procedeze la o reinnoire a acestei desemnări, cu condiția ca procedura judiciară din această cauză să fie în continuare în curs de desfășurare.
- 257 În schimb, contrar premisei pe care se sprijină argumentația reclamantilor, rezultă din principiile amintite la punctele 66 și 245 de mai sus că Consiliul nu are competența să se pronunțe cu privire la acuratețea și relevanța calificării penale reținute de autoritățile egiptene în ceea ce privește faptele pentru care acestea l-au urmărit penal pe primul reclamant, această sarcină ținând de competența instanțelor egiptene responsabile cu determinarea vinovăției acestei persoane. În speță, nu se contestă

- faptul că, la data reînnoirii desemnării primului reclamant în anul 2015, instanța de fond, în cauza de față, nu statuase încă în această privință în cadrul retrimiterii acestei cauze de către Curtea de Casație a Egiptului ca urmare a anulării de către aceasta din urmă a primei hotărâri.
- 258 Pe de altă parte, elementele invocate de către reclamânți pentru a repune în discuție calificarea penală reținută de autoritățile egiptene nu au fost de natură să genereze întrebări legitime din partea Consiliului și să necesite informații suplimentare.
- 259 În această privință, argumentul potrivit căruia calificarea penală reținută de către autoritățile egiptene nu a corespuns dispozițiilor CNUCC nu poate repune în discuție posibilitatea Consiliului de a se întemeia pe procedura judiciară în cauza nr. 38 din anul 2011. Astfel, menționarea acestei convenții în motivele desemnării primului reclamant înseamnă doar faptul că autoritățile egiptene au înțeles să se refere la aceasta în cadrul procedurilor judiciare în cauză. În schimb, Consiliul nu a dispus înghețarea activelor reclamânților în temeiul dispozițiilor acestei convenții, ci în cadrul unei politici de cooperare cu autoritățile egiptene dispuse în temeiul competenței autonome care îi este conferită acestuia de PESK și având în vedere propriile sale obiective, menționate în considerentele (1) și (2) din Decizia 2011/172. În consecință, dacă nu se poate exclude, desigur, faptul că problema coerenței dintre calificarea penală reținută de autoritățile egiptene și dispozițiile CNUCC trebuie examinată de instanța egipteană competentă, această problemă nu ține, cu toate acestea, de competența Consiliului, din moment ce acesta a putut verifica faptul că respectiva calificare penală a corespuns noțiunii de însușire ilegală de fonduri publice în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172.
- 260 În orice caz, dispozițiile articolului 2 litera (a) punctul iii) din CNUCC, invocate de reclamânți, prevăd faptul că poate fi definit drept „funcționar public” „orice [...] persoană definită drept «funcționar public» în dreptul intern al unui stat parte”. Or, reclamânții admit ei înșiși faptul că articolul 119 litera g) din Codul penal egiptean, ale cărui dispoziții au fost reproduse în anexa la cererea introductivă, prevede, în scopul calificării însușirii ilegale de fonduri publice, că expresia „funcționar public” trebuie interpretată în sensul acestui cod ca fiind aplicabilă angajaților oricărei societăți în care statul egiptean deține o participație. Pe de altă parte, din această dispoziție din Codul penal egiptean nu rezultă că problema dacă o societate trebuie calificată drept „întreprindere publică” sau „societate publică” este determinantă, din moment ce o parte dintre fondurile acestei societăți sunt deținute de stat. În consecință, rezultă din elementele de probă prezentate chiar de reclamânți că, prin faptul de a considera că primul reclamant, în calitatea sa de președinte al consiliului de administrație al societății El-Dekheila, a fost un funcționar public, autoritățile egiptene au făcut aplicarea Codului penal egiptean și că o astfel de aplicare este conformă articolului 2 litera (a) punctul iii) din CNUCC. Presupusa împrejurare că această calificare nu a fost coerentă cu alte dispoziții din dreptul intern egiptean, în special în materie de drept al societăților, este un element pe care numai instanța egipteană competentă îl poate aprecia. În plus, este lipsit de relevanță faptul că, astfel cum susțin reclamânții, primul reclamant nu a putut fi calificat drept funcționar public în raport cu criteriile menționate la articolul 2 litera (a) punctul i) și, respectiv, la articolul 2 litera (a) punctul ii) din CNUCC. Astfel, reiese cu claritate din formularea acestui întreg articol 2 că criteriile precizate succesiv la punctele i), ii) și iii) ale acestui articol sunt alternative, și nu cumulative.
- 261 Rezultă din tot ceea ce precedă că Consiliul a putut să se bazeze în mod întemeiat pe existența unei proceduri judiciare în cauza nr. 38 din anul 2011 pentru a considera că a dispus de o bază factuală suficientă pentru a proceda la reînnoirea desemnării primului reclamant în cadrul Deciziei 2015/486, independent de aspectul dacă celelalte proceduri judiciare referitoare la primul reclamant și care i-au fost aduse la cunoștință au fost de natură să îndeplinească criteriile de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctele 49 și 100).
- 262 În plus, astfel cum s-a menționat la punctul 201 de mai sus, procedurile judiciare în curs în cauzele nr. 107 și nr. 291 din anul 2011, care se numărau printre procedurile judiciare cu privire la care a fost informat Consiliul înainte de adoptarea Deciziei 2015/486, prezintă de asemenea o legătură cu fapte de

însușire ilegală de fonduri publice. Astfel, în prima dintre aceste cauze îi este imputat primului reclamant faptul de a se fi coordonat cu Ministrul Comerțului și Industriei și cu președintele Autorității pentru Dezvoltare Industrială în scopul de a obține, cu încălcarea normelor aplicabile, licențe de energie pentru societățile din grupul său, în cadrul unei proceduri de vânzare publică a acestor licențe în sectorul siderurgic. În consecință, în această cauză îi este imputat reclamantului faptul de a fi participat la atribuirea ilegală, în beneficiul propriu, a unor resurse plasate sub controlul statului prin intermediul unor funcționari publici însărcinați cu atribuirea acestor resurse, având ca rezultat o pierdere financiară pentru stat echivalentă cu suma pe care societățile reclamantului ar fi trebuit să o plătească pentru a beneficia de resursele menționate. În consecință, calificarea penală a acestor fapte corespunde noțiunii de însușire ilegală de fonduri ale statului egiptean, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum a fost definit la punctul 253 de mai sus. Pe de altă parte, în ceea ce privește cauza nr. 291 din anul 2011, aceasta se referă la operațiuni de spălare de bani efectuate cu privire la fondurile de care, potrivit autorităților egiptene, primul reclamant a beneficiat în mod ilegal în împrejurările care fac obiectul cauzelor nr. 38 și nr. 107 din anul 2011. Astfel, chiar dacă se raportează la fapte care nu corespund în sine noțiunii de însușire ilegală de fonduri publice, cauza nr. 291 din anul 2011 a prezentat, având în vedere informațiile furnizate de autoritățile egiptene, o legătură directă cu fapte de însușire ilegală de fonduri publice. Trebuie arătat că, dacă reclamantii au susținut că, în afară de cauza nr. 38 din anul 2011, niciuna dintre cauzele menționate de autoritățile egiptene nu s-a referit la fapte susceptibile să fie calificate drept însușire ilegală de fonduri publice, aceștia nu au prezentat niciun argument de natură să repună în discuție considerațiile precedente.

263 Din cele de mai sus rezultă că primul aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins, în măsura în care acesta susține concluzii în scopul anulării cererii introductive.

2) În ceea ce privește argumentele și criticile precizate în sprijinul concluziilor primului memoriu în adaptare

264 În cadrul primului memoriu în adaptare, reclamantii continuă să conteste calificarea de însușire ilegală de fonduri publice în ceea ce privește faptele la care se referă cauza nr. 38 din anul 2011, sprijinindu-se pe elemente de probă întocmite de reprezentanții legali din Egipt ai primului reclamant și pe o mărturie a acestuia din urmă. Cu toate acestea, pentru motivele precizate la punctul 257 de mai sus, această argumentație și aceste elemente de probă trebuie respinse. Astfel, acestea nu urmăresc să conteste faptul că procurorul general al Egiptului a calificat din punct de vedere penal faptele la care se referă această cauză în termeni corespunzători noțiunii de însușire ilegală de fonduri publice, ci numai să conteste această calificare în sine și temeinicia acuzațiilor îndreptate împotriva primului reclamant în acest context. În special, reclamantii susțin în esență că tranzacțiile care i-au fost imputate acestuia au fost efectuate în mod corespunzător și au primit acordul autorităților competente. Or, dacă aceste elemente sunt susceptibile să fie luate în considerare de către instanța egipteană competentă să se pronunțe cu privire la responsabilitatea primului reclamant în această cauză, acestea nu au fost de natură să repună în discuție caracterul suficient al elementelor aflate la dispoziția Consiliului, care i-au permis acestuia să considere calificarea penală a faptelor menționate, efectuată în temeiul dreptului penal egiptean, drept corespunzătoare criteriilor de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172. În această privință, este necesar să se arate că elementele prezentate de autoritățile egiptene în scrisoarea acestora din 2 ianuarie 2016 nu au fost în mod substanțial diferite, în ceea ce privește această cauză, de elemente pe care acestea le prezentaseră anterior Consiliului și nu au fost, în consecință, de natură să repună în discuție aprecierea acestuia din urmă.

265 Argumentele reclamantilor care tind să demonstreze că această apreciere nu este conformă cu jurisprudența Tribunalului și a CEDO nu sunt convingătoare.

- 266 În primul rând, contrar celor sugerate de către reclamanți, faptul că noțiunea de însușire ilegală de fonduri publice, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, trebuie să primească o interpretare autonomă, independentă de orice sistem național (Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctele 84 și 96), nu înseamnă că această noțiune ar putea exclude acte care au primit o astfel de calificare penală din partea autorităților egiptene. Dimpotrivă, în conformitate cu aceeași jurisprudență, această noțiune vizează, cel puțin, acte susceptibile să primească această calificare în dreptul penal egiptean (a se vedea prin analogie Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 95). Or, în speță, astfel cum a fost subliniat la punctul 260 de mai sus, reclamanții admit că calificarea reținută în speță de către autoritățile egiptene este conformă cu dreptul penal egiptean.
- 267 În fond, orice altă interpretare ar tinde să repună în discuție raționamentul Tribunalului, aprobat de către Curte și citat la punctul 238 de mai sus, potrivit căruia desemnarea reclamanților în anexa la Decizia 2011/172 numai pentru motivul că aceștia au făcut obiectul unei proceduri judiciare în Egipt care au prezentat o legătură, oricare ar fi aceasta, cu investigații privind fapte de însușire ilegală de fonduri publice a fost conformă criteriilor de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punctele 71-73, și Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctele 67, 95 și 97).
- 268 În al doilea rând, jurisprudența Tribunalului și a CEDO referitoare la noțiunea de organism public, citată de reclamanți, nu este relevantă. Astfel, pe de o parte, după cum s-a constatat la punctul 260 de mai sus, problema dacă societatea El-Dekheila poate fi calificată drept întreprindere publică sau societate publică nu este determinantă pentru calificarea însușirii ilegale de fonduri publice în raport cu dreptul penal egiptean, din moment ce statul deține o participație, chiar și minoritară, în societatea respectivă. Pe de altă parte, problema citată se referă la o problemă cu totul diferită de posibilitatea calificării actelor imputate primului reclamant în cauza nr. 38 din anul 2011 drept însușire ilegală de fonduri publice, în contextul, la rândul său, cu totul diferit al măsurilor restrictive împotriva Iranului în scopul de a împiedica proliferarea nucleară. Astfel, în cauzele care au condus la această jurisprudență s-a pus problema dacă întreprinderea reclamantă era o emanație a statului iranian, în sensul în care aceasta participa la exercitarea autorității publice sau gestiona un serviciu public sub controlul autorităților (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2013, Bank Mellat/Consiliul, T-496/10, EU:T:2013:39, punctul 42 și jurisprudența citată). Pe de altă parte, trebuie arătat că, în aceste cauze, calificarea societăților în cauză de către autoritatea care a adoptat măsuri restrictive împotriva acestora drept emanații ale statului iranian nu s-a bazat, precum în speță, pe proceduri judiciare naționale întemeiate pe o astfel de calificare.
- 269 În al treilea rând, trimiterile reclamanților la Hotărârea din 15 septembrie 2016, Klyuyev/Consiliul (T-340/14, EU:T:2016:496), nu sunt relevante. Astfel, după cum ilustrează aceste referințe, în această hotărâre, Tribunalul a constatat că măsurile restrictive în cauză s-au sprijinit numai pe o scrisoare a procurorului general al Ucrainei, care conținea numai o afirmație generală și generică care lega numele reclamanților, printre cele ale altor foști înalți funcționari, de o anchetă care în esență a urmărit să verifice însăși existența unor fapte de însușire ilegală de fonduri publice și nu a conținut nicio precizare suplimentară. Astfel, Consiliul nu a dispus de informații referitoare la fapte sau comportamente imputate în mod expres reclamantului de către autoritățile ucrainene (Hotărârea din 15 septembrie 2016, Klyuyev/Consiliul, T-340/14, EU:T:2016:496, punctele 40 și 41).
- 270 Or, acesta nu este cazul în speță, întrucât, pe de o parte, primul reclamant face obiectul unor proceduri judiciare în curs, și nu al unei simple anchete preliminare. Pe de altă parte, informațiile furnizate de autoritățile egiptene în anul 2014, în anul 2015 și în anul 2016 nu s-au limitat la o simplă afirmație generală referitoare la fapte de însușire ilegală de fonduri publice, ci au conținut o descriere exactă și concretă a faptelor care i-au fost imputate acestuia, cel puțin în cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011, de natură să permită înțelegerea exactă a infracțiunilor la care se referă aceste cauze și a gradului de implicare care i-a fost imputat acestuia, precum și evoluția procedurilor judiciare în aceste

cauze. În consecință, contextul factual din prezenta cauză nu este, în orice caz, comparabil celui din cauza T-340/14, independent de faptul dacă măsurile restrictive adoptate în cadrul Deciziei 2011/172 sunt comparabile cu măsuri precum cele examinate în această cauză.

- 271 Presupunând că reclamantul înțelege să se bazeze pe Hotărârea din 15 septembrie 2016, Klyuyev/Consiliul (T-340/14, EU:T:2016:496), pentru a susține că este de competența Consiliului să verifice afirmațiile autorităților egiptene cu privire la faptele pe care se bazează procedurile judiciare referitoare la primul reclamant, rezultă de la punctele 256, 257 și 264 de mai sus că un astfel de raționament nu poate fi acceptat.
- 272 Nici argumentația reclamantilor potrivit căreia aprecierea făcută de Consiliu nu este conformă „dreptului internațional general” nu este convingătoare. În această privință, este suficient să se arate că reclamantul se referă la noțiunea de „organ al statului”, astfel cum a fost definită aceasta în comentariul Comisiei de drept internațional a Organizației Națiunilor Unite asupra rezoluției din anul 2001 cu privire la responsabilitatea statului pentru acte internaționale ilicite și în decizii arbitrare internaționale prin care s-a statuat cu privire la responsabilitatea statului în contextul unor litigii între acesta și societăți private. Astfel, aceste referințe, din motive similare celor menționate la punctul 268 de mai sus, sunt lipsite de relevanță în speță.
- 273 În ceea ce privește circumstanța susținută de reclamant în sensul că numai patru dintre cauzele menționate în scrisoarea autorităților egiptene din 2 ianuarie 2016 s-ar referi la proceduri judiciare în curs, aceasta este lipsită de relevanță din moment ce, pentru aceleași motive ca cele menționate la punctele 261 și 262 de mai sus, Consiliul a putut continua să se bazeze pe cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011 pentru a considera că, la data adoptării Deciziei 2016/411, au existat proceduri judiciare în curs de soluționare referitoare la primul reclamant, legate de fapte de însușire ilegală de fonduri publice.
- 274 În consecință, argumentele și criticile menționate în sprijinul concluziilor primului memoriu în adaptare trebuie respinse.
- 3) *În ceea ce privește argumentele și criticile menționate în susținerea concluziilor celui de al doilea memoriu în adaptare*
- 275 În cadrul celui de al doilea memoriu în adaptare, reclamantul reia în bună măsură argumentația din cererea introductivă și din primul memoriu în adaptare. În special, aceștia continuă să repună în discuție acuratețea și relevanța faptelor pe care se bazează acuzațiile împotriva primului reclamant în cadrul cauzei nr. 38 din anul 2011, în special în ceea ce privește evaluarea prejudiciului suferit de către stat. Cu toate acestea, pentru aceleași motive precum cele expuse la punctele 251-262 și 264-273 de mai sus, această argumentație nu poate fi decât respinsă. În ceea ce privește criticile și argumentele noi, trebuie arătate următoarele.
- 276 În primul rând, este contrară jurisprudenței Tribunalului și a Curții aplicabile în speță afirmația reclamantilor potrivit căreia criteriile de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 trebuie interpretate în sensul în care revine Consiliului să verifice dacă faptele de însușire ilegală de fonduri publice în cauză sunt susceptibile, având în vedere cuantumul fondurilor însușite în mod ilegal sau tipul de fonduri însușite în mod ilegal sau contextul în care acestea s-au produs, să aducă atingere statului de drept în Egipt.
- 277 Astfel, mai întâi, trebuie constatat că, astfel cum rezultă de la punctele 238-240 de mai sus, Curtea și Tribunalul au soluționat deja problema cu privire la cerințele pe care trebuie să le îndeplinească elementele de fapt pe care Consiliul s-a bazat în vederea desemnării reclamantilor, pentru ca acestea să fie conforme cu criteriile de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172. Or, trebuie să se

constate că Tribunalul și Curtea nu au considerat că printre aceste exigențe s-a numărat necesitatea ca faptele de însușire ilegală de fonduri publice să fie susceptibile să aducă atingere statului de drept în Egipt.

278 În continuare, trebuie amintit că, astfel cum a statuat Tribunalul, Decizia 2011/172 se sprijină pe deplin pe PESC și corespunde obiectivelor menționate la articolul 21 alineatul (2) literele (b) și (d) TUE (a se vedea punctul 122 de mai sus). De asemenea, Tribunalul a statuat că indicația prevăzută în considerentul (2) al Deciziei 2011/172, potrivit căreia persoanele menționate la articolul 1 alineatul (1) al acestei decizii „privează astfel populația Egiptului de beneficiile dezvoltării durabile a economiei și a societății și subminează dezvoltarea democrației în această țară”, nu constituie o condiție suplimentară care trebuie să fie respectată cu ocazia desemnării unei noi persoane pe lista anexată la această decizie. Este vorba numai de o explicitare a obiectivului final urmărit de această decizie (Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctul 143). Acest raționament a fost în esență validat de către Curte (Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punctele 44-46 și 70).

279 În consecință, trebuie să se deducă din aceste considerații că, prin contribuția la lupta autorităților egiptene împotriva însușirii ilegale de fonduri publice, înghețarea activelor persoanelor responsabile de însușirea ilegală de fonduri publice sau ale persoanelor asociate precizate la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 este prezumată a fi coerentă cu obiectivele generale ale politicii Consiliului de susținere a Egiptului, menționate în considerentul (1) al acestei decizii, și anume în special respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale. În consecință, articolul 1 alineatul (1) din această decizie nu impune, pentru desemnarea unei persoane pe lista anexată la această decizie, ca faptele de însușire ilegală de fonduri publice care fac obiectul procedurilor judiciare care justifică această desemnare să prezinte un caracter specific, având în vedere cuantumul sau natura fondurilor însușite ilegal sau contextul acestor fapte, care să permită să se considere că acestea aduc atingere statului de drept în Egipt.

280 În sfârșit, reclamanții nu se pot referi, în această privință, la jurisprudența Tribunalului referitoare la măsurile restrictive dispuse în cadrul deciziilor adoptate de Consiliu cu privire la situația din Ucraina, în măsura în care interpretarea criteriilor generale care permit determinarea cercului persoanelor care fac obiectul acestor măsuri a fost efectuată de către Tribunal în raport cu contextul juridic specific al acestor decizii, care este distinct de cel al Deciziei 2011/172.

281 În special, este necesar să se constate că considerentul (2) al Deciziei 2014/119/PESC a Consiliului din 5 martie 2014 privind măsuri restrictive împotriva anumitor persoane, entități și organisme având în vedere situația din Ucraina (JO 2014, L 66, p. 26), la care se referă cauzele în care au fost pronunțată Hotărârea din 15 septembrie 2016, Klyuyev/Consiliul (T-340/14, EU:T:2016:496), și Hotărârea din 15 septembrie 2016, Yanukovych/Consiliul (T-348/14, EU:T:2016:508), citate de reclamanți, arată:

„Consiliul a convenit să concentreze măsurile restrictive asupra înghețării și recuperării activelor persoanelor identificate ca fiind responsabile pentru deturnarea de fonduri ale statului ucrainean și ale persoanelor responsabile pentru încălcări ale drepturilor omului, în vederea consolidării și sprijinirii statului de drept și respectării drepturilor omului în Ucraina.”

282 În consecință, consolidarea și susținerea statului de drept și a respectării drepturilor omului în Ucraina constituie obiectivul înghețării activelor persoanelor identificate în mod special ca fiind responsabile de însușirea ilegală de fonduri publice. În acest context, Tribunalul a putut considera că criteriul de includere dispus prin Directiva 2014/119 trebuie interpretat în sensul că nu vizează, în mod abstract, orice faptă de deturnare de fonduri publice, ci vizează mai curând fapte de deturnare de fonduri sau de active publice care, având în vedere cuantumul sau tipul fondurilor ori al activelor deturnate sau contextul în care acestea s-au produs, sunt cel puțin susceptibile să aducă atingere fundamentelor instituționale și juridice ale Ucrainei, în special principiilor legalității, interzicerii caracterului arbitrar al puterii executive, controlului jurisdicțional efectiv și egalității în fața legii, și, în ultimă instanță, să

aducă atingere respectării statului de drept în această țară (Hotărârea din 15 septembrie 2016, Klyuyev/Consiliul, T-340/14, EU:T:2016:496, punctul 91, și Hotărârea din 15 septembrie 2016, Yanukovych/Consiliul, T-348/14, EU:T:2016:508, punctul 102).

283 În schimb, astfel cum s-a arătat la punctul 279 de mai sus, obiectivul Deciziei 2011/172 este de a asista autoritățile egiptene în lupta acestora împotriva însușirii ilegale de fonduri publice, respectarea statului de drept și a drepturilor fundamentale constituind numai unul dintre obiectivele generale ale politicii de ansamblu a Consiliului de susținere a Egiptului, în contextul căreia se înscrie în special decizia menționată. Principiile precizate de Tribunal în hotărârile menționate la punctele 281 și 282 de mai sus nu pot fi, prin urmare, transpuse în speță.

284 În al doilea rând, reclamantul se referă în mod eronat la criteriile care urmăresc să determine dacă o persoană juridică este deținută sau este controlată de către o altă persoană sau entitate, care sunt menționate la punctele 62 și 63 din documentul Consiliului din 24 iunie 2015, intitulat „Bune practici ale Uniunii în ceea ce privește punerea în aplicare efectivă a măsurilor restrictive”. Astfel, după cum ilustrează în special punctul 66 din acest document, aceste criterii urmăresc numai să determine, în vederea evitării riscului ca o persoană sau o entitate să eludeze măsura de înghețare căreia îi fac obiectul propriile sale active, dacă activele unei alte persoane juridice sunt deținute sau controlate de către prima persoană sau entitate și dacă trebuie sau nu ca aceste din urmă active să fie înghețate. În consecință, aceste criterii nu sunt în niciun caz aplicabile pentru a determina dacă Consiliul trebuie să considere că procedurile judiciare în curs în Egipt, pe care acesta se bazează pentru a reinnoi desemnarea unor persoane în anexa la Decizia 2011/172, se referă la însușirea ilegală de fonduri publice.

285 În al treilea și ultimul rând, trebuie constatat că nu pot fi reținute elementele prezentate pentru prima dată în cadrul celui de al doilea memoriu în adaptare pentru a contesta calificarea de însușire ilegală de fonduri publice în ceea ce privește faptele care fac obiectul procedurilor judiciare în cauzele nr. 107 și nr. 291 din anul 2011. În ceea ce privește prima dintre aceste cauze, s-a constatat la punctul 262 de mai sus că faptele care au făcut obiectul procedurii judiciare au corespuns noțiunii de însușire ilegală de fonduri publice, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172. Contrar celor susținute de reclamant, descrierea acestor fapte efectuată de autoritățile egiptene în documentele înregistrate de Consiliu la 6 ianuarie 2017, care nu este în mod substanțial diferită de cea prevăzută în documentele aflate la dispoziția Consiliului în anul 2015 și în anul 2016, nu repune în discuție această analiză. În ceea ce privește cauza nr. 291 din anul 2011, s-a constatat de asemenea la punctul 262 de mai sus că, chiar dacă s-a referit la fapte de spălare de bani, această cauză a avut o legătură cu fapte de însușire ilegală de fonduri publice, în măsura în care fapta de spălare de bani imputată primului reclamant s-a raportat la fonduri însușite ilegal, de care acesta ar fi beneficiat în cauzele nr. 38 și nr. 107 din anul 2011. Descrierea cauzei nr. 291 din anul 2011 în documentele sus-menționate nu conține vreun document nou de natură să repună în discuție legătura dintre această cauză și faptele de însușire ilegală de fonduri publice care fac obiectul celorlalte cauze sus-menționate.

286 Din cele de mai sus rezultă că trebuie respinse criticile și argumentele prezentate în cadrul celui de al doilea memoriu în adaptare în susținerea primului aspect al celui de al treilea motiv și, în consecință, acest aspect în întregime.

c) Cu privire la al doilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe lipsa unui temei material al procedurilor judiciare cu privire la primul reclamant, astfel cum a fost stabilit de Curtea de Casație a Egiptului

287 În susținerea celui de al doilea aspect al celui de al treilea motiv, reclamantul afirmă că Curtea de Casație a Egiptului a „respins” procedurile penale îndreptate împotriva primului reclamant în deciziile sale din 20 decembrie 2012, din 12 mai 2013 și din 14 decembrie 2013. Pe de altă parte, în decizia din 14 decembrie 2013, această instanță ar fi considerat că, în cauza nr. 38 din anul 2011, niciun element

de probă nu a permis incriminarea reclamantului în temeiul calificărilor penale reținute și că judecătorul de primă instanță a refuzat în mod eronat să ia în considerare elementele de probă și argumentele prezentate de apărător. În consecință, ar trebui să se deducă faptul că această procedură se sprijină pe afirmații fragile și neîntemeiate și că Consiliul nu ar putea să continue să se bazeze numai pe declarațiile autorităților egiptene, ci ar trebui să desfășoare propriile sale investigații. În plus, reclamantii au susținut că, în aceeași decizie, această instanță a constatat absența prejudiciului suferit de statul egiptean.

- 288 În primul rând, în măsura în care prin prezentul aspect reclamantii susțin că Curtea de Casație a Egiptului a infirmat acuzațiile aduse împotriva primului reclamant în cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011, este suficient să reamintim că, în hotărârile de care se prevalează aceștia, instanța menționată nu a statuat cu privire la fond, ci doar a anulat condamnările pronunțate de către judecătorul de primă instanță și a retrimis cauzele la acesta din urmă în scopul de a se pronunța din nou. Pe de altă parte, reiese că în urma hotărârilor menționate procedurile în aceste cauze și-au urmat cursul în așteptarea unei noi decizii a instanței de fond. În consecință, Consiliul a putut considera în mod întemeiat că deciziile acestei instanțe în cauzele respective nu au pus capăt procedurilor judiciare corespunzătoare și că, în consecință, acesta a putut proceda în continuare la prorogarea desemnării primului reclamant pe baza procedurilor menționate.
- 289 În al doilea rând, în măsura în care reclamantii susțin, în cadrul prezentului aspect, că considerațiile formulate de Curtea de Casație a Egiptului în hotărârea sa din 14 decembrie 2013 repun în discuție temeiul acuzațiilor din cauza nr. 38 din anul 2011, este necesar să se arate că reclamantii nu susțin că acesta ar fi cazul în ceea ce privește cauzele nr. 107 și nr. 291 din anul 2011. Or, astfel cum s-a constatat la punctele 262 și 285 de mai sus, Consiliul a putut de asemenea să se întemeieze pe procedurile judiciare din aceste două ultime cauze pentru a proceda la reînnoirea desemnării primului reclamant.
- 290 În ceea ce privește cauza nr. 38 din anul 2011, reiese din conținutul hotărârii Curții de Casație a Egiptului din 14 decembrie 2013 că această instanță a efectuat un control jurisdicțional al hotărârii de primă instanță numai în ceea ce privește respectarea normelor juridice aplicabile, și nu în ceea ce privește temeinicia aprecierii faptelor. În consecință, aceasta nu s-a pronunțat nici cu privire la caracterul dovedit al faptelor pe care se bazează urmărirea penală în această cauză, nici cu privire la natura și întinderea responsabilității acuzaților, pe care, în consecință, este competentă să o determine instanța de fond, ca urmare a trimiterii spre rejudecare a cauzei menționate. Această analiză este confirmată de explicațiile autorităților egiptene furnizate în memorandumul PGO din 9 februarie 2015 și în memorandumul NCRAA din 5 decembrie 2016, care indică faptul că, în cadrul unui prim recurs împotriva deciziei primei instanțe într-o cauză penală, Curtea de Casație a Egiptului analizează numai problemele de drept.
- 291 În consecință, considerațiile Curții de Casație a Egiptului din hotărârea acesteia din 14 decembrie 2013, la care fac referire reclamantii, nu constituie, contrar interpretării acestora, o apreciere cu privire la temeinicia acuzațiilor îndreptate împotriva primului reclamant și cu privire la caracterul suficient al dovezilor pe care se sprijină aceste acuzații, ci o apreciere referitoare la conformitatea juridică a raționamentului judecătorului de primă instanță care se pronunță cu privire la aceste acuzații și probe.
- 292 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în cea parte a hotărârii Curții de Casație a Egiptului din 14 decembrie 2013 la care reclamantii se referă în mod expres în cererea introductivă, această instanță nu a considerat, contrar celor susținute de aceștia, că niciun element de probă nu permitea incriminarea reclamantului pe baza acuzațiilor aduse împotriva sa, nici că judecătorul de primă instanță a refuzat în mod eronat să ia în considerare elementele de probă și argumentele prezentate de apărătorul acestuia. Astfel, partea în cauză a hotărârii respective se referă la analiza de către această instanță a recursului procurorului general împotriva deciziei judecătorului de primă instanță prin care acesta din urmă i-a achitat pe unii dintre acuzați fie de o parte a acuzațiilor, fie de totalitatea acestora din urmă. În consecință, această parte a hotărârii menționate nu se referă la analiza recursului primului

reclamant împotriva condamnărilor pronunțate cu privire la acesta prin hotărârea de primă instanță și, prin urmare, reclamanții nu pot, în orice caz, să facă referire la aceasta în sprijinul prezentului aspect al celui de al treilea motiv.

293 În ceea ce privește acea parte a hotărârii Curții de Casație a Egiptului din 14 decembrie 2013 care este citată de reclamanți în cel de al doilea memoriu în adaptare în sprijinul argumentului acestora întemeiat pe absența prejudiciului suferit de statul egiptean în cadrul cauzei nr. 38 din anul 2011, este suficient să se constate că această instanță s-a limitat să arate, pe de o parte, o contradicție în raționamentul jurisdicției de primă instanță, ținând de faptul că aceasta din urmă a criticat primul reclamant pentru faptul de a fi încercat deopotrivă să preia controlul asupra societății El-Dekheila și să o distrugă și, pe de altă parte, caracterul nesusținut al estimării prejudiciului suferit de stat și al condamnărilor pecuniare impuse acuzaților. Astfel, aceste considerații implică numai faptul că judecătorul de primă instanță veghează, în cadrul procedurii de trimitere, la coerența raționamentului său, în scopul de a se pronunța asupra existenței unui prejudiciu suferit de stat și, dacă este cazul, ca evaluarea prejudiciului menționat să fie suficient de bine justificată. În schimb, aceste considerații nu exclud în niciun caz faptul ca acesta să constate existența unui astfel de prejudiciu.

294 Rezultă că al doilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

d) Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe motivațiile politice care au stat la baza procedurilor penale cu privire la primul reclamant

295 În susținerea celui de al treilea aspect al celui de al treilea motiv, reclamanții sugerează că procedurile cu privire la primul reclamant nu au fost inițiate cu bună-credință, fapt care, potrivit acestora, se poate deduce din absența oricărei probe care să susțină afirmațiile formulate de procurorul general al Egiptului, din hotărârea din 20 decembrie 2012, din hotărârea din 12 mai 2013 și din hotărârea din 14 decembrie 2013 ale Curții de Casație a Egiptului, precum și din elementele referitoare la încălcarea drepturilor fundamentale prezentate de către reclamanți în cadrul primului și al celui de al doilea motiv. Aceștia consideră, în această privință, că Consiliul nu a indicat în scrisoarea sa din 24 martie 2015 pe ce s-a întemeiat pentru a respinge afirmația acestora potrivit căreia procedurile inițiate se sprijină pe motive politice.

296 În primul rând, în ceea ce privește afirmația referitoare la absența probelor pe care s-ar sprijini procedurile judiciare îndreptate împotriva primului reclamant, este suficient să se reamintească faptul că, astfel cum rezultă din analiza realizată de Tribunal a argumentației reclamanților în susținerea primului aspect al prezentului motiv la punctele 250-285 de mai sus, nici Consiliul și nici Tribunalul nu au competența de a se pronunța cu privire la caracterul suficient al probelor adunate de acuzare împotriva primului reclamant în cadrul procedurilor judiciare în cauză, acest fapt ținând de competența instanței de fond egiptene. Pe de altă parte, din documentele furnizate Consiliului de către autoritățile egiptene rezultă că procedurile judiciare, cel puțin în cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011, se sprijină pe o serie de elemente de fapt concrete adunate de procurorul general al Egiptului în vederea stabilirii responsabilității, în special, a primului reclamant pentru infracțiunile identificate în cadrul acestor proceduri. Astfel, fără a aduce atingere calificării juridice a acestor elemente, a cărei determinare revine instanței egiptene competente, nu se poate afirma că procedurile judiciare menționate nu se bazează pe niciun element de probă.

297 În al doilea rând, nu rezultă din conținutul hotărârii din 20 decembrie 2012, al hotărârii din 12 mai 2013 și al hotărârii din 14 decembrie 2013 ale Curții de Casație a Egiptului că procedurile penale nu ar fi fost inițiate cu bună-credință. Desigur, astfel cum s-a arătat la punctele 185 și 221 de mai sus, în hotărârile menționate, această instanță a constatat deficiențe din partea judecătorului de primă instanță în examinarea probelor care i-au fost prezentate în legătură cu vinovăția, în special, a primului reclamant în cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011. Cu toate acestea, procedând astfel, această instanță nu a emis critici cu privire la procedurile inițiate împotriva acestei persoane de natură

să repună în discuție intențiile aflate la baza acestor proceduri, ci numai cu privire la analiza temeiniciei acestor proceduri de către judecătorul de primă instanță. În plus, din aceste hotărâri s-a putut deduce numai faptul că este de competența judecătorului de primă instanță să reexamineze, cu privire la fond, responsabilitatea acuzaților, dar nu faptul că acesta ar trebui să respingă acuzațiile îndreptate împotriva lor.

298 În al treilea și ultimul rând, chiar în ipoteza în care elementele prezentate de către reclamânți în cadrul primului și al celui de al doilea motiv pentru a susține existența încălcărilor aduse drepturilor fundamentale și statului de drept în Egipt, în special în cadrul procedurilor judiciare cu privire la primul reclamant, ar fi fost de natură să ridice semne de întrebare legitime cu privire la astfel de încălcări, din acest fapt nu s-ar fi putut deduce, în orice caz, în mod automat că procedurile menționate au avut la bază motive pur politice. Pe de altă parte, chiar dacă unele dintre documentele prezentate de reclamânți în acest context, în special raportul IBAHRI și cel al domnului D. cu privire la derularea procedurii în cauza nr. 107 din anul 2011, indică în mod expres un risc de instrumentalizare politică a procedurilor judiciare cu privire la persoanele care au aparținut cercurilor conducătoare sub mandatul fostului președinte al Republicii, domnul Mubarak, aceste documente nu conțin elemente suficiente de concrete și concordante de natură să dovedească un astfel de risc în ceea ce privește primul reclamant. În plus, astfel cum s-a subliniat la punctele 221-226 de mai sus, Consiliul a putut considera în mod legitim că, având în vedere hotărârile Curții de Casație a Egiptului și etapele ulterioare ale procedurii, primul reclamant a putut să beneficieze de o protecție jurisdicțională suficientă împotriva riscului ca procedurile penale îndreptate împotriva sa să conducă la o decizie care să aducă atingere dreptului său la un proces echitabil și respectării prezumției de nevinovăție. Aceeași constatare poate fi făcută în ceea ce privește riscul ca această decizie să fie modificată de presupusele motive politice care ar fi stat la baza inițierii procedurilor penale menționate.

299 În consecință, rezultă din tot ceea ce precedă că Consiliul a putut considera în mod întemeiat că procedurile judiciare pe care s-a bazat reînnoirea desemnării primului reclamant nu au fost susceptibile să fie modificate de considerații politice. Prin urmare, al treilea aspect al celui de al treilea motiv trebuie respins.

e) Cu privire la al patrulea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe caracterul insuficient al elementelor referitoare la situația individuală a celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante

300 În cererea introductivă, reclamânții se limitează să susțină că lipsa de conformitate a desemnării primului reclamant cu criteriile generale definite la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 lipsește de asemenea de validitate desemnarea celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante, acestea sprijinindu-se numai pe o ordonanță de înghețare a activelor pronunțată în cadrul procedurilor penale îndreptate împotriva soțului acestora. În replică, reclamânții susțin că ordonanța menționată nu poate să servească drept temei pentru prorogarea desemnării acestora, pe motiv că nicio procedură îndreptată împotriva primului reclamant nu a avut succes și nu a fost inițiată nicio procedură împotriva celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante. Or, o astfel de ordonanță ar avea, prin natura sa, un caracter accesoriu în raport cu procedura de recuperare a fondurilor în cauză. Reclamânții precizează faptul că cea de a treia și cea de a patra reclamantă nu mai fac obiectul ordonanței de înghețare a activelor în ceea ce privește activele personale ale acestora. În cadrul primului memoriu în adaptare, aceștia susțin că scrisoarea autorităților egiptene din 2 ianuarie 2016 nu le menționează pe cea de a doua, pe cea de a treia și pe cea de a patra reclamantă și că nu au putut să își prezinte observațiile cu privire la scrisoare autorităților menționate în data de 7 martie 2016. În plus, aceștia susțin că cea de a doua reclamantă nu mai este căsătorită cu primul reclamant din luna decembrie a anului 2013 și că Consiliul a fost informat cu privire la acest fapt la 29 ianuarie 2016. În cadrul celui de al doilea memoriu în adaptare, aceștia susțin că celei de a doua, celei de a treia și celei de a patra reclamante nu li s-au comunicat, înainte de reînnoirea desemnării acestora prin Decizia 2017/496, informațiile pe care s-a bazat Consiliul pentru a proceda la această

prorogare. În plus, informațiile furnizate de autoritățile egiptene nu ar face referire la cea de a doua, la cea de a treia și la cea de a patra reclamantă. Numai ordonanța de înghețare a activelor adoptată în cauza nr. 38 din anul 2011 ar putea servi ca temei pentru reînnoirea desemnării acestor persoane, celelalte ordonanțe de înghețare a activelor fiind legate de proceduri penale care nu se referă la cauze de însușire ilegală de fonduri publice. În plus, niciuna din informațiile furnizate de autoritățile egiptene nu ar indica faptul că cea de a doua, cea de a treia și cea de a patra reclamantă ar rămâne supuse unei decizii de înghețare a activelor. În sfârșit, aceștia susțin că modificarea domeniului de aplicare al dispoziției de înghețare a activelor celei de a treia și ale celei de a patra reclamante ar confirma faptul că acestea nu pot fi considerate responsabile de însușirea ilegală de fonduri publice.

301 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, astfel cum reiese de la punctele 238 și 239 de mai sus, Tribunalul, aprobat de către Curte, a considerat că Consiliul a putut baza desemnarea celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante pe existența unei ordonanțe de înghețare a activelor conexe investigațiilor cu privire la fapte de însușire ilegală de fonduri publice cărora le-a făcut obiectul primul reclamant, criteriile de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 incluzând nu numai persoanele urmărite penal pentru astfel de fapte, ci de asemenea persoanele care le sunt asociate, care fac obiectul, în special, al măsurilor asigurătorii destinate să păstreze activele eventual însușite ilegal.

302 În aceste condiții, în măsura în care argumentația reclamanților prezentată la punctul 300 de mai sus urmărește să repună în discuție desemnarea inițială a celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante, pe motiv că în special ordonanța din anul 2011 nu ar constitui un temei solid și că aceste persoane nu ar fi făcut vreodată obiectul unor proceduri penale, aceasta nu respectă autoritatea de lucru judecat de care beneficiază motivele Hotărârii din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul (C-220/14 P, EU:C:2015:147), și ale Hotărârii din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93). Aceasta este, așadar, inadmisibilă.

303 În măsura în care aceasta urmărește să repună în discuție reînnoirea acestei desemnări, argumentația reclamanților prezentată la punctul 300 de mai sus este, în parte, vădit lipsită de temei. Astfel, având în vedere considerațiile Tribunalului, aprobate de către Curte (a se vedea punctele 238 și 239 de mai sus), reclamanții nu pot invoca, mai întâi, faptul că procedurile judiciare împotriva primului reclamant nu au avut succes, Tribunalul și Curtea statuând că Consiliul s-a putut baza pe existența unei proceduri judiciare în curs. În plus, aceștia nu pot invoca nici faptul că nicio procedură judiciară nu ar fi fost inițiată împotriva celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante, Consiliul fiind în drept, potrivit Tribunalului și Curții, să procedeze la desemnarea acestora pe motiv că ele fac obiectul unei proceduri conexe procedurilor penale pentru fapte de însușire ilegală de fonduri publice, în calitate de persoane asociate, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, o astfel de procedură conexă constituind în sine, în speță, o procedură judiciară. În mod similar, argumentul prevăzut în cel de al doilea memoriu în adaptare, potrivit căruia excluderea activelor personale ale celei de a treia și ale celei de a patra reclamante din domeniul de aplicare al ordonanței de înghețare a activelor adoptate cu privire la reclamanți ar demonstra faptul că acestea nu sunt responsabile de însușirea ilegală de fonduri publice, se bazează pe premisa vădit eronată că activele acestor persoane au fost înghețate pe motiv că acestea au fost ele însele suspectate de către autoritățile egiptene de fapte de însușire ilegală de fonduri publice.

304 În definitiv, singura problemă nouă pe care o ridică argumentele invocate în sprijinul prezentului aspect al celui de al treilea motiv este dacă, ulterior desemnării inițiale a celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante au intervenit modificări referitoare la situația primului reclamant sau la situația lor care ar împiedica faptul ca desemnarea inițială a acestora să fie reînnoită pe baza, în special, a ordonanței de înghețare a activelor care a stat la baza acestei desemnări inițiale.

305 În primul rând, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe absența temeiniciei reînnoirii desemnării primului reclamant, prezentat în cererea introductivă, este suficient să se arate că primele trei aspecte ale prezentului motiv, care tind să repună în discuție această temeinicie, au fost respinse la punctele

250-299 de mai sus, cel puțin în ceea ce privește cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011. În consecință, validitatea reînnoirii desemnării celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante nu poate fi contestată pe acest temei.

306 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentele referitoare la limitarea domeniului de aplicare al înghețării activelor celei de a treia și ale celei de a patra reclamante, prezentate pentru prima dată în cadrul replicii, aceste argumente, presupunând că sunt admisibile, sunt lipsite de relevanță. Astfel, reclamantii se limitează să susțină că respectiva înghețare a activelor nu se mai referă la activele personale ale acestor persoane, dar aceștia nu susțin că s-ar fi pus capăt definitiv înghețării activelor, inclusiv în ceea ce privește activele deținute în comun cu primul reclamant. Această interpretare este confirmată de documentele furnizate de către reclamantii în susținerea afirmațiilor acestora. Astfel, acestea arată, pe de o parte, în ceea ce o privește pe cea de a treia reclamantă, că înghețarea activelor sale nu se mai aplică, prin hotărâre judecătorească, asupra bunurilor și activelor moștenite de la tatăl său anterior procedurilor judiciare cu privire la primul reclamant și, pe de altă parte, în ceea ce o privește pe cea de a patra reclamantă, faptul că procurorul general al Egiptului a pus capăt măsurii de înghețare a activelor deținute de aceasta înainte de căsătoria acesteia cu primul reclamant. În consecință, trebuie să se deducă din aceste elemente că acea parte a activelor celei de a treia și ale celei de a patra reclamante care nu este vizată de hotărârile judecătorești sus-menționate continuă să facă obiectul măsurii de înghețare a activelor dispuse în anul 2011 de către procurorul general al Egiptului împotriva tuturor reclamantilor, fapt pe care aceștia din urmă nu îl contestă. În consecință, aceste argumente trebuie respinse.

307 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentele prezentate în cadrul primului memoriu în adaptare și referitoare la informații privind-o pe cea de a doua, pe cea de a treia și pe cea de a patra reclamantă, pe care Consiliul le-a avut la dispoziție înainte de adoptarea Deciziei 2016/411, reclamantii nu contestă faptul că, printr-o scrisoare din 7 martie 2016, autoritățile egiptene au informat Consiliul că toate aceste persoane continuau să facă obiectul a trei ordonanțe de înghețare a activelor în cadrul a patru proceduri penale îndreptate împotriva primului reclamant în cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011 și că cea de a doua și cea de a treia reclamantă făceau de asemenea obiectul unei înghețări a activelor în cauza nr. 4 din anul 2011. În aceste condiții, împrejurarea că persoanele respective nu sunt menționate în scrisoarea aceluiași autorități din 2 ianuarie 2016 este lipsită de relevanță. În plus, faptul că reclamantii nu și-au putut prezenta observațiile cu privire la informațiile prevăzute în scrisoarea din 7 martie 2016 este lipsit de relevanță în cadrul prezentului motiv și poate fi analizat numai în cadrul celui de al patrulea motiv, întemeiat în special pe încălcarea dreptului la apărare al reclamantilor. În sfârșit, în ceea ce privește faptul că cea de a doua reclamantă a divorțat de primul reclamant, acesta nu poate avea influență asupra reînnoirii desemnării persoanei respective în măsura în care, astfel cum a confirmat scrisoarea din 7 martie 2016, aceasta continuă să facă obiectul unor măsuri de înghețare a activelor în cadrul unora dintre procedurile penale cu privire la fostul său soț. Or, reînnoirea menționată nu se sprijină pe motivul întemeiat pe natura legăturilor sale cu acesta din urmă, ci pe motivul întemeiat pe faptul că aceasta face obiectul unor proceduri judiciare conexe procedurilor cu privire la fapte de însușire ilegală de fonduri publice. În plus, reclamantii nu susțin că, prin faptul acestui divorț, cea de a doua reclamantă nu ar mai avea nicio relație, în special de natură patrimonială, cu primul reclamant. Din acest motiv, împrejurarea conform căreia Consiliul a continuat să se refere la această persoană în anexa la Decizia 2011/172, ca urmare a adoptării Deciziei 2016/411, ca fiind soția primului reclamant nu poate afecta legalitatea reînnoirii desemnării acesteia. Prin urmare, aceste argumente trebuie respinse.

308 În al patrulea și ultimul rând, în ceea ce privește argumentele prezentate în cadrul celui de al doilea memoriu în adaptare, trebuie să se sublinieze mai întâi că, din aceleași motive precum cele invocate la punctul 307 de mai sus, împrejurarea că informațiile conținute în scrisoarea Consiliului din 27 ianuarie 2017 au fost comunicate în mod expres celei de a doua, celei de a treia și celei de a patra reclamante numai ulterior reînnoirii desemnării acestora este lipsită de relevanță. În plus, reclamantii admit faptul că, în măsura în care scrisoarea menționată a fost adresată reprezentanților legali ai primului reclamant, care le reprezintă de asemenea pe cea de a doua, pe cea de a treia și pe cea de a patra

reclamantă, acestea din urmă au putut verifica, înainte de reînnoirea desemnării lor, elementele pe care s-a bazat Consiliul. Apoi, reclamantii afirmă în mod eronat că Consiliul s-a putut baza numai pe ordonanța de înghețare a activelor adoptată în cauza nr. 38 din anul 2011. Astfel, după cum s-a constatat la punctele 262 și 285 de mai sus, cauzele nr. 107 și nr. 291 din anul 2011 se referă și la fapte de însușire ilegală de fonduri publice, astfel încât Consiliul s-a putut baza de asemenea pe ordonanțele de înghețare a activelor adoptate cu privire la toți reclamantii în ceea ce privește aceste cauze. În sfârșit, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia niciuna dintre informațiile transmise de către Consiliul referitoare la adoptarea Deciziei 2017/496 nu ar demonstra faptul că cea de a doua, cea de a treia și cea de a patra reclamantă ar rămâne supuse unei măsuri de înghețare a activelor acestora, este suficient să se arate că, printre aceste informații, Consiliul a transmis o copie a diferitelor ordonanțe adoptate în anul 2011 cu privire la toți reclamantii. Or, aceștia din urmă susțin numai faptul că domeniul de aplicare al acestor ordonanțe a fost modificat ulterior, astfel cum aceștia au indicat în primul memoriu în adaptare, dar ei nu aduc niciun element concret de natură să sugereze că aceste ordonanțe nu ar mai fi în vigoare în ceea ce le privește pe cea de a doua, pe cea de a treia și pe cea de a patra reclamantă. Prin urmare, aceste argumente trebuie respinse.

309 Rezultă din tot ceea ce precedă că al patrulea aspect al celui de al treilea motiv trebuie să fie respins. Prin urmare, acest motiv trebuie respins în totalitate.

3. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă

310 Cel de al patrulea motiv cuprinde în esență cinci aspecte. Prin intermediul primului aspect, reclamantii susțin că Consiliul nu le-a comunicat niciodată elemente de probă credibile și concrete care să permită justificarea aplicării unor măsuri restrictive în ceea ce îi privește. Prin intermediul celui de al doilea aspect, aceștia susțin că Consiliul nu a furnizat nicio probă în sensul că a efectuat o analiză minuțioasă și imparțială a temeiniciei motivelor de reînnoire a desemnării, în special în lumina observațiilor acestora. Prin intermediul celui de al treilea aspect, reclamantii susțin că Consiliul a omis să le furnizeze toate elementele pe care s-a bazat pentru reînnoirea desemnării acestora. Prin intermediul celui de al patrulea aspect, reclamantii susțin că, în ipoteza în care Consiliul le-ar fi comunicat toate documentele aflate la dispoziția sa, este necesar să se considere că acesta s-a limitat să reia declarațiile autorităților egiptene, fără să efectueze verificări. Prin intermediul celui de al cincilea aspect, reclamantii susțin că Consiliul nu a aprobat cererile acestora de audiere, în pofida caracterului necesar al acesteia din urmă în raport cu observațiile reclamantilor.

311 Consiliul arată că, în Hotărârea din 5 martie 2015, Ezz și alții/Consiliul (C-220/14 P, EU:C:2015:147), și în Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), criticile reclamantilor referitoare la încălcarea dreptului la apărare al acestora și a dreptului acestora la protecție jurisdicțională efectivă au fost deja respinse în ceea ce privește desemnarea inițială a acestora. În ceea ce privește reînnoirea acestei desemnări, criticile respective ar fi fost de asemenea respinse în Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul (T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78). În plus, în observațiile sale cu privire la primul memoriu în adaptare, acesta contestă faptul de a fi încălcat obligația de comunicare a informațiilor aflate la dispoziția sa și de a permite reclamantilor să prezinte observațiile acestora în cadrul adoptării Deciziei 2016/411. În observațiile sale cu privire la cel de al doilea memoriu în adaptare, Consiliul adaugă că faptul că nu a acceptat sau nu a ținut seama de observațiile reclamantilor nu înseamnă că nu le-a examinat. De asemenea, acesta susține că nu a fost obligat să notifice separat celei de a doua, celei de a treia și celei de a patra reclamante informațiile comunicate reprezentanților legali ai primului reclamant, care priveau numai situația juridică a acestuia. În sfârșit, acesta susține în esență că referirea la cea de a doua reclamantă drept soție a primului reclamant nu are relevanță.

- 312 Potrivit unei jurisprudențe constante, instanțele Uniunii trebuie, în conformitate cu competențele cu care sunt investite în temeiul Tratatului FUE, să asigure un control, în principiu complet, al legalității tuturor actelor comunitare din perspectiva drepturilor fundamentale, care fac parte integrantă din ordinea juridică a Uniunii, inclusiv respectarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă (Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 326, și Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctele 97 și 98).
- 313 În special, în cadrul unei proceduri referitoare la adoptarea unei decizii de includere sau de menținere a numelui unei persoane pe o listă de persoane și de entități ale căror active sunt înghețate sau de reînnoire a acestei desemnări, respectarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă impune ca autoritatea competentă a Uniunii să îi comunice persoanei vizate elementele de care dispune această autoritate împotriva persoanei respective și pe care se întemeiază decizia sa, pentru ca persoana respectivă să își poată apăra drepturile în cele mai bune condiții posibile și să poată decide în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța Uniunii. Pe de altă parte, cu ocazia acestei comunicări, autoritatea competentă a Uniunii trebuie să permită acestei persoane să își expună în mod util punctul de vedere cu privire la motivele reținute împotriva sa. În sfârșit, în ceea ce privește o decizie care constă în menținerea numelui persoanei vizate pe o astfel de listă, respectarea acestei duble obligații procedurale, contrar cazului unei includeri inițiale, trebuie să precedă adoptarea acestei decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctele 111-113 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, această dublă obligație procedurală se impune numai în cazul în care, în cadrul reînnoirii desemnării persoanelor respective, autoritatea competentă se bazează pe noi elemente de probă. Pe de altă parte, persoanele în cauză dispun, în orice caz, de un drept permanent de a prezenta observații, în special cu ocazia reexaminării periodice a măsurilor restrictive care o vizează (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2015, Ipatau/Consiliul, C-535/14 P, EU:C:2015:407, punctele 26 și 27 și jurisprudența citată).
- 314 Pe de altă parte, dreptul de a fi ascultat implică obligația autorității competente de a motiva decizia sa, prin identificarea considerațiilor individuale, specifice și concrete pentru care autoritățile competente apreciază că persoana vizată trebuie să facă în continuare obiectul unor măsuri restrictive, în pofida eventualelor elemente dezincriminatorii prezentate de această persoană (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctul 88, Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctele 114 și 116).
- 315 În plus, este necesar să se țină cont de faptul că existența unei încălcări a dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă trebuie apreciată în funcție de împrejurările specifice fiecărei spețe, în special de natura actului în cauză, de contextul adoptării sale și de normele juridice care reglementează materia respectivă (Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 102).
- 316 În speță, astfel cum s-a constatat la punctele 81-88 de mai sus, în vederea adoptării deciziilor atacate, Consiliul s-a bazat nu numai pe informațiile de care a dispus deja cu ocazia desemnării inițiale a reclamantilor în anul 2011, ci de asemenea pe o reactualizare a acestor informații în anul 2014, în anul 2015, în anul 2016 și în anul 2017, referitoare în special la evoluția procedurilor judiciare cu privire la reclamantii. Astfel, în măsura în care motivul desemnării reclamantilor se bazează pe existența unor proceduri judiciare în curs, Consiliul are competența de a verifica, în special cu ocazia reexaminării periodice a acestei desemnări în vederea eventualei sale reînnoiri, stadiul în care se găsesc aceste proceduri judiciare și, dacă este cazul, rezultatul lor (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctele 46 și 52). În consecință, în scopul respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă a reclamantilor, Consiliul a avut obligația de a le comunica aceste elemente reactualizate, de a

le permite, înainte de adoptarea deciziilor atacate, să prezinte observații în această privință și de a le indica, în cadrul motivației deciziilor menționate, motivele pentru care a considerat în continuare că reînnoirea desemnării acestora a fost justificată.

- 317 În această privință, este necesar să se constate că, astfel cum au precizat reclamantii în cadrul replicii, aceștia nu intenționează să invoce, în cadrul prezentului motiv, încălcarea dreptului lor la apărare și a dreptului acestora la protecție jurisdicțională efectivă în contextul desemnării lor inițiale, critică cu privire la care, după cum admit aceștia, Tribunalul s-a pronunțat deja. În schimb, aceștia intenționează să se prevaleze de încălcarea similară pe care Consiliul ar fi săvârșit-o în cadrul deciziilor atacate. În consecință, faptul că Tribunalul a analizat deja existența unei astfel de încălcări în cadrul desemnării inițiale a reclamantilor și a reînnoirii acestei desemnări în anul 2013 nu poate, contrar celor susținute de către Consiliu, să le fie opus reclamantilor în cadrul prezentului motiv.
- 318 Diferitele aspecte ale prezentului motiv trebuie examinate în lumina acestor considerații. Este necesar, mai întâi, să fie analizate împreună primul și cel de al treilea aspect al acestui motiv, ambele având ca obiect în esență să invoce încălcarea de către Consiliu a obligației prealabile a acestuia de comunicare a elementelor pe care a înțeles să bazeze deciziile atacate.

a) Cu privire la primul și cel de al treilea aspect, întemeiate în esență pe încălcarea obligației de comunicare prealabilă a elementelor care au format baza factuală a deciziilor atacate

- 319 Mai întâi, trebuie arătat că, în măsura în care primul aspect se referă la absența unor indicii serioase sau a unor probe credibile de natură să susțină reînnoirea desemnării reclamantilor, acesta trebuie respins ca inoperant în cadrul prezentului motiv. Astfel, în acest caz este vorba de o problemă legată de temeinicia acestei reînnoiri, care a fost deja soluționată, în fond, în cadrul celui de al treilea motiv și, în consecință, distinctă de problema dacă au fost încălcate dreptul la apărare și dreptul la protecție jurisdicțională efectivă ale reclamantului (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 30 iunie 2016, Al Matri/Consiliul, T-545/13, nepublicată, EU:T:2016:376, punctul 134).
- 320 În aceste condiții, trebuie să se constate că Consiliul nu a comunicat, anterior adoptării deciziilor atacate, toate elementele care i-au fost transmise de către autoritățile egiptene și pe care s-a bazat pentru a considera că reînnoirea reclamantilor rămânea justificată.
- 321 În primul rând, [confidențial]. Astfel cum au precizat aceștia din urmă în răspunsul lor la întrebările Tribunalului din data de 1 iunie 2016, Consiliul le-a comunicat documente cu conținut similar numai ulterior, în vederea adoptării Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496. Pe de altă parte, în scrisoarea sa din 24 martie 2015 către reclamant, în care acesta justifică reînnoirea desemnării reclamantilor pentru anul 2015, Consiliul nu face nicio referință explicită la acest document. [confidențial]. În plus, astfel cum s-a arătat la punctele 157, 192, 224 și 290 de mai sus, acest document a furnizat indicații utile pentru aprecierea acestui risc, precum și, în mod general, pentru aprecierea contextului juridic în care se înscriu procedurile judiciare cu privire la reclamant. [confidențial]. În plus, faptul că, anterior Deciziei 2016/411 și Regulamentului de punere în aplicare nr. 2017/491, Consiliul le-a comunicat acestora documente cu un conținut similar tinde să infirme această poziție.
- 322 În al doilea rând, astfel cum s-a constatat la punctul 307 de mai sus, Consiliul a comunicat scrisoarea autorităților egiptene din 7 martie 2016 numai ulterior adoptării Deciziei 2016/411. Or, această scrisoare a conținut informații specifice referitoare la menținerea ordonanțelor de înghețare a activelor cu privire la toți reclamantii, de natură să răspundă la obiecțiunile reclamantilor referitoare la faptul că cea de a doua, cea de a treia și cea de a patra reclamante nu au fost deloc menționate în scrisoarea acelorași autorități din 2 ianuarie 2016, care le-a fost transmisă. În consecință, această scrisoare din 7 martie 2016 a constituit în mod evident un element pe care Consiliul s-a putut baza pentru

reînnoirea desemnării persoanelor sus-menționate, fapt confirmat, în fond, de scrisoarea sa către reclamantii din 21 martie 2016, în care acesta răspunde la obiecțiunile lor prin referire la scrisoarea menționată și prin anexarea acesteia la corespondența respectivă.

- 323 În al treilea rând, astfel cum s-a arătat la punctul 308 de mai sus, scrisoarea Consiliului din 27 ianuarie 2017, care a conținut informații referitoare în special la situația individuală a celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante, a fost notificată reprezentanților legali ai reclamantilor numai pentru primul reclamant. În aceste condiții, în măsura în care destinatarii acestei scrisori le-au reprezentat în fața Consiliului de asemenea pe cea de a doua, pe cea de a treia și pe cea de a patra reclamantă, aceștia au fost în măsură să ia cunoștință, în numele clienților lor, de informații referitoare în mod special la aceștia și să prezinte observații în această privință. În consecință, nu se poate considera că Consiliul a încălcat obligațiile sale cu privire la cea de a doua, la cea de a treia și la cea de a patra reclamantă prin notificarea scrisorii din 27 ianuarie 2017 reprezentanților legali ai tuturor reclamantilor, numai în calitatea acestora de reprezentanți ai primului reclamant.
- 324 În schimb, rezultă de la punctele 321 și 322 de mai sus că, în cadrul adoptării Deciziei 2015/486 și a Deciziei 2016/411, Consiliul a încălcat obligațiile sale prin faptul de a nu comunica în timp util anumite informații pe care s-a bazat pentru a proceda la reînnoirea desemnării reclamantilor în cadrul acestor decizii și, în consecință, prin faptul de a nu le permite acestora să prezinte observații în această privință anterior reînnoirii menționate.
- 325 În aceste condiții, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru ca existența unei neregularități cu privire la dreptul la apărare să poată conduce la anularea actului în litigiu, este necesar ca din cauza acestei neregularități procedura administrativă să fi putut produce un rezultat diferit, afectând astfel în mod concret dreptul la apărare al solicitantului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2016, Jinan Meide Casting/Consiliul, T-424/13, EU:T:2016:378, punctul 81 și jurisprudența citată).
- 326 Pe de o parte, în ceea ce privește memorandumul PGO din 9 februarie 2015, s-a constatat la punctul 158 de mai sus că reclamantii au fost în măsură să prezinte în fața Tribunalului observații cu privire la acest document în cadrul prezentei acțiuni, [confidențial] cu ocazia răspunsului scris al acestora din data de 1 iunie 2017 [confidențial]. În consecință, dreptul acestora la protecție jurisdicțională efectivă a fost protejat. Pe de altă parte, nu reiese din aceste observații că reclamantii, în cazul în care ar fi putut să ia cunoștință de acest document anterior Deciziei 2015/486, ar fi fost în măsură să repună în discuție conținutul său sau relevanța sa, din punctul de vedere al reînnoirii desemnării acestora. În consecință, aceștia nu stabilesc faptul că, în acest caz, procedura ar fi putut avea un rezultat diferit.
- 327 Pe de altă parte, în ceea ce privește scrisoarea autorităților egiptene din 7 martie 2016, este cert că reclamantii au putut lua cunoștință de această scrisoare prin intermediul scrisorii Consiliului din data de 21 martie 2016 și că aceștia nu contestă faptul că această luare la cunoștință a intervenit într-un termen suficient pentru a le permite acestora să prezinte observații în această privință în cadrul primului lor memoriu în adaptare. Or, astfel cum arată analiza acestor observații la punctul 307 de mai sus, acestea nu ar fi fost susceptibile să modifice rezultatul procedurii, dacă ar fi putut fi prezentate anterior adoptării Deciziei 2016/411.
- 328 În consecință, încălcările constatate la punctele 321, 322 și 324 de mai sus nu pot conduce la anularea deciziilor atacate. În consecință, primul și cel de al treilea aspect al prezentului motiv trebuie respinse.

b) Cu privire la al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe absența vreunei dovezi că Consiliul a efectuat o analiză minuțioasă și imparțială a temeiniciei motivelor reînnoirii desemnării reclamanților

- 329 Prin prezentul aspect, reclamanții susțin că Consiliul nu a furnizat niciun element de probă care să permită verificarea faptului că a luat în considerare în mod suficient observațiile pe care aceștia le-au prezentat anterior fiecărei reînnoiri a desemnării lor, bazându-se pe premisa că luarea în considerare a acestor observații ar fi trebuit să îl conducă la concluzia netemeinicii motivelor acestor reînnoiri succesive.
- 330 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, deși respectarea dreptului la apărare impune instituțiilor Uniunii să permită părților interesate să își prezinte în mod util punctul de vedere, aceasta nu poate impune respectivelor instituții să adere la punctul de vedere amintit. Caracterul util al prezentării punctului de vedere al acestor persoane impune numai ca acest punct de vedere să fi putut fi prezentat în timp util pentru ca instituțiile Uniunii să poată lua cunoștință de acesta și să poată aprecia, cu toată atenția necesară, relevanța sa în raport cu conținutul actului în curs de adoptare (a se vedea Hotărârea din 30 iunie 2016, Jinan Meide Casting/Consiliul, T-424/13, EU:T:2016:378, punctul 126 și jurisprudența citată).
- 331 În speță, simplul fapt că Consiliul nu a constatat netemeinicia reînnoirii desemnării reclamanților și nici nu a considerat util să efectueze verificări în lumina observațiilor reclamanților nu poate, în orice caz, să constituie, în sine, o încălcare a dreptului la apărare al reclamanților, din moment ce aceștia au putut să prezinte în timp util observațiile menționate.
- 332 Presupunând că, prin prezentul aspect, reclamanții înțeleg să invoce nemotivarea deciziilor atacate, este necesar să se remarce că, în scrisorile sale din 24 martie 2015, din 21 martie 2016, și din 22 martie 2017, Consiliul a identificat motivele individuale, specifice și concrete pentru care a considerat necesară reînnoirea desemnării reclamanților. În aceste scrisori, acesta a răspuns de asemenea la unele dintre observațiile reclamanților. Faptul că acesta nu a abordat toate problemele ridicate de reclamanți în numeroasele scrisori ale acestora nu înseamnă că acesta nu le-a luat în considerare, ci numai că nu le-a considerat determinante pentru reînnoirea desemnării acestora.
- 333 Pe de altă parte, trebuie arătat că deciziile atacate, care reînnoiesc desemnarea reclamanților pentru a patra, pentru a cincea și, respectiv, pentru a șasea oară, au intervenit într-un context cunoscut de către aceștia. Pe de o parte, motivul desemnării lor nu s-a schimbat de la desemnarea inițială a acestora. În plus, Tribunalul și Curtea au soluționat deja probleme importante privind legalitatea motivelor menționate. Pe de altă parte, rezultă din actele de la dosar că, după desemnarea inițială a reclamanților, Consiliul a vegheat să furnizeze acestora, dacă nu înainte de adoptarea deciziilor sale succesive, cel puțin imediat după adoptare, documentele emise de autoritățile egiptene pe care și-a bazat deciziile, astfel încât reclamanții au putut să se hotărască, având în vedere aceste documente, cu privire la necesitatea de a introduce o acțiune și au putut să conteste în mod util validitatea deciziilor. În mod similar, Tribunalul a putut să determine în mod corespunzător cerințelor legale, în raport cu toate aceste elemente, motivele specifice și concrete pe care se bazează deciziile atacate și să exercite controlul jurisdicțional asupra acestora.
- 334 În consecință, cel de al doilea aspect trebuie respins.

c) Cu privire la al patrulea aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Consiliul s-a limitat să preia declarațiile autorităților egiptene, fără să efectueze verificări

- 335 În ceea ce privește prezentul aspect, trebuie arătat că acesta este invocat numai cu titlu subsidiar, în cazul în care Consiliul ar fi transmis reclamanților toată documentația aflată la dispoziția sa. Cu toate acestea, s-a constatat la punctul 321 de mai sus că nu aceasta a fost situația, întrucât Consiliul nu le-a

comunicat memorandumul PGO din 9 februarie 2015. În orice caz, faptul că Consiliul a acordat încredere declarațiilor autorităților egiptene, fără să efectueze propriile verificări, nu poate constitui o încălcare a dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă ale reclamantilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 februarie 2016, Consiliul/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, punctele 89 și 90).

d) Cu privire la al cincilea aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe absența unui răspuns al Consiliului la cererile de audiere ale reclamantilor

336 În cadrul prezentului aspect, reclamantii susțin că au solicitat o audiere „de urgență” în scrisorile acestora din 23 decembrie 2014, din 12 ianuarie 2015, din 3 februarie 2015, din 2 martie 2015 și din 29 ianuarie 2016 și că această audiere ar fi fost necesară, potrivit acestora, pentru a evita „erorile vădite” comise de către Consiliu.

337 În această privință, reiese din jurisprudența amintită la punctul 313 de mai sus că Consiliul a dispus, în speță, de o largă marjă de apreciere pentru a determina dacă era oportună sau nu admiterea solicitărilor de audiere ale reclamantilor. Astfel, în cadrul unei simple reînnoiri a deciziei inițiale, dreptul reclamantilor de a fi ascultați implică numai faptul că aceștia pot să își prezinte în mod util punctul de vedere prin prezentarea, în orice moment și în special cu ocazia reexaminării desemnării lor, observații pe care Consiliul trebuie să le analizeze în mod imparțial și minuțios. În măsura în care reclamantii au putut să prezinte Consiliului, în timp util, o serie de documente de natură să constituie elemente dezincriminatoare și să arate concluziile pe care le-au extras din documentele respective, aceștia nu demonstrează că, în împrejurările speței, ar fi fost necesară o audiere. Astfel, Consiliul a dispus de un termen suficient înainte de adoptarea deciziilor atacate pentru a solicita reclamantilor, în cazul în care ar fi considerat necesar, să prezinte explicații sau precizări suplimentare în scris, referitoare la elementele dezincriminatoare menționate sau, după caz, să efectueze verificări la autoritățile egiptene. În plus, astfel cum s-a amintit la punctul 330 de mai sus, Consiliul nu a fost obligat să accepte punctul de vedere prezentat de reclamantii în observațiile acestora. În consecință, pretinsa împrejurare că ar fi fost necesară o audiere pentru a se evita faptul că Consiliul să comită erori „vădite” de apreciere nu poate stabili existența unei încălcări a dreptului reclamantilor de a fi ascultați prin neorganizarea unei astfel de audieri. În plus, rezultă din analiza de către Tribunal a primului, a celui de al doilea și a celui de al treilea motiv la punctele 114-308 de mai sus că reclamantii nu au prezentat, înainte de adoptarea deciziilor atacate, niciun element care să facă necesară organizarea unei audieri.

338 În consecință, trebuie respins cel de al cincilea aspect al celui de al patrulea motiv și, prin urmare, acest motiv în întregime.

4. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe restrângerea nejustificată și disproporționată a dreptului de proprietate al reclamantilor și pe încălcarea reputației acestora

339 În susținerea prezentului motiv, reclamantii se referă la punctele 102-110 din cererea introductivă din cauza T-279/13. Potrivit acestora, aceste argumente sunt coroborate de faptul că ei sunt vizați de o măsură de înghețare a activelor de mai mult de patru ani. Or, în consecință, Consiliul ar fi dispus de un termen considerabil pentru a verifica în fața autorităților egiptene cuantumul fondurilor pretins însușite ilicit și ar fi omis, cu toate acestea, să facă acest lucru. În cadrul primului memoriu în adaptare, mai întâi, reclamantii susțin că condiția potrivit căreia principiul proporționalității impune ca o dispoziție să fie aptă să realizeze obiectivele legitime pe care le urmărește nu ar fi respectat, pe motiv că menținerea măsurilor respective cu privire la reclamantii nu ar fi nici relevantă, nici adecvată pentru atingerea obiectivului de susținere a statului de drept în Egipt, prevăzut în Decizia 2011/172. Aceștia se referă la argumentația pe care au prezentat-o în această privință în cadrul primului motiv. Apoi, aceștia susțin că desemnarea lor nu este necesară, pe motiv că obiectivele acesteia ar putea fi atinse prin decizii ale autorităților judiciare din statele membre, iar acest lucru într-un mod mai puțin

- constrângător. În sfârșit, aceștia susțin că autoritățile egiptene nu afirmă, în procedurile judiciare pe care s-a bazat Consiliul, că aceștia au transferat fonduri rezultate din însușirea ilegală de fonduri ale statului egiptean în Uniune. În plus, aceștia subliniază că argumentele lor sunt consolidate de durata importantă, și anume șase ani, care a trecut de la desemnarea lor inițială.
- 340 Consiliul contestă această argumentație, susținând în esență că Tribunalul s-a pronunțat deja cu privire la respectarea, prin măsurile în litigiu, a principiului proporționalității.
- 341 În primul rând, este suficient să se constate că, la punctele 70-74 din Ordonanța din 15 februarie 2016, Ezz și alții/Consiliul (T-279/13, nepublicată, EU:T:2016:78), Tribunalul a respins argumentele prezentate de reclamantii în susținerea unui motiv similar prezentului motiv în cadrul cauzei în care a fost pronunțată această ordonanță. În consecință, referințele reclamantilor la punctele 102-110 din cererea introductivă în cauza sus-menționată trebuie respinse, fără să fie nevoie să se examineze dacă reclamantii sunt îndreptățiți să se refere la un memoriu anexat la cererea introductivă fără a prelua conținutul său în cadrul acesteia.
- 342 În al doilea rând, în ceea ce privește neverificarea de către Consiliu a cuantumului fondurilor însușite ilegal, în pofida timpului disponibil după desemnarea inițială a reclamantilor, este necesar să se reamintească faptul că Tribunalul a statuat că, în lipsa unei decizii jurisdicționale care să se pronunțe asupra temeiniciei procedurilor judiciare desfășurate în Egipt, Consiliul nu putea nici să cunoască natura, nici să indice el însuși valoarea eventualelor însușiri ilegale de fonduri ale statului egiptean săvârșite de primul reclamant (Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctul 208). Or, în speță, reiese din actele de la dosar că niciuna dintre procedurile penale cu privire la primul reclamant nu a condus, în acest stadiu, la o decizie jurisdicțională definitivă. În special, în ceea ce privește procedurile în cauzele nr. 38, nr. 107 și nr. 291 din anul 2011, se constată că, ca urmare a anulării de către Curtea de Casație a Egiptului a deciziilor judecătorului de primă instanță și a trimiterii acestor cauze în scopul rejudecării, aceste proceduri sunt încă pendinte. Prin urmare, acest argument trebuie respins.
- 343 În al treilea rând, rezultă din examinarea de către Tribunal a primului aspect al primului motiv și a celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, efectuată la punctele 118-165 și 176-208 de mai sus, că reclamantii nu au demonstrat că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere în ceea ce privește necesitatea, în raport cu obiectivele politicii în cadrul căreia se înscrie Decizia 2011/172, în general, a menținerii aplicării acestei decizii și în special a reînnoirii desemnării reclamantilor. În consecință, argumentul întemeiat pe faptul că deciziile atacate nu ar fi nici relevante, nici adecvate pentru realizarea obiectivului urmărit de Consiliu de susținere a statului de drept trebuie respins.
- 344 În al patrulea rând, trebuie amintit că, în cadrul cauzei în care a fost pronunțată Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), Tribunalul a considerat că măsurile adoptate de Consiliu, în special în temeiul articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 au fost adecvate pentru atingerea obiectivelor acestei decizii. Astfel, aceste măsuri contribuie, în mod eficient, la facilitarea constatării faptelor de însușire ilegală de fonduri publice săvârșite în detrimentul autorităților egiptene și facilitează obținerea de către aceste autorități a restituirii produsului acestor deturnări (Hotărârea din 27 februarie 2014, Ezz și alții/Consiliul, T-256/11, EU:T:2014:93, punctul 206). În consecință, reclamantii nu pot fi în drept să repună în discuție aceste considerații, susținând că scrisoarea autorităților egiptene din 24 februarie 2011 a fost adresată autorităților judiciare și că, în consecință, o decizie administrativă și politică a Consiliului nu a fost nici necesară, nici adecvată pentru a proceda la înghețarea activelor reclamantilor. Prin urmare, acest argument trebuie respins ca inadmisibil.
- 345 În al cincilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantilor potrivit căruia autoritățile egiptene nu au invocat, în cadrul procedurilor judiciare referitoare la reclamantii, un transfer către Uniune de fonduri rezultate din însușirea ilegală de fonduri publice ale statului egiptean, s-a reamintit deja la punctul 238 de mai sus că, în cadrul cauzei în care a fost pronunțată Hotărârea din 27 februarie 2014,

Ezz și alții/Consiliul (T-256/11, EU:T:2014:93), Tribunalul, aprobat în recurs de către Curte, a statuat că Consiliul a putut proceda, în mod întemeiat, la desemnarea reclamanților în anexa la Decizia 2011/172 pentru simplul motiv că aceștia au făcut obiectul unei proceduri judiciare în Egipt care a prezentat o legătură, oricare ar fi, cu investigații referitoare la fapte de însușire ilegală de fonduri publice. În consecință, prezentul argument este în parte inadmisibil, în măsura în care acesta urmărește să repună în discuție desemnarea inițială a reclamanților, și în parte vădit nefondat, în măsura în care acesta urmărește să repună în cauză reînnoirea acestei desemnări.

346 În al șaselea și ultimul rând, trebuie amintit că Curtea a decis că restricțiile privind exercitarea dreptului de proprietate al persoanelor care au fost vizate de o măsură restrictivă precum înghețarea activelor reclamanților decurg nu numai din aplicabilitatea generală a măsurii în cauză, ci, dacă este cazul, de asemenea din durata efectivă a aplicării acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 132 și jurisprudența citată). Astfel, durata perioadei pe parcursul căreia o măsură precum cea în litigiu este aplicabilă constituie unul dintre elementele de care instanța Uniunii trebuie să țină seama în vederea analizei proporționalității măsurii menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2016, CW/Consiliul, T-516/13, nepublicată, EU:T:2016:377, punctul 172).

347 Cu toate acestea, în speță, simplul fapt că înghețarea în cadrul Uniunii a activelor reclamanților a fost din nou reînnoită prin Decizia 2017/496, după ce a fost menținută pentru o perioadă de șase ani consecutivi, nu poate, în sine, să conducă la o încălcare a principiului proporționalității. În această privință, pe de o parte, astfel cum s-a arătat deja la punctul 135 de mai sus, având în vedere obiectivul Deciziei 2011/172, măsurile restrictive dispuse în acest cadru trebuie, în principiu, menținute până la finalizarea procedurilor judiciare în Egipt, pentru a-și menține eficiența. Or, nu se contestă faptul că, la data reînnoirii desemnării reclamanților în anul 2017, procedurile penale cu privire la primul reclamant erau încă pendinte. Pe de altă parte, astfel cum s-a menționat la punctul 308 de mai sus, reclamanții nu au prezentat niciun element de natură să sugereze că ordonanțele de înghețare a activelor adoptate cu privire la toți aceștia nu ar mai fi în vigoare. Pe de altă parte, reclamanții nu invocă în susținerea prezentului argument durata excesivă a procedurilor menționate. În plus, este necesar să se constate că aceste proceduri, care se referă la fapte complexe, au înregistrat o serie de evoluții și în special că deciziile pronunțate în primă instanță au fost anulate de către Curtea de Casație a Egiptului și retrimise în scopul rejudecării. În consecință, din înscrisurile din dosar nu reiese caracterul vădit excesiv al duratei acestor proceduri. Prin urmare, prezentul argument trebuie respins.

348 În consecință, pentru motivele precedente, cel de al cincilea motiv trebuie respins.

349 În consecință, întrucât niciunul dintre motivele prezentei acțiuni nu poate fi admis, trebuie respinsă acțiunea în întregime, fără să fie necesar să se dispună măsura de cercetare judecătorească solicitată de reclamanți.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

350 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

351 Întrucât reclamanții au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Consiliului.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Domnul Ahmed Abdelaziz Ezz și doamnele Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin și Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar sunt obligate să plătească, în afară de propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de către Consiliul Uniunii Europene.

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 27 septembrie 2018.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul cauzei și cadrul factual.....	2
A. Acte adoptate de Consiliu cu privire la reclamanți	2
B. Procedurile introduse de reclamanți în fața instanțelor Uniunii anterior sau concomitent cu prezentul litigiu	3
II. Procedura și concluziile părților	4
III. În drept	6
A. Cu privire la admisibilitatea concluziilor din cererea introductivă	6
B. Cu privire la fond	7
1. Cu privire la primul și al doilea motiv, întemeiate, pe de o parte, pe o excepție de nelegalitate a articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172, astfel cum a fost reînnoit prin Decizia 2015/486, prin Decizia 2016/411 și prin Decizia 2017/496, și a articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011 și, pe de altă parte, pe încălcarea de către Consiliu a articolului 6 TUE în coroborare cu articolul 2 și cu articolul 3 alineatul (5) TUE și a articolelor 47 și 48 din cartă	9
a) Considerații introductive	9
1) Cadrul legal.....	9
2) Elemente factuale	13
i) Cu privire la elemente referitoare la procedurile judiciare care îi vizează pe reclamanți în Egipt	13
ii) Cu privire la elementele transmise de reclamanți anterior reînnoirii desemnării acestora pentru anii 2015, 2016 și 2017	14
iii) Cu privire la tratarea de către Consiliu a elementelor furnizate de către reclamanți	17
b) În ceea ce privește primul motiv, întemeiat pe excepția de nelegalitate a Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496 și a Regulamentului nr. 270/2011	18
1) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe excepția de nelegalitate a Deciziei 2015/486, a Deciziei 2016/411 și a Deciziei 2017/496, în măsura în care acestea reînnoiesc articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172	18
i) Cu privire la critica întemeiată pe lipsa de temei juridic	19
ii) Cu privire la critica întemeiată pe încălcarea principiului proporționalității	20
– Cu privire la primul argument, întemeiat pe destituirea „noilor autorități egiptene” susținute de către Consiliu	21
– Cu privire la al doilea argument, întemeiat pe riscurile cauzate de instabilitatea contextului politic egiptean și pe pretensele încălcări ale statului de drept și ale drepturilor fundamentale	22

– Cu privire la al treilea argument, întemeiat pe riscul ca dreptul la un proces echitabil al primului reclamant să nu fie respectat în cadrul procedurilor penale îndreptate împotriva acestuia în Egipt	25
2) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe lipsa temeiului juridic al articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011	26
c) În ceea ce privește al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea de către Consiliu a articolului 6 TUE în coroborare cu articolele 2 și 3 TUE și a articolelor 47 și 48 din cartă	26
1) Cu privire la cel de al doilea aspect, întemeiat pe faptul că reînnoirea desemnării reclamanților este contrară obiectivelor menționate în considerentul (1) al Deciziei 2011/172	27
2) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că Consiliul nu a asigurat respectarea drepturilor fundamentale ale reclamanților și a aplicat o prezumție absolută de respectare de către autoritățile egiptene a acestor drepturi fundamentale	33
2. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe nerespectarea criteriilor generale de la articolul 1 alineatul (1) din Decizia 2011/172 și de la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 270/2011.....	37
a) Considerații introductive	37
b) Cu privire la primul aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe calificarea juridică eronată a procedurilor judiciare cu privire la primul reclamant	39
1) În ceea ce privește argumentele și criticile menționate în sprijinul concluziilor cererii introductive.....	40
2) În ceea ce privește argumentele și criticile precizate în sprijinul concluziilor primului memoriu în adaptare	43
3) În ceea ce privește argumentele și criticile menționate în susținerea concluziilor celui de al doilea memoriu în adaptare	45
c) Cu privire la al doilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe lipsa unui temei material al procedurilor judiciare cu privire la primul reclamant, astfel cum a fost stabilit de Curtea de Casație a Egiptului	47
d) Cu privire la al treilea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe motivațiile politice care au stat la baza procedurilor penale cu privire la primul reclamant	49
e) Cu privire la al patrulea aspect al celui de al treilea motiv, întemeiat pe caracterul insuficient al elementelor referitoare la situația individuală a celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra reclamante	50
3. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă	53
a) Cu privire la primul și cel de al treilea aspect, întemeiate în esență pe încălcarea obligației de comunicare prealabilă a elementelor care au format baza factuală a deciziilor atacate ...	55
b) Cu privire la al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe absența vreunei dovezi că Consiliul a efectuat o analiză minuțioasă și imparțială a temeiniciei motivelor reînnoirii desemnării reclamanților	57

c) Cu privire la al patrulea aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Consiliul s-a limitat să preia declarațiile autorităților egiptene, fără să efectueze verificări ..	57
d) Cu privire la al cincilea aspect al celui de al patrulea motiv, întemeiat pe absența unui răspuns al Consiliului la cererile de audiere ale reclamantilor.....	58
4. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe restrângerea nejustificată și disproporționată a dreptului de proprietate al reclamantilor și pe încălcarea reputației acestora	58
IV. Cu privire la cheltuielile de judecată	60